

BURMESE
CLASSIC

၀

နည်းနည်းတော့ရိုင်းမယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-ဝဝ၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း။

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာရုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-ဝဝ၃၂၆) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း။ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာရုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလှင်

ကိုစင်ဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

တန်ဖိုး-၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု- ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

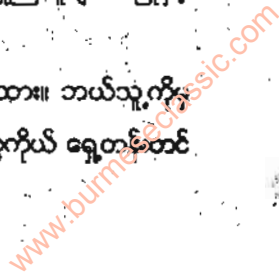
ဗျူး
နည်းနည်းတော့ရိုင်းမယ်
-ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၆။
၂၂၄-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) နည်းနည်းတော့ရိုင်းမယ်

အခန်း (၁)

သတိုးဘိုလ်၏ခြေလှမ်းတွေသည် အိမ်ကိုအမြန်ရောက်ချင်စေ
ဖြင့် လိုတာထက်ပိုပြီး စောထန်၍နေသည်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထား
သော လက်သီးနှစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေပြုတ်လှပတတ် ဖိကိုက်ထားမိ
သော ဒေါသတွေသည် မျက်လုံးတွေပေါ်မှာ ပြဿနာတစ်ခုကို မကြောက်
မရွံ ဖန်တီးတော့မည်ဟန်တွေက အပြည့်။

လမ်းသွားလမ်းလာများက သတိုးဘိုလ်၏ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ
ထုပတတ်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသူကအံ့သြ၊ မေးငဲ့သူက မေးငဲ့၊
အတင်းပြောသူကပြော၊ မသိကျိုးကျွံ မမြင်ဟန်ပြုကြသူများကပြန်နှင့်
ခဏဝေးဝေးမှ ရှောင်ဖယ်၍သွားကြသည်။

ဒါတွေအားလုံးကို သတိုးဘိုလ် အာရုံမထား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ထည့်၊ ဂရုမစိုက်။ လူတွေအားလုံးသည် ကိုယ့်အတ္တကိုယ် ရှေ့တန်းတင်

ပြီး လောဘရမ္မက်တွေနှင့် ရှင်သန်နေကြသော အရူးတွေပဲ ဖြစ်သည်။

ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ရှူးနေကြသော လူတွေအားလုံးကို သတိုးဘိုလ် ကရမဗိုက်၊ အရေးလည်းမထား။ သတိုးဘိုလ် အရေးထားသည်က ကိုယ် ကျင့်တရားနှင့်ဂုဏ်သိက္ခာပဲဖြစ်သည်။ ဒေါသအလွန်ကြီးပြီး အရာရာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြေရှင်းတတ်ပေမယ့် သတိုးဘိုလ် မိုးသားသည်။ ကိုယ် ကျင့်တရားကောင်းအောင် နေသည်။ လူတစ်ဖက်သားတို့ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မလိမ္မာပူးခဲ့။ ဒါဟာ သတိုးဘိုလ်မှာရှိသော ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ် ခြစ်တစ်ခုနဲ့ လူအဖြစ်ရှင်သန်နေရတာ ကိုယ်လိပ်ပြာကိုယ်သန်ပါသည်။

“ဟေ့ သတိုး ဘာတွေဒေါသဖြစ်လာတာတုန်း၊ မြေကြီးထဲ လည်း ခြေထောက်ကြီးကျွံဝင်သွားပါဦးမယ်ကွာ၊ လာ လက်ဖက်ရည် သောက်မယ်”

စာရေးဆရာကြီး ဦးကြာရိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လှမ်း ဆော်ခေါ်သည်။

“နေဦး ဦးကြာရေ မဖြစ်မနေရှင်းရမယ့်ပြဿနာရှိလို့ ဦးကြာ တိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်လည်း ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲ မျိုလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး တော်ကံ”

ပြောရင်း တက်ခေါက်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြန် ချင်လွန်၍ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေ ဒီနေ့မှ နှေးနေ သလို။

ပတ်ဝန်းကျင်အတင်းအဖျင်းတွေကြားထဲ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ကျင့် တရားပါ ရေပုန်ပျောနေရသည့်ပြဿနာ ဒီနေ့မှ ဒဲ့ရှင်းခွင့်ရတော့မည်။ သတင်းပို့သော သူငယ်ချင်း မောင်မိုးက ထိုပြဿနာကို သယ် ဆောင်လာပေးခဲ့သူ။

“ကဲ ရှင့်ဆန္ဒကို ကျွန်မ ဖြည့်ပေးပြီးပြီမို့ ပြန်တော့ကွယ်”
“ဟာ နေပါဦးကွာ၊ ချယ်ရင်ခွင်ထဲမှာ အသာလေးနှပ်နေချင် သေးတယ်”

ခုတင်ထက်တွင် ချစ်ရည်လူးပြီးတာတောင် အချိန်ဆွဲချင်နေ သော ကိုညိုဦးကို ချယ်ရီမောင် စိတ်မရှည်စွာ အတင်းတွန်းလွှတ်လျက်

“အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတိုင်းအသုံးမချသင့်ဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက တရားဝင်လင်မယားမဟုတ်ဘူး။ အချိန်အခါမရွေး ပတ်သက်ချင်တိုင်း ပတ်သက်လို့လည်း မရဘူး။ ကျွန်မမှာ မိသားစုနဲ့ ခုလို အိမ်မှာခေါ်ပြီး ရှင့်ဆန္ဒကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖြေရှင်းပေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့အခြေအနေကို ပြန်ပေးပါဦး”

“ကိုယ်သိပါတယ် ချယ်ရီရယ်၊ ကိုယ်က ချယ်ရီကို အချိန်ပြည့် ချစ်ချင်နေတာကိုးကွာ၊ မထူးပါဘူး ချယ်သားနဲ့သမီးကို ဖွင့်ပြောပြီး တရား ဝင် လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်၊ ကိုယ်လည်း ငွေကြေးထောက်ပံ့နေတာပဲ သူတို့ အဖေနဲ့မခြားပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါ သူတို့သိတာမဟုတ်ဘူး”

“မသိတာကို သိအောင်ပြောရမှာက ချယ်ရီအပိုင်းဖြစ်သွားပြီ
ပဲကွား ကိုယ်တော့ ခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ လူသိရှင်
ကြား လက်ထပ်ချင်ပြီ”

ဖွတ်အတင်း တောင်းဆိုနေသော ကိုညိုညိုကို ကြည့်ပြီး အလို
မျှက်ထန်သော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကဲပါ ရှင် အဲဒေလောက်ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ သား
သမီးတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

“ဝန်း”

အခန်းတံခါးကို ဝန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်သော အသံကြောင့် ချယ်ရီ
မောင် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် သတိုးဘိုလိ”

သားဖြစ်သူကို သွားခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ ချယ်ရီမောင် အံ့ဩ
ထိတ်လန့်သွားသည်။ ကိုညိုညို အိပ်ရာထက်တွင် အဝတ်အစား ဖရှိစဉ်
မြင်နေပြီးမှ သတိုးကိုမြင်ပြီး ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတာနဲ့ အဲလိုပဲ စိတ်ထင်တိုင်းကဲနေကြ
တော့တာပဲလား အမေ အိမ် အမေ ဘယ်လိုလုပ်ရပ်တွေ လုပ်နေတယ်
ဆိုတာရာ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

ဒေါသတွေမွန်နေသော သတိုးဘိုလိ ကိုကြည့်ပြီး ကိုညိုညို

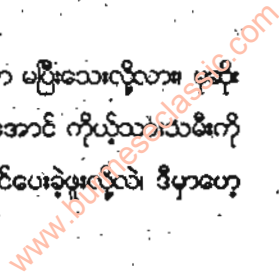
မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ရမလို ဆက်ပဲနေရမလို
နှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေပြီးမှ ခုတင်ခြေရင်းတွင်ရှိနေသော ကျင်းဘောင်း
ဘီရှည်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ကမန်းကတန်း ဝတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင်
ပြီး မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ဖို့ဆိုရင် ရှေ့မှာ ဖြတ်သွားတဲ့ဝါးကားတောင် အပေါက်
တွေအများကြီးပါတယ်ဟုဆိုပြီး ပြေးလိုက်ပြီး ကမြင်းကြောထမယံ လူစား
ပဲ”

ပျစ်ပျစ်နစ်နစ် ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သော သတိုးဘိုလိစကား
ကြောင့် ကိုညိုညိုမျက်နှာ မဲ့ခနဲဖြစ်သွားကာ ချယ်ရီမောင် မင်းသား
ငါ့ကို ဖော်ကားနေပြီ မင်းဆုံးမလိုက်လေဟူသော အကြည့်ဖြင့် မျက်စိပ်
လှမ်းပြုပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားသော ခါးအောက်ပိုင်းကို
ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး ခါးပတ်ပြန်ပတ်နေ၏။

“ဟဲ့ သား မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဲဒါ အမေနဲ့လက်
ထပ်မယ့်သူ၊ အဲဒါကြောင့် အပြင်မှာမတွေ့ကြဘဲ အိမ်မှာတွေ့ကြတာ၊
အဲဒါ မင်းဝင်ပြီးပြောစရာမလိုဘူး၊ မင်းမှာ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလား သွား
ခုအခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်း”

“ဘာလဲ အမေတို့အချစ်ဖတ်လမ်းက မပြီးသေးလို့လား၊ ဗားနိုး
မရဲ့သားကို ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလားလို့ မေးရအောင် ကိုယ့်သားသမီးကို
ယဉ်ကျေးအောင် အမေက ဘယ်တုန်းက သင်ပေးခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ဒီမှာဟေ့

လူကြီး ခင်ဗျား ခုချက်ချင်း ထွက်သွား မသွားရင် ခင်ဗျားကို ဗီလိန်မှုနဲ့ အခန်းတိုင်လိုက်မယ်နော် အလကား သောက်ရှက်မရှိတဲ့လူကြီး”

လူကြီးမကောင်း အော်ပြောနေသော သတိုးဘိုလ်၏ဒေါသကို ကိုညိုဦး သိသည်မို့ ပြဿနာအဖြစ်မခံ ပြဿနာဖြစ်လျှင် ချယ်ရီမောင် နှင့် နီးစပ်ဖို့ ပိုဝေးသွားပေလိမ့်မည်။

“ကဲပါ သားရယ် မင်းကျေနပ်အောင် ဦးလေး ထွက်သွားပါ့မယ် မင်းလည်း မင်းအမေအပေါ် ဒေါသတွေလျှော့လိုက်ပါတော့ မင်းငရဲကြီးမှာ စိုးလို့ ဦးက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။”

ကိုညိုဦး မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားသော လည်သာပိုက်ဆံအိတ်ကို ထူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ဟန်ပြင်ရင်း သတိုးဘိုလ်ကို မျက်နှာချိုသွေး သည်း

“ကြီးပစေချာ ငရဲကြီးရုံတင်မဟုတ်ဘူး အဇာတာသတ်လို ငရဲ ချိုးကပ်လည်း ခင်ဗျားအပူမပါဘူး ခင်ဗျားသာ ဒီအိမ်ကို နောက်တယ် တော့မှ မလာနဲ့ ခင်ဗျား သောက်ခွက်ကြီးကို ကြည့်ကိုမကြည့်ချင်ဘူး”

ပြောလေ ကဲလေ မာန်လေပြီလေဖြစ်နေ၍ ကိုညိုဦး ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ သုတ်ခနဲ လစ်သွားတော့သည်။

ချယ်ရီမောင်ပါ သတိုးဘိုလ်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး အခန်းထဲ ထွက်သွား၏။ ဆက်ပြောလျှင် ကိုယ်ပဲအရှက်ထပ်ကွဲမှာ။

“တောက်”

“ဟာကွာ ကဲ”

“ဝုန်း ဒုန်း ဒုန်း ချလွင်”

ရှက်လွန်း၍ အသိစိတ်တွေ ထိန်းမရဖြစ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို လက်ဖြင့်တိုက်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံကိုပါ အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။

ဒါတောင် သတိုးဘိုလ် ဒေါသက မပြယ်နိုင်သေး။

ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာရတာပါလို့ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ပြော၍မထွက်။

“အခုရော အမေက မင်းတို့ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေတဲ့ အမေမျိုး မဟုတ်လို့လား။ အမေ့ဘက်က အမေဝတ္ထုရား မကျေနပ်လို့လား။ မင်းဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အမေက ဘယ်လိုနည်းမျိုးတွေနဲ့ ရှာဖွေပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းတို့ သိပါတယ်”

“သိတယ် သိလို့လည်း ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်စိတ်ကုန်တယ်။ ကိုယ့်အမေကို ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်စေပြီးမှ စာတ်မြောက်လာမယ့် ပညာရေးကြီးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ ဒီတော့ အမေ့လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန့်ကာ ရပ်ပါတော့။ သား အမေ့ကို ရှာကျွေးမယ်၊ ညီမလေးနဲ့ ညီမလေးကိုလည်း ပညာဆက်သင်ပေးမယ်”

လက်တွေ့ဘဝထဲကို မဝင်ရသေးဘဲ စိမ့်ကိန်းတွေချနေသော သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဗျယ်ရီမောင် ဘာကိုမှ ဆန့်ကျင်ပြီး မပြောချင်တော့။

သားဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင် သားခံစားနေရတာတွေ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်နေရတာတွေဟာ သားအတွက်တော့ အမှန်တရားတွေပါ။

ဗျယ်ရီမောင်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မှဆိုးမ ကလေးသုံးယောက်အမေ့ဘဝနဲ့ ဘဝကို ဆက်လက်ခဲ့တည်နိုင်

အခန်း (၂)

“မင်း သိပ်ကို တရားလွန်တယ် သတိုး။ မင်းမျက်စိထဲမှာ ငါ့ကို မင်းအမေလို့ရော မြင်သေးရဲ့လား”

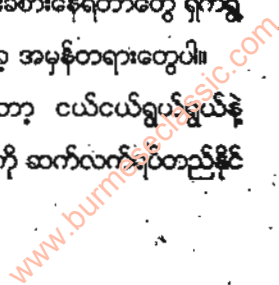
ဗျယ်ရီမောင် အမေးကြောင့် သတိုးဘိုလ် မွဲလိုက်ပြီး

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အမေလို့ကို မမြင်ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးထဲက အမေက အမေလို့ ယောက်ျားတွေနဲ့ထည့်လဲတဲ့ ပြီး ရှုပ်တတ်တဲ့အမေမဟုတ်ဘူး။ သားသမီးတွေကို ရှေ့ကနေ မားမားရပ်ပြီး အနာဂတ်ကို ဖြောင့်ဖြူအောင် လမ်းပြပေးနိုင်တဲ့ အမေမျိုးဗျ”

ပြောရင်းဖြင့် သတိုး၏အသံတို့ ငိုသံနှောပြီး တုန်အက်သွားသည်။

ဗျယ်ရီမောင် မျက်နှာမှာ သားဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ညိုမှောင်သွားသလို ရင်ကိုမြားအစင်းပေါင်း တိုးစိုက်လိုက်သလို နာကျင်ရသည်။

မင်းတို့အဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက မရှာတတ်မဖွေတတ်လို့ အမေဟာ ယောက်ျားတွေခေါ်က ပိုင်းလုံးလုပ်ပြီး မင်းတို့လူလားပြောက်အောင်

ဖို့ မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်းဆိုသလို ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘဝရပ်တည်ဖို့ အားကိုးရှာမိသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သားအမိလေးယောက် ခုလို ဟန်မပျက်နေနိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို သိနေသော သားက ဘာကြောင့် အမေ့ကို ရင့်သီးရိုင်းပျံ့နေရသလဲဆိုတာ ချယ်ရီမောင် မစဉ်းစားတတ်တော့။

“ဒီမိသားစု တစ်စုလုံးကို တာဝန်ယူဖို့ဆိုတာ မင်းအတွက် ဟုံလေးပါတယ် သားရယ်၊ ဒါကြောင့် အမေ ကိုညိုဦးကို လက်ထပ်လိုက်မယ်၊ သူက စီးပွားရေးတောင့်တင်းရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ဆိပ်ခုံတွေက သုံးလေးခုပိုင်တယ်၊ အမေတို့ သားအမိတွေ သူ့အရိပ်မှာ နေလိုက်ရင် မတောင့်မတနဲ့ နေရမယ်”

“တော်စမ်းပါ အမေရော၊ သား အမေ့ကို စိတ်ပျက်တာ အဲဒါတွေပဲ၊ ဘဝရဲ့မွန်းကြပ်မှုတွေကို အကြောင်းပြုပြီး ထွက်ပေါက်ရှာတိုင်း ယောက်ျားတွေနဲ့ပတ်သက်ဖို့ကိုပဲ အမေ့စိတ်ကူးတွေက အမြဲတွေ့နေတယ်၊ သားသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အမေ့လို အမေမျိုးတွေမရှိကြဘူး။ သားအမေ တစ်ယောက်ထဲ ဒီလိုစရိုက်မျိုးတွေ ထွက်နေတာကို သားရှက်တာ၊ ဒါတောင်မှ အမေက အဲယောက်ျားတွေကို မပတ်သက်တော့ပါဘူးဆိုပြီး ခြေတစ်လှမ်းကို နောက်မဆုတ်ဘဲနဲ့ ရှေ့ကိုဆက်တိုးမယ်ဆိုတော့ အရက်သမားတွေလို မသောက်ရမနေနိုင် ဖြစ်နေပြီလား အမေ”

“ဖြန်း”

နောက်ဆုံးစကားက မိဘရင်ဝကို ခြေခံကန်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၍ သားကို နောက်ထပ်အပြစ်မဖြစ်စေလိုတော့၍ ချယ်ရီမောင်လက်က သား၏ပါးပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ကျရောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက်ဖို့ သတိုးဘိုလ် ကြောင်သွားသည်။ အမေ သားကို တစ်ခါမှ ထိုသို့ မရိုက်ဖူး၊ ခုတော့ အနာပေါ်တုတ်ကျ၍ နာပြီပေါ့။

“မင်း မိဘကို ကျေးဇူးမဆပ်ရင်နေပါ၊ မစော်ကားနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု၊ မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ ဘဝရပ်တည်မှုကို မင်းလို ပါးစပ်ကလေးနဲ့ပဲ ပြောပြီး ဖြေရှင်းလို့ရမယ်ဆိုရင် ငါဟာ မင်းသိပ်ပြီ၊ အထင်သေးရုံချနေတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတောင် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းပြီလေ ငါ အခု ကိုညိုဦးကို လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို မမှစစ်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီတော့ မင်း ဒီလကစပြီး ဒီအိမ်ရဲ့စားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူဖို့ ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါ”

သတိုးဘိုလ် မအုပ်နိုင်မှန်းသိသောကြောင့် တမင်ပင် တာဝန်ပေးခဲ့လိုက်ပြီး သတိုးဘိုလ်ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

မိခင်၏နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သတိုး မာနမျက်နှာဖြင့် အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။

သတိုးအတွက်တော့ ဒါဟာ ဘဝရဲ့စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ဟု တွေးပြီး မိသားစုရှေ့မှာ မားမားရပ်နိုင်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ဝှေးပြုလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“သတိုးရေ သတိုး”

အိမ်ရှေ့မှ အော်ခေါ်နေသော ချစ်ဖွေး၏အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် အိပ်ရာမှ မနိုးသေးသော သတိုး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်၍လာသည်။

“တောက် အိပ်ရတာ မိန်းမပျက်တယ်ကွာ”

တစ်ယောက်ထဲ ညည်းတွေးပြီး ခုတင်ထက်မှ ထလိုက်သည်။

ချစ်ဖွေး အိမ်ခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ရှစ်နာရီထိုးပြီလေကွာ၊ မင်းခုချိန်ထိ မထသေးဘူးလားဟ၊ သောက်ပျင်းကလည်း ကြီးပါ”

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောမနာဆိုမနာ၍ ချစ်ဖွေးပြောတာကို သတိုး ဖြိုပင်မဖြို။

“ငါ ညက အိပ်တဲ့အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပြီးလေကွာ၊ ညသုံးနာရီမှ အိပ်ရတာ”

ချစ်ဖွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာ သုံးနာရီ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ညက မင်းကျော်နီတို့နဲ့ ကလပ်သွားလို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့တက္ကစီကို ယူဖဲမောင်းနေတာ”

“ဘာလဲ မင်း မိန်းမယူတော့မလို့လား၊ အဲလောက် အသည်း

အသည်းရှာနေတာ”

ချစ်ဖွေး ခုတင်ခွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စပ်ဖြဖြ မျက်နှာဖြင့် မေးသည်။

“ငါ မိန်းမယူဖို့ ငွေရှာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အမေ နောက်လင် မယူအောင် ငွေရှာတာကွ ရှင်းပြီလား”

“အယ် အထူးအဆန်းပဲ”

ထိုမျှသာ ပြောပြီး ချစ်ဖွေး ဘာစကားမှ ထပ်မဆိုတော့ပါ။ ဒေါ်ချယ်ရီမောင် အကြောင်းပြု၍ အမှားပါလျှင် သတိုး၏လက်သီးက သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေညွှာမည်မဟုတ်။

“မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“မင်းအတွက် အလုပ်ရလို့ လာပြောတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘာအလုပ်လဲ”

“ဖုန်းဆိုင်မှာ လုပ်ရမှာကွာ”

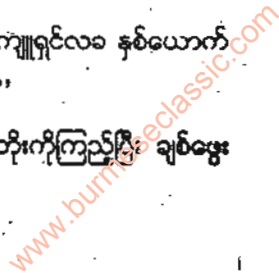
“လစာကရော တစ်လ တစ်သိန်းခွဲ”

“ဟင် နည်းတယ် မလုပ်ဘူး”

“ဟ တစ်လတစ်သိန်းခွဲ နည်းလား”

“နည်းတာပေါ့ ငါ့ညီတွေ ညီမတွေ ကျူရှင်လခ နှစ်ယောက် ပေါင်းရင်တောင် တစ်လ နှစ်သိန်းနီးပါးရှိတာ”

ရင့်ကျက်ဟန်ဖြင့်ပြောနေသော သတိုးကိုကြည့်ပြီး ချစ်ဖွေး

မအံ့ဩဘဲမနေနိုင်။

“မင်း မင်းတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် သတိုး”

“ဟ ငါမဟုတ်လို့ ဘယ်က မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်ရမှာလဲ”

“အရင်က မင်းနဲ့မတူလို့ပေါ့ကွ မင်းရဲ့မိသားစုအတွက် မင်း ဘယ်အချိန်တုန်းကတည်းက တာဝန်ယူတတ်သွားတာလဲ”

“ငါ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလေ၊ ငါ့မိသားစုအတွက် တာဝန် ယူစိတ်ရှိလာတာ အချိန်ကာလလိုလိုလား။ ကံပါကွာ ငါ အဲဒီအလုပ်ဆိုရင် မကိုက်ဘူးကွ၊ ငါ့ကို တခြားအလုပ်လေးရှာပေးစမ်းပါကွာ”

ချစ်ဖွေး ခေါင်းကို တပျင်းပျင်းကုတ်ကာ

“ဒီအချိန်မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့မလွယ်ဘူးကွ၊ ရတာလေးကို မှေးလုပ်ထားရင် တခြားအလုပ်ကိုရှာတာ ပိုကောင်းမယ်ကွ”

ချစ်ဖွေးပြောတာလည်း ဟုတ်နေ၍ သတိုးတွေဝေသွားသည်။

“ကိုကို”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားနေစဉ် အလတ်ကောင် သတိုးဆွေ ဝင်လာသည်။

“ဘာလဲ ညီ”

“မနေ့က ညီမလေးကို ခတ္တာလမ်းထဲက သူ့ရိန်တို့အဖွဲ့ သင် တန်းကအပြန် လိုက်နှောင့်ယှက်လို့”

“ဘာ”

သတိုးဘိုလ် ခုတင်ထက်မှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ဘာဟု အော် လိုက်သဖြင့် ချစ်ဖွေးပင် လန့်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေက ငါ့ညီမကို လိုက်နှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဆေးသမား ခွေးသူတောင်းစားတွေ”

မိသားစုကိုထိလျှင် သွေးဆူလွယ်သော သတိုးဘိုလ် ထိုကိစ္စကို ခေါင်းငုံ့ငြိမ်မခံနိုင်။

“တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ညီမကိုများ နှောင့်ယှက်ရတယ် လို့”

ဒေါသခြေလှမ်းတွေဖြင့် အိမ်အပြင်သို့ ဒရောသောပါး ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။ ချစ်ဖွေးနှင့် သတိုးဆွေ နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

“ကိုဆွေရာ မင်းအစ်ကို ဒေါသအိုးကွဲအကြောင်းလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ပြဿနာကို သယ်လာပေးသေးတယ်”

ချစ်ဖွေး သတိုးဆွေကို ခပ်တိုးတိုး အပြစ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ပြောချင်ပါ့မလဲဗျာ၊ အစ်ကိုဝင်ပါရင် ဒီကောင်တွေ နောက်ကိုမနှောင့်ယှက်ရဲအောင် ပြောလိုက်မိတာပါ”

အစ်ကိုဖြစ်သူအကြောင်းကို သိထားပေမယ့် မပြော၍မှ မဖြစ် တာ။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သတိုးဆွေက ကျောင်းစားကလွဲရင် အစ်ကိုလို ဝိုက်ရှူးရဲမဆန်တတ်။

အခန်း (၃)

သူရိန်တို့အုပ်စု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင်ထိုင်ပြီး အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်စကားတွေ ပြောနေကြစဉ် သတိုးဘို ရောက်လာသဖြင့် အား လုံးဖြင့်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ အစ်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးလား”

သင်းရဲနဲ့အစ်ကို အကြီးဆုံးမို့ သူရိန်တမင်ပင် ဖော်လန်ဖား လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့နားကိုလာတာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင် လို့လာတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မနွေက မင်း ငါ့ညီမသင်တန်းကအပြန် လိုက်နှောင့်ယှက်တယ်ဆို”

တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ဘုဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သဖြင့်

သတိုးဘိုလဲ၏အကိုသိထားသော သူရိန် မျက်နှာချိုသွေးကာ

“ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကို ချစ်တယ် လို့ လိုက်ပြောရုံလေး”

“ခွပ်”

“ဟာ ဘာလိုင်းကြီးပါလား”

သူရိန်စကားမဆုံးခင်မှာပင် သတိုးဘိုလဲ၏လက်သီးက သူရိန် ပါပေါ့ကို အရှိန်ဖြင့် ကျလာသည်။ သူရိန်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မကျေ မနပ်ဖြစ်ပြီး ဝရန်းသန်းကား ထရပ်ကုန်ကြသည်။

“ဘာလဲ မင်းတို့ကပါ မိုက်လို့လား၊ လာကြ ငါ့ကိုလာယှဉ် ကြစမ်း၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်ကောင့်ကိုမှ သောက်ဂရုမခိုက်ဘူးကွ၊ ငါ့ညီမက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မင်းက ဆေးသမား တန်သလား”

သူရိန် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ စိုထွက်လာသော သွေးတို့ကို သုတ်လိုက်ပြီး မဲ့ခနဲ ပြုံးကာ

“ကျွန်တော်က ဆေးသမားပေမယ့် မိဘတွေက ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိပါတယ်၊ အဖေက အင်ဂျင်နီယာ အမေက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုသတိုးရဲ့ ညီမကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်ပါတယ်”

“တော်စမ်း မင်း သောက်ပါးစပ် ပိတ်လိုက်၊ ပါးဖြတ်ရိုက်လိုက် မယ်၊ မင်းမိဘတွေ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလိုဆေးသမားနဲ့ ငါ့ညီမ က လုံးဝမတန်ဘူး ဟေ့ကောင်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ မတန်ဘူးပြောရအောင် အစ်ကိုညီမကရော ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ၊ ဘာလဲ ပထွေးတွေထဲက ကြိုက်တဲ့ တစ်ယောက်ကိုပေးစားမှာပို့ ဥထားတာလား”

သူရိန်သူငယ်ချင်းစကားက လှုပ်အလယ်မှာ ရေခဲခွေးပုနှင့် မျက်နှာကိုအပက်ခံလိုက်ရသလို ပူဆင်းသွားပြီး ဒေါသတို့ ပွက်ပွက်ဆူလာသည်။

“ဟာကွာ ကဲ ကဲ ကဲကွာ”

သူရိန် သူငယ်ချင်းမျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးချက်တွေ ဘယ်နှချက်ဆင့်ပြီး ထိုးသွင်းလိုက်မိသည်မသိ။ လူက အသိစိတ်တွေ လွတ်ထွက်ကုန်သည်။

“ကိုကို လက်လွန်မယ် တော်တော့ တော်ပါတော့ ကိုကိုရာ”

သတိုးဆွေနှင့်ချစ်ဗွေး အတင်းဝင်ဆွဲသည်။ လက်ဖက်ရည်ခိုင်ထဲတွင် ရန်ပုံဖြစ်သည်ဆိုသည်နှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှလူတွေ ချက်ချင်းပိုင်းအုံကြည့်လာကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဆင့်အတန်းက ဘယ်လောက်မြင့်နေလို့ မတူဘူးမတန်ဘူးပြောရတာလဲ ခင်ဗျားညီမလို မိခင်အုပ်ထိန်းမှုမရှိတဲ့ သမီးမျိုးကို ကျုပ်သူငယ်ချင်းက စိတ်ဝင်စားတာကို ကန်တော့ပွဲနဲ့တောင်လား၊ ထိုင်ပိုင်းရည်းမှ၊ အသိစိတ်ရှိရင် အချိန်ပီ ပြန်တောင်းပန်လိုက်ဗျ”

ပြောတဲ့သူကလည်း သတိုးအပေါ်စီးမှ ဖိထိုးနေတာတောင်

အထိုးခံနေရင်းမှ ဇွတ်ပြောသည်။

သတိုးဘဝမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းနေပါလျက်နှင့် ခုလိုမျိုး အပြောခံရတာများလာတော့ စိတ်တွေဟာ ရင့်သီးသထက် ရင့်သီး၍လာသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ဘဲ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုတတ်လာသည်။ ကိုယ့်ဘဝကို ရွံရှာစက်ဆုတ်၍လာသည်။

“မင်းကို ငါသတ်မယ် ငါ့ညီမကို စော်ကားတဲ့ကောင်”

လက်သီးချက်တွေက ပို၍ မာကြောလာသည်။

“ဟေ့ကောင် သတိုး တော်ပြီ မင်းဒီလောက် ဆုံးမရတော်ပြီ

ပေါ့၊ လက်လွန်သွားမယ်ကွ”

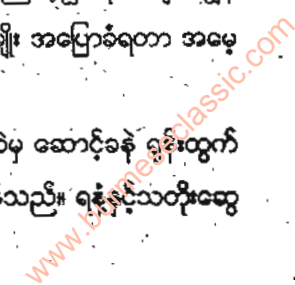
သူရိန်သူငယ်ချင်းက အကြိမ်ကြိမ်အထိုးခံနေရ၍ မျော့နေပြီ။ ဘယ်မျှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် နှုတ်ခမ်းနှင့်မျက်နှာအနံ့ ဖူးယောင်၍လာသည်။

“သား သတိုး တော်ပြီ တော်ပြီ”

မိခင် ပြေးဝင်လာပြီး သတိုးကိုဆွဲသည်။

“မဆွဲနဲ့ အဲဒါတွေအားလုံး အမေ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ လှုပ်အလယ်မှာ ခုလိုမျိုး အပြောခံရတာ အမေ့ကြောင့်”

လှမ်းဆွဲခံထားရသော မိခင်လက်ထဲမှ ဆောင့်ခနဲ ရွှန်းထွက်ပြီး ဒေါသတွေက မိခင်ဘက်ကိုလှည့်သွားပြန်သည်။ ရန်နှင့်သတိုးတွေ

မိခင်ကိုသောမုဝိုင်းထိန်းပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ ပေါက်ကွဲနေတာကိုကြည့်ပြီး အနားမကပ်ရဲ။

ခုမှပင် သတိုးဆွေ နောင်တရမိသည်။ သွေးဆူလွယ်သော အစ်ကိုကို ပြောမိသောအမှားက မိခင်ပါ လှုပ်အလယ်မှာ ထပ်ပြီးအရှက်ခွဲ ခံရပြန်သည်။

“ကိုကို တော်ပါတော့၊ အမေ့ကို မပြောပါနဲ့တော့၊ ညီမလေး တောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်ရည်လေး တစ်စင်းစင်းဖြင့် တောင်းပန်နေရှာသော ညီလေး ကိုကြည့်ပြီး သတိုးဘိုလ် အသိစိတ်တို့ ပြန်ကပ်ကာ အမေ့ကိုရင့်သီးသော စကားလုံးတွေဖြင့် ထိုးနှက်ခြင်းမပြုရက်တော့။

လူပေါင်းများစွာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော လှုပ်အလယ်မှာ အမေ ရှက်ရှာပေတော့မည်ဟူသော အသိစိတ်နှင့်အတူ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ။

“မမရေ ကိုသတိုးဘိုလ် လာနေတယ်”

နေမညီ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဆေးကျမ်းစာအုပ် ဖတ်နေရင်း မှ ဆောင်းလေပြေအိအသံမက်ဆော့၍ ပို့သံကြောင့် ဖတ်လက်စ စာအုပ် ကြားထဲ ဖလင်ပြားလေးညှပ်၍ ထည့်လိုက်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်

နှည်နှည်တော့ပိုင်ပယ်

လာလိုက်သည်။

“ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေပါလား သတိုးရဲ့”

“မအားလို့ မလာတာပါ နေရာ၊ စိတ်ကတော့ အမြဲရောက် တယ်”

“မမက ကိုသတိုးကို နေ့တိုင်းမျှော်နေတာ၊ မနေ့ကတောင် ကိုသတိုး ကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးသလဲထိုးဆီပြန်ဟင်းတောင် ချက်ထားသေး တယ်”

ဆောင်းလေပြေစကားကြောင့် နေမညီ၊ မလုံမလဲ ပြုံးလိုက် ပြီး

“တကူးတက ချက်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာချက် စားရင်းနဲ့ ဒီလိုပဲ သံတိရသွားလို့ လာရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောမိတာပါ၊ လေပြေရယ် တော်ကြာ ဟိုက အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး နားထင်သွေးရောက် သွားပါဦးမယ်”

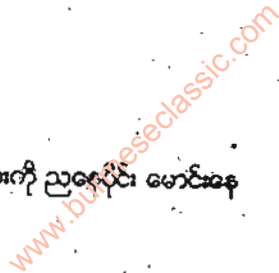
“ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့တော့ မလပြေ မဟုတ်တာမပြောတူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ နင် ဆေးရုံကိုမသွားဘူးလား”

“ဒီညနေမှ ဂျူတီဝင်ရမှာဟာ”

“ငါ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“နင်က အားတာကိုး”

“ငါ အခု တော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့ကားကို ညနေပိုင်း မောင်းနေ

တယ်ဟာ နှင် တက္ကစီသက်သာအောင် ငါလိုက်ဖို့မယ်ပြောတာပါ။”

စိတ်ရင်းကောင်းသော သတိုးဘိုလ်ကို နေမည့် အမြဲတမ်း အရေးပေးဆက်ဆံတတ်သလို နေမည့်၏အခေါ်နှင့် ညီမလေးကလည်း သတိုးဘိုလ်အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သွေးသားရင်းလို ချစ်ခင်ကြ သ်။

“ညဘက် တက္ကစီမောင်းတာ အန္တရာယ်များပါတယ်ဟာ၊ ခု ခေတ်က ခရီးသည်ဟန်ဆောင်ပြီး လူ့ပြတ်တဲ့နေရာကို ကားငှားပြီး ဖရိုင့် ဘာဆီက ပါသမျှငွေတွေကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လူကြတာ၊ လူလို့မရရင် လူကိုပါ အန္တရာယ်ပေးတာဟ”

နေမည့် စိုးရိမ်တကြီးပြောနေသောကြောင့် သတိုးဘိုလ် ရင်ထဲ မှာ နွေးစိမ့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သွေးရင်းသားရင်း မဟုတ်ဘဲ ပူပန်ပေးတတ်သော သူငယ်ချင်း၏ရင်ထဲတွင် သတိုးဘိုဆိုတဲ့ လူရမ်းကား က ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းစွာ နေရာရနေပြီလဲ။

“ငါ့ကို စိတ်ပူပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေ့၊ ရာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါမလုပ်လို့ မရဘူးဟာ၊ ငါက သားအကြီးဆုံးဖြစ်နေတော့ မိသားစု တာဝန်ကို ငါတစ်လှည့်ထမ်းမှ ရတော့မှာဟာ၊ နိမ့်ဆို ငါ့အဖေလည်း လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နာမည်ဆိုတဲ့ တွင်ကျန်ရစ်မှာကို မလိုလားဘူး”

ငယ်ကတည်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမို့ သူ့အကြောင်း ကိုယ့် အကြောင်း ရင်ဖွင့်နေကြဖြစ်၍ ဘာမျှ ထိန်းချိန်ထားခြင်း မရှိကြဘဲ

ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆို ဆက်ဆံကြသည်။ ဒီအတွက်လည်း အထင်သေး ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်းစကားလုံးများအစား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမ စွာ နှစ်သိမ့်အားပေးကြသည်။

“အန်တီနာမည်ဆိုရင် ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီနာမည်ဆို က မိသားစုအတွက် ဘဝကိုရင်းပြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရလို့ အန်တီအတွက် ပေးဆပ်ရကျိုးနပ်မှာပါ သတိုးရယ်၊ နှင်လည်း အဲဒီအတွက် သိပ်ပြီး ဖိအားတွေမပေးပါနဲ့ အန်တီချယ် သနားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်ဆို ပတ်ဝန်းကျင်က ရိုက်ခတ်လာခဲ့ရင်တောင် နှင်တို့သားသမီးတွေက ရှေ့ ကနေ မားမားရပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးရမှာမဟုတ်လား”

နေမည့် ပြောတာမှန်နေ၍ သတိုး ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်၍သာ နားထောင်နေလိုက်၏။

“ကိုသတိုး လေပြေကို ဒီစာပိုဒ်လေး ရှင်းပြပေးပါလား” စကားစဖြတ်ပြီး စာရှင်းပြခိုင်းနေသဖြင့် ဓာတုဗေဒအစာအုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ရှင်းပြရမည့်စာပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အစ်မကို မမေးပဲနဲ့ ကိုဒေါသအိုးကိုမေး သိလား၊ နှင် ညံ့တာ သူသိရင် နှင့်ထိပ်ကို ထုလိုက်လိမ့်မယ်”

“မမက အားတာကိုး၊ ဆေးရုံနဲ့ဆေးခန်း အချိန်ကုန် အိမ်မှာ ရှိပြန်တော့လည်း ဆေးကျမ်းစာအုပ်တွေထဲအချိန်ပြည့် ခေါင်းစိုက်နေပြီး တော့ ညီမလေးကို ဘယ်လိုစာသင်မလဲ၊ သင်ရင်လည်း ညံ့လိုက်တာ

သို့ပြီး အပြောအဆိုက ခံရဦးမယ်”

ညီမလေး ပြောတာလည်း မှန်နေ၍ နေမည့်၊ ရယ်နေလိုက်သည်။ မိဘတွေဆုံးပြီးကတည်းက ကျန်ခဲ့သည့် လက်ငုပ်လက်ရင်း စည်စိမ်လေးတွေကို ခြိုးခြံချွေတာပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မနည်းကို ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ဒါမှ သေသွားသော မိဘတွေ၏ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးရာရောက်မည်ဟုတွေးပြီး ရည်ရွယ်ချက်အပြည့်ဖြင့် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့သည်။

ယခု နေမည့်ဟာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအလည်မှာ ဒေါက်တာ နေမည့်ဟု အများက တလေးတစား ဦးညွတ်ခံရသော အနေအထားကို ရောက်နေပြီ။

ရွှေမြင့်လေ ကြာတင့်ဆိုသလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှ ဝင်ငွေလည်း အထိုက်အလျောက် ရှာနိုင်သလို ညီမလေး၏ပညာရေး စရိတ်ကိုလည်း လုံလုံလောက်လောက် ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီအတွက် ညီမလေးအပေါ် အနီးကပ် ဂရုစိုက်ဖို့ကျပြန်တော့ နေမည့် အချိန်သိပ် မလေးနိုင်ခဲ့ပြန်။

သတိုးဘိုလ် လေပြေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စာရှင်းပြနေသည်ကိုကြည့်ပြီး နေမည့် ပြုံးလိုက်ပြီး

“နင့် ထမင်းစားပြီးမှပြန်နော် သတိုး၊ ငါ ထမင်းပွဲသွားပြင် လိုက်မယ်”

“စားမှာပေါ့ နင့်အိမ်လာရင် ငါ ထမင်းမစားဘဲ ပြန်လှေမရှိတာ နင်သိတယ်မို့လား”

“သိပါတယ် သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လက်ရာကိုတော့ သည်ခံစားနော်၊ ကြီးကြီး ဥပုသ်ကျောင်းသွားလို့ လေပြေ ချက်ထားတာ”

“ဘယ်သူချက်ချက်ပါဟာ အဓိကက ဆရာဝန်မကြီး နေမည့် အိမ်က ထမင်းဟင်းဖြစ်ဖို့က အဓိကမဟုတ်လား”

ဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကျေနပ်သောအချိန်ကာလတွေ များနေပေမယ့် နေမည့်ရှေ့ရောက်လျှင်တော့ သတိုးဘိုလ်၏စိတ်ခံစားမှုတို့သည် အမြဲတမ်း နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတတ်သည်။

နေမည့် အကြည့်တွေး အပြောတွေ ယုတ်ဆွအဆုံး နေမည့်ထံမှ သနပ်ခါးရနံ့လေးတွေကအစ သတိုးဘိုလ် မက်မက်မောမော တောင့်တနေမိတာဟာ အချစ်ဆိုလျှင် သတိုးဘိုလ်ဟာ နေမည့်ကို ချစ်နေတာ သေချာ၍နေပါပြီ။

သို့သော် ဖွင့်ပြောရလားဆိုတော့ သတိုး ဖွင့်မပြောရက်ပါ။ သတိုးလို စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ဒေါသသမား တစ်ယောက်က နေမည့်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး စိတ်သဘောဖြူစင်တဲ့ ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်စွာ တွေးမိပြီးသား။

အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အဝေးကနေ စောင့်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ခပ်တိတ်တိတ်ချစ်နေရလည်း အချစ်စစ်ပါပဲ။

အခန်း (၄)

“ကိုကို မနက်ဖြန် ညီမလေး သင်တန်းကြေးသွင်းရမယ်”

“မနေ့က အမေ့ကို ငါ ပိုက်ဆံတွေပေးလိုက်တယ်လေ၊ အမေ့ဆီက တောင်းပေါ့၊ ဒီမှာအိပ်နေတဲ့သူကို နှိုးပြောရလား”

ညက အိပ်ရေးပျက်၍ အိပ်ပျော်နေသော သတိုး အနိုးခံလိုက်ရ၍ ညီမဖြစ်သူကို ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။

သင်းရနဲ့ မျက်နှာလေးငယ်သွားကာ

“အမေ့ဆီမှာ တောင်းတယ်၊ သူ့မှာ ပေးစရာမရှိဘူးတဲ့၊ နင့်အစ်ကိုဆီသွားတောင်းလို့ပြောတယ်၊ ညီမလေးက ဘာလုပ်ရမှာလဲလို့”

ဣစ္စဆောင်ဆောင်လေးပြောပြီး အနားမှထွက်သွားသော သင်းရနဲ့စကားကြောင့် သတိုးဘိုလ် ခေါင်းကိုတမုင်းမုင်းကုတ်ပြီး အိပ်ရာထက်

မှထကာ အမေ့ဆီထွက်လာလိုက်သည်။

ဖုန်းပြောနေသော အမေ သတိုးထွက်လာတာမြင်တော့ တစ်ဖက်ကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။

“အမေ အငယ်မက သင်တန်းကြေးလာတောင်းနေတယ်၊ အမေ့ဆီမှာလည်း မရှိတော့ဘူးဆို”

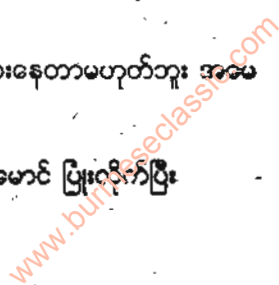
ချယ်ရီမောင် ဖုန်းကို ဆက်တီစားပွဲပေါ် အသာချလိုက်ပြီး သက်မတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချကာ

“တစ်နေ့က သားပေးတဲ့ ပိုက်ဆံခုနစ်သောင်းက ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်ရှိသွားပြီ၊ အိမ်မှာ ဆန်တစ်အိတ်ဝယ်လိုက်ရတယ်၊ ပိုတဲ့သုံးသောင်းက မင်္ဂလာဆောင်နှစ်ပွဲနဲ့ မွေးနေ့ပွဲအတွက် လက်ဖွဲ့ပေး လက်ဆောင်ပေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အပိုရှိတော့မှာလဲ သားရယ်၊ အဲဒီ မင်္ဂလာဆောင်တွေကလည်း မင်းသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တွေလေး တစ်ဆောင်ကို တစ်ခင်းနန်းလောက်သွားမှ မင်းမျက်နှာမငယ်ရမှာမို့ တစ်သောင်းဆီ လက်ဖွဲ့လိုက်တယ်လေ”

ခုနစ်သောင်းလောက်ကို ကုန်ကျစရိတ်စာရင်း ပြန်တင်ပြနေသော အမေ့ကို အားနာမိသွားသည်မို့

“ကျွန်တော်က အမေ့ကို စစ်ဆေးနေတာမဟုတ်ဘူး အမေ့ရိုသေးမယ်ထင်ပြီး မေးကြည့်တာပါ”

သတိုးဘို စကားကြောင့် ချယ်ရီမောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒီခေတ်ကြီးက ဟိုးတုန်းကလို ငွေကုန်ကြေးကျနည်းတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး သားရဲ့ တစ်နေ့ကို အိမ်စရိတ်တစ်သောင်းမသုံးနိုင်ရင် လူတန်းမစွဲဘူး သားဇေ ခုတော့ ငွေရဲ့ခြယ်လှယ်မှုကို သားသိပြီမဟုတ် လား။ မေမေဟာ သားတို့မောင်နှမသုံးယောက် ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင် ဘယ်လိုရှုန်းကန်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ သားတို့ဖြည်းဖြည်း သိလာမှာပါ”

အနိုင်နှင့်ပိုင်းပြီး ပြောသွားဟန်ရှိသော အမေ့စကားကို သတိုး ဘယ်လိုစကားမျိုးနှင့် တုံ့ပြန်ပြောဆိုမှန်းပင် မသိတော့ပေမယ့် အမေ ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာကိုတော့ သတိုးဘိုလ် သိသည်။

ငွေကြေးမလောက်တက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဦးညိုဦးကြီးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ အကြောင်းပြချက်ပေးတော့မည့် အမေ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ဘယ်တော့မှ အထမမြောက်စေရ။

“အခုမှသိတာမဟုတ်ဘူး။ အရင်ကတည်းက သိတာပါ အမေ။ ဒါကြောင့် သားလည်း နောက်အလုပ်တစ်ခု ထပ်လုပ်ဖို့ ချိတ်ထားတယ်”

“မင်း ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ယောက်ျားပဲ အမေရ ပင်ပန်းတာ ဘာဆန်းလဲ။ အဓိကက သားတို့မိသားစု ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ပဲလိုတာပါ။ ကျန်တာကို သား ဂရုလုံးဝမစိုက်ဘူး။ သားတို့မိသားစုကို ဝေဖန်ရှုံ့ချတဲ့လူတွေအားလုံးကို စောက်ရှူးတွေလို့ပဲ ထင်တယ်”

အမြဲတမ်း မိုက်ရှူးရဲဆန်သော သားကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းခပ်

ငွေငွေချမိသူက ချယ်ရီမောင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းလွန်းသော သားသမီးတွေကို မိခင်တစ် ယောက်အနေနဲ့ လမ်းပြမကောင်းခဲ့သော ကိုယ့်ရာဇဝင်ကိုသာ အပြစ်တင် မိတော့သည်။

“အမိပွားမရှိလိုက်တာ ချယ်ရီရယ်။ သားသမီးကို ကြောက်လို့ ကိုယ့်တဝအတွက် သင့်တော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို လက်တွဲဖြုတ်ရတယ် လို့ ဒါဟာ လုံးဝ အမိပွားမရှိဘူး။ ကိုယ်က ချယ်ရီတို့မိသားစုကို တင့်တင့်တယ်တယ် ထားပေးမယ့်သူပါ။ ဒုက္ခတွေ တနင့်တပိုး သယ်လာ ပေးမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ချယ်ရီရား အမှားအမှန်ကို သေချာခွဲခြား စဉ်းစားပါဦး။ ဒီအခြေအနေဟာ လျှို့ဝှက်ထားရမယ့်အရာတွေ ဖွင့်ထုတ် သင့်နေပါပြီကွာ”

လက်ထပ်ပါမည်ဟု ခေါင်းညှိတ်လက်ခံပြီးကာမှ သားသမီးတွေ က ကန့်ကွက်၍ ငြင်းဆန်လာသော ချယ်ရီမောင်ကို ဦးညိုဦး အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။

“သားကြီးက အခု အလုပ်တွေ အရမ်းကြိုးစားနေတယ်လေး ညဘက်ကို ကားမောင်းပြီး နေ့ခင်းဘက်ကို သူငယ်ချင်းသွင်းပေးထားတဲ့ ပွဲရုံမှာ မန်နေဂျာဝင်လုပ်နေတယ်တဲ့။ သားသမီးက စားဝတ်နေရေး တာဝန်ယူထားရက်သားနဲ့ ချယ်ရီက ရှင်နဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ချယ်ရီ

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ရာ ကုမ္ပဏီသွားသွားလား။ ချယ်ရီက မိခင်တစ်ယောက်
ပါ။ သားသမီးတွေရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းနေပေးရမယ်။ ဝတ္တရားရှိတယ်လေ”

အရမ်းကို ပြောင်းလဲ အေးဆေးသွားသော ချယ်ရီမောင်ကို
ကြည့်ပြီး ကိုညိုဦး ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါပြီး

“ကိုယ်ကတော့ ချယ်ကို လုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးကွာ”

“ရှင် ကျွန်မနားမှာ တွယ်ကပ်နေလို့ ရှင်အသက်တွေပိုကြီး
သွားရုံပဲရှိမယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်
ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ပါတော့”

“ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘယ်မိန်းမမှ ချယ်ရီထက် မသာဘူး။
ကိုယ် လက်ထပ်ချင်တာ မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ ချယ်ရီကို လက်ထပ်ချင်တာ
ချယ်ရီကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် ချယ်ရီ ခြေတစ်လှမ်း
နောက်ဆုတ်တိုင်း ကိုယ် မဆုတ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်စွဲလမ်းတာ အပြုအစု
အယုအယကောင်းတဲ့ ချယ်ရီမောင်မောင်ကိုပါ”

ဖွဲ့ကြီးလွန်းသော ကိုညိုဦးကို ဒီထက်ပိုပြီး ဘာစကားမှပြော
စရာမရှိတော့၍ ချယ်ရီမောင် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ချယ်ရီ သွားတော့မယ် ကိုညိုဦး။ သားသမီးတွေ အိမ်
ပြန်လာလို့ ချယ်ရီကိုမတွေ့ရင် သူတို့တစ်မျိုးထင်နေကြလိမ့်မယ်”

ချယ်ရီမောင် ကိုညိုဦးအနားမှ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ အား
နာပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ဆန္ဒကိုသာ ရှေ့တန်းတင်သော အတ္တကြီးသည်

မိခင်တစ်ယောက်မဖြစ်လိုပါ။

ဦးညိုဦး ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ချယ်ရီမောင်ကျောပြင်ကို
ငေးကြည့်ကျွန်ခဲ့ပြီး သက်မမောတစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှိုက်ထုတ်လိုက်
သည်။

မင်းသားသမီးတွေ ငါ့ကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် လက်ခံလာ
စေရမယ် ချယ်ရီ။ အဲဒီအချိန်ကို မင်းစောင့်နေလိုက်ပါ။

ကြည့် နင့်ကို ဘယ်သူမှ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် မကြည့်အားဘူး။ လိုက်
မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဟာ”

သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲခေါ်ခေါ် လေပြေ တစ်ချက်
ကလေးမှ စိတ်ယိုင်မသွား။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး လက်လျှော့ကာ
ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် အတန်းလစ်သွားကြတော့သည်။

အချိန်ကို မဖြုန်းတတ်သော လေပြေ စာကြည့်တိုက်ဘက်သို့
ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

“လေပြေ”

“ဟင် သတိုးဆွေ”

“စာကြည့်တိုက် သွားမလို့လား”

စာကြည့်တိုက်ရှိရာ လမ်းဘက်သို့ ချိုးကျွေ့လျှောက်နေသော
လေပြေဦးတည်ရာကို သတိုးဆွေ မှန်းဆပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် သတိုးဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေက အတန်းလစ်ပြီး
ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတော့ လေပြေလည်း ပျင်းတာနဲ့ စာကြည့်တိုက်ဘက်
ထွက်လာတာလေ ဒါနဲ့ သတိုးဆွေရော စာကြည့်တိုက်သွားမလို့ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဟိုအပတ်က ငှားထားတဲ့စာအုပ် သွားပြန်အပ်
မလို့လေ”

နစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် စာကြည့်တိုက်ရှိရာသို့
လျှောက်လာကြသည်။

အခန်း (၅)

“လေပြေ ဒီနေ့ ငါတို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမလို့ နင် လိုက်မ
လား”

တက်ကြွနေသော သူငယ်ချင်းတွေကိုကြည့်ပြီး လေပြေပါ ရုပ်ရှင်
ကြည့်ချင်သွားပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ အတန်းလစ်ပြီး မလိုက်ရဲ။
လေပြေ တစ်ချက်မှားတာနဲ့ မမ သူငယ်ချင်း ကျွတ်တာမမတွေက မမဆီ
ကို သတင်းလှမ်းပို့မှာ သေချာသည်။

“လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ်ဟာ ဒါပေမဲ့ ငါလိုက်ရင် ငါ့
အစ်မနဲ့တိုင်မယ့် မျက်လုံးတွေက အများကြီးဟာ၊ ငါ အတန်းလစ်တာနဲ့
ငါ့အစ်မဆီ ချက်ချင်းသတင်းရောက်မှာ”

“ကျွတ် နင်ကလည်း သိပ်ပြီးကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ မနက်
ဖြန် မောင်မယ်သစ်လွင်ကြီးဆိုပွဲရှိတဲ့ဟာ အားလုံးကိုယ်စီအလုပ်ရှုပ်နေ

“ခုတလော ကိုသတိုးဘိုလ် အလုပ်တွေအရမ်းကြီးစားနေတယ်
နော်၊ မမတောင် သူ့သူငယ်ချင်းကို သနားနေတယ်”

လေပြေစကားကြောင့် သတိုးဆွေ ပြုံးသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ သတိုးဆွေရဲ့”

“ကိုကိုကို သနားမယ့်သူ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိပါသေးလား
ဆိုပြီး ပြုံးမိလို့ပါ”

ထူးဆန်းသလိုရှိသော သတိုးဆွေစကားကြောင့် လေပြေ
မျက်ခုံး လေးနှစ်ဖက် မြင့်တက်ကာ

“ဟင် သတိုးဆွေကရော ကိုယ့်အစ်ကို ခုလို ပင်ပန်းတာကို
မသနားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သနားချင်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ
သူ့လုပ်ရပ်တွေက တစွတ်တိုးတအားဆန်တော့ သနားမယ့်အစား
ကရုဏာဒေါသဖြစ်မိတာပါ။ လေပြေလည်း ကိုယ်တို့မိသားစုအခြေ
အနေနဲ့ ဘဝရပ်တည်မှုကို သိနေတာပဲ၊ အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာပဲ၊
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်နေတာဟာ တစ်ထပ်တည်းကျဖို့ သိပ်မလွယ်ကူ
တာ လူ့သဘာဝပဲမဟုတ်လား”

အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး ရင့်ကျက်ဟန်ရှိသော သတိုးဆွေသည်
အစ်ကိုဖြစ်သူ သတိုးဘိုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်စရိုက်တွေနှင့် ထူးခြားမှုရှိတာ
ကိုတော့ လေပြေစိတ်ထဲ တိတ်တဆိတ် အသိအမှတ်ပြုမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ လေပြေနဲ့ မမညိုကို ကျေးဇူး
အယုဒ်းတင်တယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်တတ်တဲ့ ကိုကိုစရိုက်ဆိုးတွေဟာ
မမညိုနဲ့တွေ့ရင် မာကျောခက်ထန်နေရာကနေ နူးညံ့သိမ်မွေ့လာတတ်
လို့လေ”

ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတရား နားလည်နေသော သတိုးဆွေကို
လေပြေ တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်ကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်တာ မမညိုကိုပဲတင်မှားလေး လေပြေနဲ့ ဘာဆိုင်
လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ မမညိုနဲ့ ကိုကိုတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြား
ထဲက သံယောဇဉ်တွေ ခိုင်မြဲကြသလို လေပြေကလည်း ကိုကိုကို အစ်ကို
တစ်ယောက်လို အားကိုးတကြီးနဲ့ ရှိရှိသေသေ ဆက်ဆံပေးလို့ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်စရာမရှိ ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေပြန်ပါပြီ၊
တကယ်ဆို လေပြေတို့ကပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ မိန်းမသားတွေရည်း
ပဲနေနေရတဲ့ လေပြေတို့အစ်မတူဝမ်းတွေကို ကိုကိုသတိုးဘိုလ်က ဘာ
အခွင့်အရေးမှမယူဘဲ ကိုယ်ကျိုးစွန့်စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးလို့ပေါ့”
သတိုးဆွေ ရယ်သည်။ ရယ်သံနောသော အသံဖြင့်ပင်

“ကဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျေးဇူး

တွေ အပြန်အလှန်တင်နေကြတာနဲ့ စာကြည့်တိုက်လှေကားနဲ့ တိုက်မိ
ထော့မယ်”

“အယ် ဟုတ်ပါရဲ့၊ စကားပြောကောင်းနေတာ စာကြည့်တိုက်
ရွှေရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာပြီ၊ လေပြေ ဝင်ခွင့်လိုက်တော့မယ်နော်”

“လေပြေ”

သတိုးဆွေ၏ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်”

“မမညိုက ကိုကိုကို အားကိုးသလို လေပြေကလည်း ကိုယ့်ကို
အားကိုးလို့ရတယ်နော်”

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပြောသလဲဆိုတာ ဦးနှောက်မှတစ်ဆင့် ရင်
ဘတ်ထဲထိပါ တိုးဝင်ခံစားလိုက်ရသော စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတွေကို သတိုး
ဆွေ မမြင်အောင် ဝှက်ရင်း

“ကိုသတိုးကို အားကိုးတာက အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုး
တာပါ။ သတိုးဆွေကလည်း လေပြေအစ်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီးသားမို့
အားကိုးပါတယ်လို့”

ပြောပြီး လေပြေ စာကြည့်တိုက်ထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ရင်ခုန်သံတွေကတော့ ရင်ဘတ်ထဲမှ ဝုန်းဒိုင်းကြွ၍နေသည်။

သတိုးဆွေ ပြုံး၍ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

“ကိုကို မေမေ နေမကောင်းဘူး”

မနက် အိပ်ရာနိုးကာတည်းက မေမေ အခန်းထဲက မထွက်သ
ဖြင့် သတိုး စိတ်ထဲ ထင်နေမိတာ ခုတော့ နေမကောင်းဘူးဟူသော
သတင်းကို ညီမလေးက သယ်လာပေးသည်။

“ဟုတ်လား အခုရော ဘယ်လိုနေလဲ”

“အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတယ်”

သတိုးဘိုလ် မိခင်အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“အမေ နေမကောင်းဘူးဆို ဖျားတာလား”

အမေ နဖူးကိုစမ်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ ကိုက်ခဲရုံလေးပါ။ ဆေးဝေ့ဘက်လိုက်ရင်

သက်သာသွားမှာပါ သားရယ်”

“ညနေမှ မသက်သာရင် ဆေးခန်းသွားလိုက်လေ အမေရား
ရောဂါကို မွေးမထားပါနဲ့”

“အေးပါ”

“ဒါဆို သား အလုပ်သွားတော့မယ်”

“အေး အေး”

အမေ တစ်ဖက်သို့ လှည့်အိပ်သွားသည်။ အမေပုံစံကြည့်ရတာ
လူနေမကောင်းတာထက် စိတ်နေမကောင်းတာက ပိုနေပုံရသည်မို့ ဘာ
တွေ သောကဖြစ်နေလဲဟု မေးချင်ပေမယ့် မမေးမိအောင် စိတ်ကိုထိန်း
ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

သင်းရနဲ့ အခန်းအပြင်တွင် ရပ်စောင့်နေ၏။

“အမေမှာ သောကဖြစ်စရာ ဘာတွေများရှိနေလဲ ရနဲ့”

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး ကိုကိုရဲ့”

“နင်က အမေနဲ့ အနီးကပ်နေတဲ့ သမီးဖြစ်ပြီး အမေအရိပ်
အကဲကို မကြည့်တတ်ဘူး။ အသုံးကိုမကျနဲ့ သိလား”

ဆူငေါက်လိုက်သဖြင့် သင်းရနဲ့ မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။

“အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ ညီမလေး ကျောင်းမတက်ဘဲ အမေ့နား
မှာနေမလို့ပေါ့ ကိုကိုသာ အလုပ်ကို ဖြောင့်အောင်သွားပါ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကား

တစ်စီးထိုးစိုက်လာသဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကားပေါ်မှ ဦးညိုဦး စားသောက်စရာအချို့နှင့် လက်ခေတင်
ပစ္စည်းထုပ်တွေ မနိုင့်တနိုင် သယ်ပြီး ပြုံးရွှင်စွာ ဆင်း၍လာသည်။

သတိုးဘိုလ် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရာမှ မျက်နှာသည် ချက်ချင်း
သုန်မှုန်သွားပြီး တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

သင်းရနဲ့ လန့်သွားပုံဖြင့်

“ကိုကို မေမေ နေမကောင်းလို့ သတင်းလာမေးတာနေမှာပါ
စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ ကိုကိုရယ်”

“သားနဲ့သမီး မင်းတို့အမေရော”

ဦးညိုဦး၏မျက်နှာမှာ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး ပြုံးရွှင်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းအမေ နေမကောင်းဘူးလေ ဒါကြောင့် ဓါတ်ဆာလေး
ဘာလေး လာဝယ်ပို့တာပါ”

ဆက်တီခုံပေါ်သို့ အထုပ်အပိုးတွေကိုချပြီး မျက်နှာချိုသွေး
လိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး အမေမှာ သားသမီးသုံးယောက်တောင် ရှိပါတယ်

ခင်ဗျား လာစရာမလိုသလို ကျုပ်အမေနဲ့လည်း လာမပတ်သက်ပါနဲ့
တော့”

“သာအကြီး”

“အမေ ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲက ထွက်လာတာလဲ၊ ဒီလူကြီးနဲ့ အမေ ခုချိန်ထိ သံယောဇဉ် မပြတ်ကြသေးဘူးလား”

အခန်းထဲမှ ခပ်ယုံယဲ့ ထွက်လာသော အမေ့ကို သတိုးဘိုလ် ဒေါသကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ဦးညိုဦးကို အားနာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ပြန်ပါတော့ ကိုညိုရယ် ချယ်ရီ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ချယ်ရယ်၊ မင်းသားက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်မှန်းနေတာလဲ၊ ကိုယ် သူတို့အပေါ် ဘာအမှားတွေလုပ်မိလို့ ကိုယ့်အပေါ် အဲလောက်ထိ အမှန်းတွေပွားနေတာလဲ၊ ကိုယ်မစဉ်းစား တတ်တော့ဘူး”

“ကျုပ်တို့နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ခင်ဗျားကိုမှန်းတာလေ၊ အရင်က ကျုပ်အမေ လင်များချင်များခဲ့လိမ့်မယ် ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ အမေ လင်များစရာမလိုတော့ဘူး ကျုပ်တို့တွေ ကျုပ်အမေကို မပူမပင်ထားနိုင် သွားအောင် ကြိုးစားမယ်၊ ဒီအတွက် ကျုပ်အမေဘဝထဲ ခင်ဗျား ထပ်ဝင် လာဖို့ မလိုဘူး”

“ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီးမှ ဦးလေးကို မင်းအမေအတွက် ငြင်းသင့်ရင် ငြင်းပါ၊ ခုချိန်မှာတော့ မာနတွေစာလူလူ တက်နေမယ့်အစား မင်းအမေ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှေးရှုသင့်တယ်”

“အဲဒါ ခင်ဗျားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်တို့မိသားစုအရောက်စွဲပါ”

ဦးညိုဦး မျက်နှာအနည်းငယ်တင်းမာသွားပြီး ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ကို လှမ်းကြည့်ကာ

“ချယ် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပတ်သက်မှုကြောင့် ရလာတဲ့ အကျိုးဆက်ကို မင်းသားကို ပြောပြထားသင့်ပြီထင်တယ်ကွာ”

သတိုးဘိုလ် မိခင်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ပျက်ယွင်းသွားသောမျက်နှာကို ဟန်ဆောင်ထိန်းရင်း

“ကိုညိုဦး ပြန်ပါတော့ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“ချယ် ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ခံစားချက် ကိုယ့်စေတနာကို နားမလည် သေးဘူးပဲ၊ ပြန်မှာပါ၊ ခုပဲ ပြန်ပါတော့မယ်”

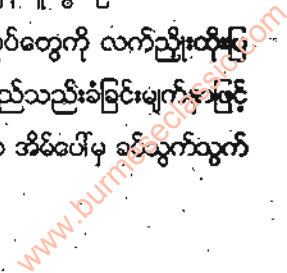
ဦးညိုဦး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ လူကြီး ခဏနေဦး”

မျှော်လင့်ချက်မျက်နှာဖြင့် ဦးညိုဦး သတိုးဘိုလ်ကို သမင်လည် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူသွားဦး”

စားပွဲပေါ်မှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြ သည်။ ဘာမှပြန်မပြောလိုတော့သည့် စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းမျက်နှာဖြင့် ဦးညိုဦး စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်အပိုးတွေကိုယူကာ အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်

ဆင်းသွားသည်။

ဒေါ်ချယ်ရီမောင် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သင်းရနံ့
လည်း မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် မိခင်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် သတိုးဘိုလ်တစ်ယောက်ထဲ ငူငူရပ်ပြီး ကျန်

ခဲ့၏။

အခန်း (၇)

“နင့်အမေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာ
လဲ သတိုးရယ်၊ ငါ လာကြည့်ပေးမှာပေါ့”

“နင့်ကို ပြောချင်ပေမယ့် နင့်မှာလည်း ဆေးရုံပြေးလိုက်
ဆေးခန်းပြေးလိုက်နဲ့ဆိုတော့ ငါလည်း မပြောတော့တာ နောက်ပြီး
ငါ့အမေရောဂါက ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပါဘူး”

“နင်ကသာ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပါဘူး ပြောနေတာ သတိုး
ဆွေကတော့ သူ့အမေ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ
ဘာမှလည်း မစားဘူး၊ စားသမျှလည်း ပြန်ပြန်အန်ထုတ်နေတယ်လို့
လေပြေ့ကို ပြောတယ်တဲ့”

“သူ့မှာ ငါတို့မသိနိုင်တဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုတစ်ခုခု ရှိလို့နေမှာပေါ့ဟာ”
သတိုးဘိုလ် မျက်နှာမှာ နူးညံ့နေရာမှ အနည်းငယ်တင်းမာ

သွားသည်ကို နေမည့် သတိထားမိလိုက်သည်။

“နင့်မှာလည်း ရှိနေတယ်မဟုတ်လား သတိုးဘိုလ်”

“ဘာကိုလဲ ဘာမှမရှိဘူး”

ဆောင့်ကြွားကြွား လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသဖြင့် နေမည့် ပြုံးလိုက်

ပြီး

“နင်နဲ့ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လာတာ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး သူငယ် တန်းစတက်ကတည်းကပါ သတိုးရယ်၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေ သလဲဆိုတာ ငါ့ထက်ပိုသိတဲ့သူ နင့်အမေကလွဲပြီး ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ”

နေမည့် စကားကြောင့် သတိုးဘိုလ် နေမည့်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်ပုံဖြင့်

“နင်က ငါ့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အရောင်စုံတဲ့ခံစားချက်တွေကို ထွင်းဖောက်မြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒါပေါ့”

မဆိုးမခန့်ဟန်လေးဖြင့် ချစ်စဖွယ်ပြုံးကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ဖြေလိုက်သော နေမည့်ကို သတိုးဘိုလ် မြတ်နိုးမှုတွေပါသော အကြည့် ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒါဆို နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဟင် ဘာလဲ ငါက ဘာကို သဘောရရမှာလဲ”

“နင်ပဲ ငါ့ရင်ထဲ ထွင်းဖောက်မြင်နေတယ်ဆို၊ အဲဒါဆိုရင် ငါ နင့်ကို ချစ်နေတဲ့အချစ်တွေ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်ညပ်နေတာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမလဲဆိုတဲ့အဖြေကို နင် သိရမှာပေါ့”

နေမည့်မျက်နှာလေးမှာ ညနေခင်းနေရီရီအောက်တွင် ပန်းသွေး ရောင်လှစ်ခနဲ ပြေးသွားသည်။

“လက်စသတ်တော့ နင်က ငါ့ကို ရည်းစားစကားပြောနေတာ ပဲ”

မပွင့်တပွင့် ပြောလာသော နေမည့် မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ဆိုး သော အရိပ်အယောင်တွေ ရှိမနေ။ ရှက်ရွံ့ရိပ်တွေသာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ တွေ့နေရသည်။

“ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းက ကလေးကလားဆန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ အခုပြောနေတာက ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်ကို ဘယ်လောက်နက်နက်နဲနဲ ချစ်သလဲဆိုတာကို နင့်ကိုသိစေချင် တာ၊ ပြီးတော့ နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ့ရှိနေသလားဆိုတာကို ငါသိချင်တယ်”

“ဟင်၊ ဇွတ်ပဲကွယ်”

“ငါက ခုမှ ဇွတ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်တည်းက ဇွတ်တာ နှင်အသိဆုံးပါ၊ ငါလိုချင်တာရဖို့ဆိုရင် ငါက ရအောင်ယူတတ်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး၊ ဒီတော့ နင့်အချစ်တွေကို ငါ့ကိုပေး

ပေးမပေးပေး ငါက ရအောင်ယူရမှာပဲ”

“နင်က ဒဿဂီရီလား”

နေမည့် ရယ်ရင်းမေးသည်။

“အဟဲ ငါ့အချစ်က ဒဿဂီရီအချစ်လောက်ကို စာမဖွဲ့ဘူးကွ၊ သူ့ထက်အဆပေါင်းများစွာပိုတယ်”

နေမည့် မဲ့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် နာရီကို ကြည့်ကာ

“နင့်ရဲ့အချစ်ဒဿနတွေက နားထောင်လို့တော့ကောင်းပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဂျူတီဝင်ဖို့အချိန်ကျပြီ ခုလို ဆေးရုံကို တကူးတက လိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်သည်။

“ငါက နင့်ဆီက ကျေးဇူးကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အချစ်ကို လိုချင်တာ ဆရာဝန်မကြီးရဲ့”

“ဟွန်း နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပဲမဟုတ်လား ကဲ သွားပြီ”

သတိုးကို တာတာပြပြီး နေမည့် ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွား သည်။ လှပကျော့ရှင်းသော နေမည့်ကိုကြည့်ပြီး သတိုးဘိုလ် တာတာ ပြန်ပြလိုက်ပြီး ကားကိုပြန်ကွေ့ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို နင်သိအောင် ရင်ဖွင့်ပြလိုက်ချင် တယ် နေမည့်ရာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လို လူရမ်းကားကောင်က နင်နဲ့မတန်မှန်း

တော့ ငါသိပါတယ်။ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုယ်နဲ့မတန်တာတွေကိုမှ မက်မောမိတာကိုး။

“ဟာ အစ်ကို မလာတာတောင် ကြာပေါ့၊ ဘယ်ပျောက်နေတာ တုန်း”

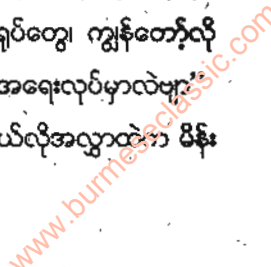
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း အညာသားလေး ဝိုးညို လှင်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ နေမည့်ကို ရင်ထဲက အချစ်တွေ ဖွင့်အန်ချလာ ၍ ဝီတီတွေဖြင့် ဗဟိုဖွဲ့မီးနေချိန်မို့ အညာသားလေးဝိုးညိုကို လိုအပ်တာ ထက်ပိုပြီး ပြုံးရယ်ပြကာ

“ငါ အလုပ်တွေများနေလို့ပါကွာ မင်းလည်း မတွေ့တာကြာလို့ ထင်တယ်၊ ပိုပြီး ခန့်ညားလာသလိုပဲ ဟဲ ဟဲ မင်းလည်း အချစ်တွေနေပြီ ထင်တယ်”

သတိုးဘိုလ် စကားကြောင့် စားပွဲခုံကို အဝတ်ဖြင့်သုတ်ပေးနေ သော အညာသားလေး တချိုးခွီးဖြင့်ရယ်ရင်း

“ကျွန်တော်ခန့်တာ အစ်ကိုမို့ပြီး ပြုံးလို့ခန့်တာကို မမှီဘူးများ၊ အစ်ကိုတို့ကမှ ပညာတတ်ရုပ်ချော ဖော်ကြည့်ရုပ်တွေ၊ ကျွန်တော်လို စားပွဲထိုး အညာသားကို ဘယ်မိန်းကလေးက အရေးလုပ်မှာလဲဗျာ”

“ဒါပေါ့ကွာ ရုပ်ချောတဲ့လူတွေက ဘယ်လိုအလွှာထဲက မိန်း ကလေးဖြစ်ဖြစ် ရုပ်နဲ့ပြပြီး ချိုင်လို့ရတယ်ကွ”

ထိုစကားကို သတိုးဘို ပြောခြင်းမဟုတ်။ တစ်ဖက်ပိုင်းတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စံတော်ချိန် သတင်းစာဖတ်နေသော ဦးထွန်းအောင်ဖော်က လှမ်းပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်လာလာချင်း သူတို့ မထားလိုက်မိသောကြောင့် ဘယ်သူပြောတာလဲဟူသော သိချင်စိတ်ဖြင့် ထောင်းခနဲ ထသွားသော ဒေါသနှင့်အတူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးထွန်းအောင်ဖော် ခနဲသော အပြုံးဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ စိတ်ထဲကနေ မှန်လိုက်တာဆိုပြီး ထောက်ခံနေတာ လား။ အဟက် မင်းတို့မိသားစုက အဲဒီအပိုင်းကတော့ စန်းရှိုသားကွ၊ မင်းအမေကစပြီး မင်းညီမငယ်လေးအဆုံးပဲ ရုပ်ပြစားတဲ့ပညာရပ်ကတော့ မခေဘူး။”

တမင်လာရုံနေသော ဦးထွန်းအောင်ဖော်ကို မီးခင်းဝင်းတောက် သော ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားလို ကြာကူလီရုပ်နဲ့ လာမယှဉ်နဲ့လေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့် အဆင့်ကိုယ်သိရတယ်။ ကျုပ်အမေကို ဗီလိန်လိုကူညီချင်ပေမယ့် ကျုပ် အမေက ခင်ဗျားကို ချီးကုန်းတဲ့စက္ကူတစ်ရွက်လောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိ သလို ဆက်ဆံတော့ မစားရအညော်ခံအဖြစ်နဲ့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ထိုင်မျှော်နေ ရပြီပေါ့။”

“ဘာကွ”

ဦးထွန်းအောင်ဖော် လက်ထဲမှ သတင်းစာကို ဆောင့်ခနဲချပြီး

ဒေါသတကြီး ဘာလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောတာကို သဘောမပေါက်ဘူး ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဝေဟံတော်ဝေးတာပဲ”

“မင်း ငါ့ကိုစော်ကားတာပဲ”

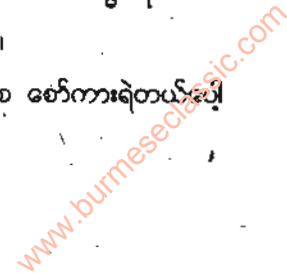
“စော်ကားတာမဟုတ်ဘူး ရှုတ်ချတာ ကျုပ်အမေကို ကြာခိုလို့ မရတာနဲ့ စပျစ်သီးကို ချဉ်တယ်ပြောတဲ့ မြေခွေးလိုပုံစံမျိုး လာမချီးနဲ့ နားကားသွားမယ်၊ သတိုးဘိုလဲဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ဧကီ သိတယ်ဆိုရင် ကိုယ့် နှုတ်သီးကိုယ်ဖြတ်ရိုက်ပြီး ချောင်ကောင်းကောင်းမှာ သွားခွေနေလိုက် ဟုတ်ပြီလား။ ဘယ်ကောင်မှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး ရှင်းတယ်နော်”

ဦးထွန်းအောင်ဖော် မည်းနေသော မျက်နှာကြီးမှာ ပို၍ မာထန် သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

သတိုးဘိုလဲတို့ကလည်း ဒါမျိုးဆို သွက်သည်။ ကိုယ်က လက်ဦး မှုယူတတ်တာ မွေးရာပါအကျင့်မို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထားမိမုန်းမသိတဲ့ လက်သီးဖြင့် ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ထိုး လိုက်သည်။

“အ”ခနဲ အသံနှင့်အတူ ဦးထွန်းအောင်ဖော်၏ခန္ဓာကိုယ် ဝဝ ကြီးမှာ နောက်ကိုဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသည်။

“ပိုင်းလုံးမရဲ့သားက ငါ့ကို ရာရာစစ စော်ကားရဲတယ်၊ ပါ ဟုတ်လား xx xx ”

အယုတ္တ အနတ္တတွေ ဆဲပြီး မိခင်ကိုပါ ထိပါးလာသည်ကို သတိုးဘိုလင်ခေါ်ဒေါသတွေ အရှိန်ပိုမြင့်လာကာ သော့တွင်ရှိနေသော ကျော့ကို သစ်သားထိုင်ခုံကိုယူကာ အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

“ကဲကွာ သေစမ်း”

“ခွပ်”

“အား”

“ဟာ ဆော်ကုန်ကြပြီဟေ့”

“လုပ်ပါဦး ဦးထွန်းအောင်ဖော် ခေါင်းမှာသွေးတွေ ထွက်ကျ လာပြီ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ အခြေအနေကို စပ်စုအကဲခတ်နား ထောင်နေသော ပရိသတ်တွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်ပြီး ခေါင်းမှ သွေးတွေဖြာထွက်ကျနေသော ဦးထွန်းအောင်ဖော်နားကို ဝိုင်းအုံ လာကြပြီး ကိုယ့်အဖေအရွယ်လောက်ကြီးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကုန် လွန်ရလားဆိုပြီး အပြစ်ပြောသူတွေက ပြောကြသည်။

စခန်းကို ဖုန်းဆက်ဟု ဝိုင်းမြှောက်ပေးသူက မြှောက်ပေးကြ သည်။ ထိုသို့ မြှောက်တိုင်း သတိုးကို နည်းနည်းလေးမှ ကြောက်ရွံ့သွား ဘဲ ပို၍ပင် ကျားတစ်ကောင်လိုဟိန်းပြလိုက်သည်။

“ရဲစခန်းကိုဆက်ကြလေ ငါက ယောက်ျား လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ် ငါ့အမေကို ဖော်ကားလို့ အပြစ်ပေးရတာမို့ ထောင်ကျလည်း တန်တယ်

“ဘယ်သူ့ကိုမှ သောက်ရမစိုက်ဘူး။ ယုတ္တိရှိတဲ့ကောင် လာယုတ်ကြ” လက်မတွန့် သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်လို ရင်ကိုကျောပြီး စိန် ခေါ်လိုက်သည်။

အားလုံး ဘာမျှမပြောရဲကြဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထထွက် သွားသူကသွား စားစရာရှိသူက ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ဆက်စားနေကြ သည်။

“အစ်ဗွဲ့ စိတ်ကိုလျှော့ပါ အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကို မလွန်ဘူးဆိုတာ တွန့်တော်တို့ သိသလို ဒီဘဲကြီးက အစ်ကိုကို ဘာလိုင်းကြီးလာဖောင်း ထတာလည်း အားလုံးအမြင်ပါ။ သူက မူးနေတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဗျာ”

မိုးညိုက ဒေါသထွက်နေသော သတိုးကို လာ၍ဖျောင်းဖျာသည်။ “မိုးညို ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်”

“ဗျာ”

ခေါင်းမှသွေးတွေဖြင့် နာကျင်စွာ ညည်းတွားရင်း ကုန်းထနေ သော ဦးထွန်းအောင်ဖော်ကို တစ်လှည့် ဒေါသဖြင့် မွန်ထူနေသော သတိုးကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဗျာလိုက်သော မိုးညိုကို ရှုတည်တည်ပြန် ကြည့်ပြီး

“မဗျာနဲ့ ငါ သူ့ကို ရိုက်တာ လက်လွန်သွားမှတော့ ငါကိုယ် တိုင် အဖမ်းခံရမှာပေါ့။ ငါဘယ်တော့မှ ရှောင်မပြေးဘူး။ ရှင်လော။ ငါ့ သွေးက ရဲသလို လုပ်ရဲရင်ခံရဲတဲ့သတ္တိကလည်း ငါ့မှာအပြည့်ပဲကွ၊ ဒါ

ကြောင့် မင်းကိုယ်တိုင် စခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်လိုက်”

မိုးညို ခေါင်းခါခါ လက်ခါခါဖြင့်

“ဟာ ကျွန်တော်က ဘာလို့ တိုင်ရမှာလဲ အစ်ကိုရာ၊ မဟုတ်တာ ညီအစ်ကိုလို ခင်နေတဲ့ အစ်ကိုကို ကျွန်တော် အချုပ်ကျစေချင်ပါ့မလား၊ အစ်ကို လစ်လိုက်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်မယ်ဗျာ”

“မလိုဘူး ဒီကောင်ကြီးကို တောင်းပန်စရာမလိုဘူး”

“အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ဟော့ကောင် မိန်းကို ငါကိုယ်တိုင် စခန်းကို တိုင်မယ်ကွ၊ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ မိုက်ရိုင်းစော်ကားတဲ့ ကောင်”

ဦးထွန်းအောင်ဇော် ခေါင်းမှသွေးတွေ စီးကျလာသည်ကို ပုဆိုးဖြင့်သူတံကာ ခံရခက်သော လေသံဖြင့် အမှုဖွင့်ရန်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ဟော့လူကြီး ကျုပ် တရားခံဖြစ်ပေမယ့် တရားလိုကလည်း ကျုပ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားစခန်းမှာ အမှုသွားမဖွင့်ခင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သွားအဖမ်းခံမယ် ရှင်းလား၊ ထို့ ကြာကူလီကောင်ကြီး”

သတိုးဘိုလ် တံတွေးကို ထို့ခနဲထွေး ဦးထွန်းအောင်ဇော်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

“ရှင်ပြန်ပါတော့ ကိုညိုဦးရယ်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”
ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ကိုညိုဦး ရှင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်ပြီး နှင်လွှတ်သည်။

“ကိုယ့်ကို မနှင်ပါနဲ့ဦး မင်းသား သမီးတွေ မရှိတုန်းတွေ့ရတာ မို့ပါကွာ”

“ကျွန်မက အမေတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး သားသမီးတွေကွယ်ရာမှာ ချစ်သူနဲ့ချိန်းတွေနေရတဲ့အဖြစ်က ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မလုံ ဖြစ်နေတယ်”

“စာအုပ်ကြီးအတိုင်းတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ချယ်ရီရယ်၊ ကိုယ်တို့က ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ကြတာ၊ လင်မယားအဆင့်ကိုရောက်နေကြပြီပဲ၊ အဲဒါကို မင်းသားလည်း သိနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ နောက်မဟုတ်ဘဲ”

ရှေ့ဆက်တိုးရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့”

ဒီအသက်အရွယ်မှာ ဆန္ဒထက် ဘဝကို ပိုဦးစားပေးရမယ့် အချိန်မို့ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုညိုဦးကို လက်တွဲဖြုတ်ပြီး သားသမီးတွေကိုပဲ ရွေးချယ်ရမည့်အခြေအနေတစ်ခုပါ။

“ခက်တယ် ကိုညိုဦးရယ် ခုချိန်မှာ ချယ်ရီကို နားလည်ခွင့် လွှတ်ပေးပါဆိုတဲ့ တောင်းပန်စကားကလွဲပြီး ချယ်ရီမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး”

“အမေရေ အမေ”

အိမ်ခြံထဲ ဝင်ပြေးလာရင်း အမောတကော အော်ခေါ်နေသော သင်းရနံ့ကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြသော ဒေါ်ချယ်ရီမောင်နှင့် ဦးညိုဦး အိမ်ပေါက်ဝကို ဖြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျူရှင်မှ ပြန်လာသော သင်းရနံ့ လွယ်အိတ်ကို ဘုတ်ခခဲ ချကာ

“အမေ ကိုကြီး စခန်းမှာ အပမ်းခံနေရတယ်တဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခခဲ ထရပ်လိုက်ပြီး

“သား သားကြီးက ဘာလို့ အပမ်းခံနေရတာလဲ”

ကြားရသည့် သတင်းစကားတွေက လူကို မူးခနဲ ဖိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်မို့ ရုပ်နေသော ခြေအစုံ ယိုင်နဲ့သွားသည်။ ဦးညိုဦးက

ဘေးမှအသာထိန်းကာ

“ချယ် စိတ်ကိုင်ထိန်းဦးလေ သားကြီး ဘာကြောင့်ဖြစ်ကြတယ်ဆို တဲ့အခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး အမှုက ဆုံးဖြတ်လို့ရမှာပေါ့။ ကိုယ်တို့ စခန်းကို လိုက်သွားကြရအောင်၊ အာမခံနဲ့ ထုတ်လို့ရရင်လည်း ထုတ် လိုက်ကြတာပေါ့”

တကယ်တမ်းကျတော့ ဦးညိုဦးပင် မနေနိုင်။ သတိုးဘိုလ် အတွက် ပျာပျာသလဲဖြင့် စိုးရိမ်ပေးနေသည်ကို သင်းရနံ့ သတိထားမိ လိုက်သည်။

မောင်နှမသုံးယောက်ထဲတွင် ကိုလတ်နှင့်သင်းရနံ့က မေမေ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုမှုကို လိုလားဟန်မပြသလို ကန့်ကွက်ခြင်းလည်းမရှိ။ ကိုယ့်ပညာရေးပဲကိုယ် အာရုံစိုက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

“နင့်ကိုလတ်ဆီကိုရော ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား”

“မဆက်ရသေးဘူး မေမေ၊ ခုမှဆက်မှာ”

“အေး အေး အမေတို့ ခုပဲ စခန်းကို လိုက်သွားကြရအောင် ကိုညိုဦးက စခန်းရှေ့ကိုပဲ လိုက်ခဲ့ပေးပါ။ အထဲထိ လိုက်မဝင်ပါနဲ့တော့ သားအတွက် တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်မှာမို့လို့ပေါ့”

တောင်းပန်သောအကြည့်ဖြင့် သားဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးခြေ ဖြစ်သော ဒေါ်ချယ်ရီမောင်ကို ဦးညိုဦး အပြစ်မတင်ရက်တော့။

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ် ချယ်ရီ၊ စခန်းပျားတွေပြီး လုပ်သင့်

လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ပေးပြီးတာနဲ့ ကိုယ် ပြန်မှာပါ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုယူပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ခုတ်ထားသော ဦးညိုဦးကားဆီသို့ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းသောကခြေလှမ်းတွေ ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လိုက်ကြသည်။

ဆေးရုံမှပြန်လာလာချင်း အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုပြောလိုက် သော လေပြေစကားကြောင့် ရင်ထဲမော့ရှု၍ သွားသည်။

“သတိုးက စခန်းမှာ သူကိုယ်တိုင် သွားအဖမ်းခံတယ် ဟုတ် လား လေပြေ”

“ရင်ကွက်ထဲမှာတော့ အဲသလို ကြားတာပဲ မမရ သူ့အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရိခံရလို့ ဒေါသထိန်းနိုင်တာနဲ့ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ် သွားတာတဲ့ ဟိုဘက်ကလူက ခေါင်းတော်တော်ကွဲသွားတယ်ဆိုလားပဲ”

လေပြေကလည်း သူ့ကြားခဲ့သမျှကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြရာ သည်။ နေမညိုမှာလည်း လက်ထဲမှ ဂျုတ်ကုတ်နှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုပင် မချနိုင်ဘဲ စိတ်မော့စွာ နားထောင်နေရင်း မျက်နှာကမကောင်း။

တစ္ဆေတိုင်း တဖောက်ကန်းနိုင်သော စိတ်က သတိုးဘိုလ်ကို ဘယ်အချိန်ထိ ခုလို ဒုက္ခတွေ့ပေးနေဦးမလဲ မသိ။

“အဲဒီကောင်လေးက ဒေါသကို အမြဲ ဦးစားပေးတာကိုး သမီး ရဲ့။ သူ့ဒေါသက သူ့ဘဝကို အရောင်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာ သူက နား

မလည်တော့လည်း အခက်သားပါလား”

လက်ဖက်ပန်းကန်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကြီးမေ ကပါ သတိုးဘိုလ်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီး ဝေဖန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းရှာပါတယ်လေ။ သူ့အမေရဲ့ အကျိုးပေးမကောင်းရှာတဲ့ဘဝပေး အခြေအနေကြောင့် သူ ကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ တစ္ဆေတိုင်း တဖောက်ကန်းလေး ဖြစ်နေရရှာ တာပါ”

သတိုးဘိုလ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သတိုးကို ဘယ်လောက်အများ တွေ့ပြုမှုတတ်နေပါစေ ဟိုးငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ကြီးမေအား အကောင်းမြင်ပေးတတ်ခဲ့သူပါ။

“အခုရော ဘယ်စခန်းမှာလဲ”

“ဒီအပိုင်ရဲစခန်းမှာပဲလေ သူ့အမေနဲ့ ခုလက်ရှိငြိနေတဲ့ ဦး ညိုဦးကြီးက စခန်းမှာနဲ့ နောင်ညိုတာတောင် စီမံချက်ကာလမို့ ကာယကံရှင် က မကျေအေးပေးရင် အမှုပိတ်လို့မရဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ် မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ရဲဘက်တွေတာတွေ ပါသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မသိပါဘူး”

နေမညို စိတ်တွေ သတိုးအတွက် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ပြန်သည်။ ဘယ်တော့များမှ သတိုးအတွက် မပူပင်ရပဲ နေရမှာပါလိမ့်။

နေမည့် အိမ်ပေါ်တက်လာတာ မြင်သည်နှင့် ဒေါ်ချယ်ရီမောင် တစ်နှုတ်ဖြင့် ငိုတော့သည်။

“သမီး သူငယ်ချင်းတော့ အချုပ်ထဲရောက်နေရှာပြီကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီးလည်း ဒီသတင်းကြားလို့ လာတာပါ။ အခု သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုနေလဲ အန်တီ”

ဒေါ်ချယ်ရီမောင် မျက်ရည်တွေကို သိမ်းသုတ်ရင်း

“ရမန်ကြီးတစ်ပတ် ပြန်ချိန်းလိုက်တယ်လေ အဲဒါတွေအားလုံး ဟာ အန်တီကြောင့် ဖြစ်တာပါကွယ်။ အန်တီသာ ဟိုအရင်ကတည်းက ယောက်ျားတွေနဲ့မပတ်သက်ခဲ့မိရင် ခုလိုမျိုး ပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ရ မှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီကို အမေတော်ရတဲ့ သားသမီးတွေ ကံဆိုးရှာ တယ်”

သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်နေသော ဒေါ်ချယ်ရီကို ကြည့်ပြီး နေမည့် ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေနှင့် နှစ်သိမ့်ပေးရမုန်းပင် မသိတော့။

“အန်တီရော နေကောင်းရဲ့လား။ မျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူလျော် နဲ့”

“နေမကောင်းပါဘူးကွယ် ခုရက်ပိုင်းတွေမှာ အစားအသောက် တွေကလည်းပျက် လူက မူးနောက်နောက်နဲ့ အိပ်ရာထဲပဲ ခွေချင်နေ တယ်”

“အာဟာရဖြစ်မယ့်ဟာတွေကို များများစားပေါ့ အန်တီရယ်။

အစားအသောက်ပျက်ရင်လည်း သွေးပေါင်တွေ ဘာတွေကျတတ်တယ်။ နောက်ပြီး စိတ်သောကဖြစ်စေမယ့်အကြောင်းအရာတွေကို အတတ်နိုင် ဆုံး မေ့ထားပါ”

ဆရာဝန်ပီပီ ကျန်းမာရေးအသိပညာပေးတာတွေဖြင့် အားပေး နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေသော ဒေါ်ချယ်ရီမောင်ကို ကြည့်ပြီး နေမည့်ရင်ထဲ သံသယတစ်ခု ထင်ဟပ်သွားသည်။

အန်တီကို ကြိုတုန်း စမ်းသပ်ပေးသွားဦးမပဲ။ ဆေးခန်းထိုင်ပြီး ပြန်လာသောကြောင့် ဆေးအိတ်က အဆင်သင့်မို့ သွေးပေါင်ချိန်ပြီး လိုအပ်တာတွေကို ညွှန်ကြားပြီး ဆေးအချို့ပေးပြီး သွေးစစ် ဆီးစစ်ရန် ဆေးရုံကိုလာခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။

“အန်တီရောဂါက သွေးစစ် ဆီးစစ်ရလောက်အောင် ထူထည် ကြီးမယ့်အရေး မြင်လို့လားကွယ်”

“စစ်ကြည့်ကာတော့ မမှားပါဘူး အန်တီရယ်။ သမီး ဆေးစာ ရေးပေးထားခဲ့မယ်။ ဆေးရုံမှာ လာစစ်လိုက်ပါ”

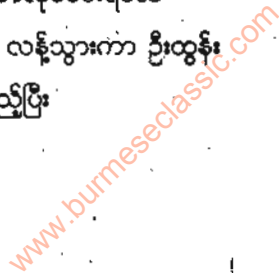
“အေးပါကွယ် အန်တီ လာစစ်လိုက်ပါမယ်”
ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ညွှန်ကြားချက်မို့ မဖြစ်မနေ စစ်ရတော့ မှာပင်။

အခန်း (၉)

“ရှင့်ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုနေလဲ ဦးထွန်းအောင်ဇော်”
 ခေါင်းတွင် ပတ်တီးအဖွေးသား စည်းထားသော ဦးထွန်းအောင်
 ဇော်ကို ဝတ္တရားဆန်စွာ မေးလိုက်သည်။
 “သိပ်မသလိုသာသေးဘူး၊ မင်းသားက တော်တော်လက်သံ
 ပြောင်တာပဲ၊ မင်းအတိုင်းပါလား”
 အပြတမ်းခနဲနေသော ဦးထွန်းအောင်ဇော်ကို သားတင်မဟုတ်
 ဒေါ်ချယ်ရီပါ လုံးဝကြည့်မရတာ အမှန်ပင်။
 “ကဲပါ ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ အခု ကျွန်မ
 လာတာ ရှင့်ကို တောင်းပန်ဖို့”
 ထိုစကားကြောင့် ဦးထွန်းအောင်ဇော် ပြိတီတီမျက်နှာပေးဖြင့်
 ပြုံးကြည့်ကာ
 “ဘယ်လို တောင်းပန်မှာလဲ အဟဲ့ တောင်းပန်မယ်ဆိုရင်လည်း
 ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရမှာနော်”

အခွင့်အရေး ယူလိုဟန်တွေ အပြည့်ပါနေသော ဦးထွန်းအောင်
 ဇော်၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ချယ်ရီမောင် အော်ဂလီဆန်မိသည်။
 “ကျွန်မသားက စိတ်အရမ်းဆတ်တဲ့ ကလေးပါ၊ သူ့ကိုမခံချင်
 တဲ့စကားတွေသွားပြောလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာမို့ နောက်နောင် သူနဲ့ဆုံကြရင်
 မထိုအပ်တဲ့စကားတွေနဲ့ သူ့ဒေါသကို မနိုးဆွပါနဲ့လို့ ပြောချင်တယ်၊
 နောက်ပြီး ရှင် ခုလို ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲဖြစ်အောင် လုပ်မိတဲ့ သူ့ကိုယ်
 သူလည်း စခန်းမှာ ကိုယ်တိုင်သွားဝန်ခံတဲ့ကလေးမျိုးပါ၊ ဒါကြောင့်
 ရှင်က အမှုပိတ်ပေးဖို့ ကျွန်မဘက်က တောင်းပန်ပါတယ်”
 “လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့အစော်ကားကို လူပုံအလယ်မှာ ခံရတာ
 တို့ ကိုယ်က ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား ချယ်ရီ”
 “အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပြီးပြီလေ သူက ကျွန်မသားမို့ သား
 တိုက်စား ကျွန်မ လာတောင်းပန်တာပဲ”
 ဦးထွန်းအောင်ဇော် မခိုးမခန့် ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းဖြင့် လှပဆဲ
 နုပျိုဆဲ။ ဒေါ်ချယ်ရီမောင်ကို တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး
 “ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ကျေနပ်မှုရှိမှ လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုး
 ခဲ ဒီတော့ ကိုယ်စိတ်ကျေနပ်အောင် ချယ်ရီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
 ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီမောင် လန့်သွားကာ ဦးထွန်း
 အောင်ဇော်ကို စက်ဆုပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး
 “ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကို ပြုစုရမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့်မှာက ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ အိမ်မှာလှည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ချယ်ရီက ကိုယ့်ကိုနေ့တိုင်း စားဖို့သောက်ဖို့နဲ့ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိလာပြီး ပြုစု”

“အို မဖြစ်နိုင်တာ”

ငြင်းဆန်မှုကြောင့် ဦးထွန်းအောင်ဖော် အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်လို ပြုံးသည်။

“ရပါတယ် မဖြစ်နိုင်ရင်လည်း မင်းရဲ့သားကို အဲဒီအထဲမှာပဲ ဆက်နေခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ မင်းတို့က ဒီကနေ လိုလေသေးမရှိပေး ကြာရင် သူဟိုမှာ ပျော်သွားမှာပါကွ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီမောင် မျက်နှာမှာ ညှိုးလျော်သွား ပြန်သည်။ ကိုယ့်ဘက်က ဆက်ပြီး ခေါင်းမာနေလျှင် သားလေး ဟိုထဲမှာ ဒုက္ခရောက်တော့မည်။

ဒီလူယုတ်မာကို ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း လာပြီး ပြုစုလိုက်ရ တာက လက်သိက္ခာလောက်ပဲ ထိခိုက်နိုင်သည်။ ဒါကလည်း ကိုယ်မှန်လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလို။

“အင်းလေ ရှင့်ခေါင်းက ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း ကျွန်မ ရှင့် ကို လာပြီး ကူညီပေးပါ့မယ်”

“အာ ကိုယ့်ကိုကူညီရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လာပြီး ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုရမှာ”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရှောင်တတ်လျှင် လွတ်တာမို့ မနက် ဖြန့်ကစပြီး လာကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်သဘောအတိုင်းမို့ ကျွန်မသားကို ဒီနေ့ ပဲ ကျေးအေးပေးပါ”

“အိုကေ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ မင်းသာ ကတိတည်ပါစေ”

“အမေ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ယိုင်နဲ့နေသော ခြေလှမ်းတွေနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းတက် လာသော ဒေါ်ချယ်ရီမောင်ကို သတိုးဆွေ လှမ်းမေးသည်။

“ဦးထွန်းအောင်ဖော်ကို နှင့်အစ်ကိုအမူအတွက် ကျေးအေးပေး ဖို့ သွားပြောပြီးအပြန်မှာ ဆေးရုံမှာ သွေးတွေ ဆီးတွေသွားစစ်တာ”

ဖြူဖျော့နေသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး သတိုးဆွေ သနားမိသည်။ အမေ အခုတလော နေမကောင်းဖြစ်နေတာ သတိုးဆွေ သိပေမယ့် ကျောင်းတွေသင်တန်းတွေနှင့် အချိန်ကုန်နေ၍ အမေ့ကို ဂရုမစိုက်ဖြစ်။ ခုတောင် လေပြေက အမေ့အကြောင်းသတင်းမေး၍ အမေ အခြေအားန ကို သေချာမပြောပြနိုင်ခဲ့။

“ဘာတဲ့လဲ အမေ”

“သောကြာနေ့မှ သိရမှာပါ”

“ကိုကိုအခြေအနေကရော သားလည်း မရောက်ဖြစ်ဘူး ကိုကို ဟိုထဲမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

မေးသာ မေးရသည် အချုပ်ကျနေတဲ့သူက ဘယ်လိုအဆင်ပြေ နိုင်ပါ့မလဲ။

“အဆင်ပြေတယ်လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သားငယ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ တစ်ချက်မညည်းဘူး။ သူ့ဆီကို သူညီတွေ ညီမတွေ ကို မလွှတ်ဖို့ပဲ ပြောတယ်။ အမေက ဘာစားမလဲဆိုတော့ သူ ဘာမှ မစားချင်ဘူးတဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အမေ ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ပေးခဲ့တယ်”

အမေအသံက ပြောရင်း ငိုသံပါလာသည်။ ကျွဲခါးနီးဆဲဆဲ မျက် ရည်တွေကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်နေပြီး မငိုမိအောင် မနည်းထိန်းနေပုံ ရသည်။

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အမေရာ”

“အမေကြောင့် အမေသားကြီး အချုပ်ထဲရောက်နေတာကို အမေက စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘဲ နေလို့ရမလား သားရယ်”

“ဦးထွန်းအောင်ဖော်ဆီကို ကျွန်တော်သွားပြီး ကျေအေးပေး ဖို့ ပြောမယ်”

တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူမဆင့်လို၍ ပိတ်ပင်လိုက်သည်။

“မသွားပါနဲ့ တော်ကြာ သားနဲ့တစ်ခါ ထပ်ငြိနေပါ့မယ်ကွယ်။

သူကတော့ ပြောပါတယ်။ ကျေအေးပေးပေးပါမယ်တဲ့”

“အမေ သွားပြောပြီးပြီလား”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြမနေတော့ဘဲ ခေါင်းသာညှိတ်ပြ လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့။ သူ့ဘက်က ကျေအေးပေးမယ် ဆိုရင် ကိုကို ဘယ်တော့လောက် လွတ်မလဲ အမေ”

သတိုးဆွေ ခုမပင် စိတ်ချမ်းသာသွားဟန်ဖြင့် ဝမ်းသာအားရ မေး၏။

“ဒီရက်ထဲတော့ လွတ်မယ်ထင်တာပဲ”

သားကြီး အချုပ်ကလွတ်အောင် ဦးထွန်းအောင်ဖော်ကို ဘယ်လိုပြန်ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ သားသမီးတွေ မသိစေလိုတော့ ပါ။

ဘဝစကတည်းက မငြိမ်းနိုင်သော သောကထုထည်တွေက ခုချိန်ထိ ပါးလျှပ်နှံဖျော့သွားခြင်း မရှိသေး။ ဘဝပေးကုသိုလ်က နိဗ္ဗိပါး သော မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ဂုဏ်တင့်ဂုဏ် မြင့်စေချင်ပါသော်လည်း ခုချိန်ထိ ဆုတောင်းမပြည့်နိုင်သေး။

မိခင်တစ်ယောက်၏ရင်ထဲက အပူသောက။ သူတို့လေးတွေကို ထပ်စေချင်ပါ။

အခန်း (၁၀)

“ငါ့အစ်ကို အချုပ်ထဲက ထွက်လာမှ ဝိုင်းခန်းလာသလိုပဲ၊ ဒါတောင် ရက်နှစ်ဆယ်ထဲမို့”

အချုပ်မှ လွတ်လွတ်ချင်း လာကြိုသော သတိုးဆွေ စကားကြောင့် သတိုးဘိုလ် စိတ်မသက်မသာ မဲ့လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ အမေရော”

“အမေ နေသိပ်မကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားစာယ် ခုတစ်လော ဆေးခန်းနေတိုင်းသွားရတယ်”

“တော်တော်ဖြစ်နေလို့လား မင်းတို့ကရော ဂရုမစိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် အိမ်မှာရှိတဲ့အချိန်ကတော့ ဂရုမစိုက်တာပေါ့ ဘာမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဘူး။ မမနေကတော့ ဆီးတွေ သွေးတွေ စစ်ခိုင်းတယ်”

“ဘာရောဂါတဲ့လဲ”

“အဖြေချက်ချင်း မထွက်သေးဘူးလေ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်လာကြသည်။

“လာ ကိုကို ကျွန်တော်တို့ကို လေပြေ စောင့်နေတယ်”

“ဟင် လေပြေက ဘာလို့စောင့်နေတာလဲ ဘယ်မှာ စောင့်နေတာလဲ”

သတိုးဘိုလ်အမေးကြောင့် သတိုးဆွေ ရယ်ကြဲကြဲအမူအရာဖြင့်

“ကော်ဖီဆိုင်မှာလေ အဟဲ သူနဲ့ကျွန်တော်က ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ ကိုကိုရ”

“ဟေ မြန်ရာချည်လားကွ ငါက သူ့အစ်မကို ချိန်တုန်းရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့က ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေကြပြီပေါ့၊ ရိုးမလိုလိုနဲ့ မင်းတကာယ်လက်သွက်တာပဲ”

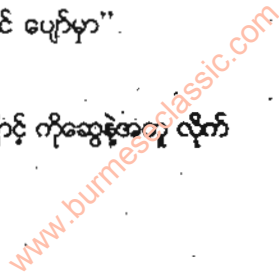
သတိုးဆွေ တဟဲ့ဟဲ့ဖြင့် ရယ်သည်။

ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ရောက်တာနှင့် ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသော လေပြေကို ရိုးတိုးရှုန်တန်အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီးပြန်သည်။

“ကိုသတိုးဘိုလ် လွတ်တာ မမသိရင် ပျော်မှာ”

“ညည်းကရော မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်ပါတယ် ကိုကိုသတိုးရဲ့ ဒါကြောင့် ကိုဆွေနဲ့အတူ လိုက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ”

ခယ်မလောင်းလျာလေးမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့က ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

“အဝေးကြီး လိုပါသေးတယ် ကိုသတိုးဘိုလ်ရယ်၊ မမက ဘွဲ့ ယူယူပြီးချင်း လက်ထပ်မှာကို သဘောကျမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုဆွေလည်း ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ မိသားစုကို ပြန်ရှာကျွေးဖို့ အချိန်တစ်ခုတော့ ပေးရဦးမှာပေါ့၊ ချက်ချင်းကြီး လက်ထပ်တဲ့ အခြေအနေကြီးကိုတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

လူငယ်တွေဖြစ်ပြီး သူတို့ဆန္ဒတွေကို ရှေ့တန်းသိပ်မတင်ဘဲ မိသားစုအတွက် ပြန်ကြည့်နေသောကြောင့် သတိုးဘိုလ် စိတ်ထဲမှ ကြိတ် ပြီး ကျေးဇူးတွေ တင်နေမိသည်။

မင်္ဂလာပွဲလုပ်ပေးနိုင်ဖို့အတွက် အရင်ကထက် နှစ်ဆပိုပြီး ကြိုးစားရဦးမည်ဟု ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တိတ်လေး တာဝန်ယူ လိုက်သည်။

အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာဆိုသည့် စကားကို သတိုးဘိုလ် လက်ကိုင်ထားမိတာ ကြာပါပြီကော။

“အန်တီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

နေမည့်ထံမှ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ခေါင်းကို မိုးကြိုးအကြိမ်ကြိမ် ပစ်ခွင်းလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘုရား ဘုရား ကျိန်းသေလို့လား သူမီးရယ်”

“ကျိန်းသေပါတယ် အန်တီ၊ အဲဒီလိုထင်လို့ အန်တီကို ညှိုက ဆီးစစ်ခိုင်းကြည့်တာပါ”

“ဒီ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ယောက်ျားမရှိတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိရမလား ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ အန်တီကြောင့် အန်တီသားသမီးတွေ အရှက်ရကုန်ပါပြီ၊ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ် သမီးရယ်”

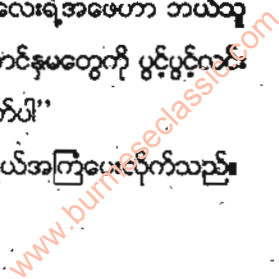
ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ကမ္ဘာပျက်သလို စိတ်တွေက ဆောက်တည် ရာမရတော့။

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ဒီကလေးကို မွေးလို့မဖြစ်ဘူး ပျက်ချမှ ဖြစ်မယ်”

မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် နေမည့် ခေါင်း တခါခါဖြင့်

“မလုပ်မိနဲ့ အန်တီ၊ ဒါ ရာဇဝတ်မှုနော် ကိုယ့်ရင်သွေးဖြစ်မှ တော့ အရာရာကိုရင်ဆိုင်လိုက်ပါတော့ ဒီကလေးရဲ့အဖေဟာ ဘယ်သူ မှန်း အန်တီကိုယ်တိုင်သိမှတော့ သတိုးတို့မောင်နှမတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောပြီး ကလေးအဖေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါ”

အဖြစ်သင့်ဆုံးနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်အကြံပေးလိုက်သည်။

တနှံ့ရှင်နေသော ဒေါ်ချယ်ရီမောင် ကိုယ့်မိသားစုအကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံးပါ။ သားသမီးတွေ လူမျိုးကြီးစာရင်းဝင်တော့မှ မအေ လုပ်သူက လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးရမယ့်အဖြစ်။ လူပုံအလယ်မှာ ဘယ်လောက် ရှက်ရှာလိမ့်မလဲ။

“အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ နေမည့်ရယ်၊ သားက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ခင်ဗျာ ဒီအမေကြောင့် လူလုံးမလွတ်ကြရတာ၊ တကယ်ဆို အန်တီသားသမီးတွေနဲ့ အန်တီဟာ မထိုက်တန်ပါဘူး။ အန်တီဟာ အင်မတန်ယုတ်ညံ့တဲ့အမေပါကွယ်”

သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ပြောဆိုနေသော ဒေါ်ချယ်ရီမောင်ကိုကြည့် ပြီး နေမည့် သက်ပြင်းဖျော့ဖျော့ ချလိုက်သည်။

ဘဝအကျိုးပေးမကောင်းလို့ ယောက်ျားတွေနှင့်မဝတ်သက်ချင် ဘဲ ပတ်သက်ခဲ့ရတာကို နေမည့် မသိပ်နေမလား။ သိသလို သနားလည်း သနားမိသည်။

သားသမီးသုံးယောက်စလုံး ပညာတတ် အမျိုးကောင်း သား သမီးတွေဖြစ်ဖို့အတွက် ဘဝကိုရင်းပြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ အန်တီလို မိခင် မျိုးကို နေမည့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်သေးစိတ်မဖြစ်ပေါ် မိပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးကိုတော့ မဖျက်ဆီးပစ်ပါနဲ့ အန်တီ ရယ်၊ ညို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ အန်တီ ဘာကိုမှ အရှည်ကြီး မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကိုပဲ စဉ်းစားပါ”

ဒေါ်ချယ်ရီ ဆောက်တည်ရာမရစွာဖြင့် ငိုသည်။ ငိုနေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့်

“ဒီကိစ္စကို သားသမီးတွေကို ပေးသိလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ခဏ တော့ လျှို့ဝှက်ထားရဦးမှာပဲ၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကြီးကို သူတို့ ပြုန်းစား ကြီးလက်ခံနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီနေ့က သားကြီး အချုပ်က လွတ်မယ့်နေ့လေ”

“အင်းပေါ့လေ သတိုးအနေနဲ့ အချုပ်က လွတ်လွတ်ချင်း ဒီ သတင်းကို ဘယ်ကြားပုံပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီ ကိုယ်ဝန်စောင့်ရှောက်မှု ကိုတော့ လုပ်ရတော့မယ်နော်၊ ညို့သူငယ်ချင်း အိုဂျီ ဆရာဝန်မတစ် ယောက်နဲ့ ချိတ်ပေးထားမယ်၊ ညိုလည်း အန်တီကိုယ်ဝန်ကို စောင့်ရှောက် ပေးမှာပါ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့ အဓိကက အန်တီ ကျန်းမာအောင်နေဖို့ပါပဲ၊ တခြား စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဘာမှမတွေးပါနဲ့လို့ ညို့ အထူးမှာချင်တယ်၊ အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ မိခင်လောင်းမို့လို့ အန်တီ က သက်ကြီး မိခင်စာရင်းထဲ ဝင်နေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ပိုပြီး ဂရုစိုက်ဖို့ လိုပါတယ်၊ ဒါမှ ဉာဏ်ရည်ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ကလေးမျိုးကို မွေးနိုင်မှာပါ”

ဆရာဝန်မိတ် လိုအပ်တာတွေ မှာကြားနေသော နေမည့်စကား ကြောင့် ကလေးဖျက်ချဖို့ စိတ်ကူးတွေပင် ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းသိ တော့။

“အမေ နေမကောင်းဘူးဆို”

နွမ်းလျနေသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး သတိုး ကရုဏာသက်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်ရုံလေးပါ သားကြီးရယ်၊ ဆေး သောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ။ ဒါနဲ့ အချုပ်က လွတ်လာပြီဆိုတော့ ကိုယ်သန့်သွားအောင် သရော်ကင်မွန်းနဲ့ ခေါင်းလျှော်ချရအောင် အမေ သရော်ကင်မွန်း ဝယ်လာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သားလည်း အဲလိုလုပ်မလို့ပဲ၊ အမေကိုယ် တိုင် ရေချိုးပေးမယ်လို့ သတိုးကပြောလို့ မချိုးသေးဘဲ စောင့်နေတာ” ကလေးတစ်ယောက်လို မိခင်ရဲ့အပြုအစုကို ခံချင်နေသော သတိုးဘိုလ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ချယ်ရီ ရင်ထဲစိမ့်ခနဲနေအောင် ပီတိဖြစ်မိ သည်။

ကိုယ့်ကြောင့် မိသားစုဘဝမှာ အပြစ်အနာအဆာမရှိဘူးဆို ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲဟု နှောင်တတွေ အကြိမ်ကြိမ်ရမိ သည်။

“အမေ့ကိုယ်တိုင် ချိုးပေးရမှာပေါ့ သားကြီးရယ်၊ ကဲ လာ ရေချိုးခန်းထဲ သွားကြရအောင်”

သင်းရနဲ့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ပြုံးရွှင်နေသော သတိုးကို ကြည့်ပြီး

“မေမေ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ချိုးပေးလိုက်ပါ မေမေရာ”

ပြုံးပြီးပြီးဖြင့် ပြောလိုက်သော သင်းရနဲ့ စကားကြောင့် သတိုး ဘိုလ် မျက်မှောင်ကျပြီး ပြုံးကာ

“အမေက ငယ်ငယ်တုန်းကရော ငါတို့ကို ရေချိုးခေါင်းလျှော် ပေးတာပဲ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“ဆန်းတာပေါ့ ကိုကိုရ ငယ်ငယ်က ရေချိုးရင် တစ်ကိုယ်လုံး ချွတ်ပြီး ချိုးပေးတာလေ”

“အယ်”

“ခုလည်း အဲသလို တစ်ကိုယ်လုံးသာ ချွတ်ပြီး ချိုးပေးလိုက် မေမေ၊ သမီးက ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ပြီး ဖေ့ဘွတ်ပေါ်တင်ပေးမယ်၊ ဒါမှ မမ နေမညို လန့်ပြီး ကိုကိုကို ထပ်မတွေ့ဘဲ နေတော့မှာ”

သင်းရနဲ့ စကားကြောင့် အမေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် သည်။ အမေရယ်တော့ သတိုးဘိုလ်ပါ တဟဲဟဲဖြင့် လိုက်ရယ်ပြီး

“နင် ပေါက်ကလေးလုပ်နဲ့နော်၊ ငါ့အရွယ်က တစ်ကိုယ်လုံး ချွတ်ချိုးပေးစရာလား နင်နော် ဟင်း ဟင်း”

သားအမိသုံးယောက် သင်းရနဲ့စကားကို စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံစံ တစ်မျိုးစီ ပုံဖော်မိကြပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်လိုက်ကြတော့ သည်။

မပြုံးတာကြာပြီဖြစ်သော အမေ ပြုံးနေတာကိုမြင်ပြီး သတိုး

ဘိုလ် ကြည်နူးရပြန်သည်။

ဒီနေ့ သားဖြစ်သူ အချုပ်မှလွတ်မှပဲ အမှေအပြားကိုမြင်ရတော့
သည်မို့ ရှေ့လျှောက် အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမည်ဟု သတိုး
ဘိုလ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

“ရှင်ရောဂါက ခုထိ မပျောက်နိုင်သေးဘူးလား ဦးထွန်းအောင်
ဖော်၊ ဒဏ်ရာက ကျက်လို့ ပတ်တီးပါဖြည့်ပြီးနေမှပဲ၊ ဘာလို့ ကျွန်မကို
သက်သက်မဲ့ ဒုက္ခပေး အသားယူချင်နေရတာလဲ”

နှစ်တစ်ယောက်လို လာရောက်ပြုစုပေးနေရသော အခြေအနေ
တွေထဲမှ မြန်မြန်ရုန်းထွက်ချင်သူက ဒေါ်ချယ်ရီမောင်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဒဏ်ရာက သက်သာလို့ ပတ်တီးဖြည့်ပြီးပေးမယ့် ခေါင်းက
ပူးပူးနေသေးတာပဲ၊ ဆရာဝန်က နောက်တစ်ကြိမ် ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရ
မယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ဆီကို နေ့တိုင်း မလာနိုင်တော့ဘူး ကျွန်မ
နေသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်အနားက ဘာလို့ ထွက်သွားချင်နေတာလဲ ချယ်ရီရယ်၊

ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက်ထိ အလေးအနက်ထားသလဲဆိုတာ မင်း ခုထိ မခိုင်မိသေးဘူးလား။ ကိုယ်တော့ မင်းသားကို ကျေးဇူးတောင်တင် သေးတယ်။ သူ့ကြောင့် မင်း ကိုယ့်အနားကို ရောက်လာတာမို့လား”

ပြောရင်းဖြင့် ဦးထွန်းအောင်ဖော်၏လက်အစုံက ဒေါ်ချယ်ရီ ပန်းပေါ်ကို သိုင်းဖက်လာသည်။ ဒေါ်ချယ်ရီ လက်ကိုပုတ်ချလိုက်သည်။

“ရှင် လက်က ဟိုကိုင်ဒီကိုင် မကိုင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ အော်ဂလီ ဆန်လွန်းလို့ပါ။ ဒီမှာ ရှင်သိအောင် ပြောထားရဦးမယ်။ ကျွန်မ ခုလိုမျိုး ရှင့်ဝေယျာဝစ္စကို လာဝိုင်းကူနေတာ ရှင့်အပေါ် သာယာနေလို့လို့ မထင် လိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မသား အချုပ်ကလွတ်အောင် ရှင့်နဲ့အပေးအယူလုပ်မိလို့ ပဲ”

ဦးထွန်းအောင်ဖော် တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ ချယ်ရီ ကိုယ့်အနားမှာရှိနေတာ ကို ကျေနပ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ခေါင်းတွေ တစ်သက်လုံး ပြန်မ ကောင်းလာပါစေနဲ့လို့တောင် ဆုတောင်းမိသေးတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား မင်းကို ချစ်လို့ပဲကွ”

“ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒီထက် ရှင်းအောင်ပြောရရင် ကျွန်မရဲ့ကျန်နေသေးတဲ့အချိန်တွေကို ကျွန်မ သားသမီးတွေနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ကဲ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

ဒေါ်ချယ်ရီ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဦးထွန်းအောင်ဖော်

ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“နေပါဦး ချယ်ရယ် ကိုယ့်စကား မဆုံးသေးပါဘူး”

“မဆုံးသေးရင်လည်း ရှင့်တစ်ယောက်ထဲသာ ဆက်ပြောလိုက် တော့၊ ဟုတ်ပြီလား။ ဒီအချိန် ကျွန်မ ပြန်သင့်တဲ့အချိန်ရောက်ပြီ၊ နောက်နေ့လည်း ကျွန်မကို မျှော်မနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မလာမှာမဟုတ်တော့ ဘူး”

ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်နေသော ဦးထွန်းအောင်ဖော်ကို ကွေ့ရှောင်ပြီး အိမ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင် အမေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကြီးအိမ်ထဲက ထွက်လာရ တာလဲ”

နေမညိုကို ကားဖြင့် ဆေးရုံလိုက်ပို့ရင်း ဦးထွန်းအောင်ဖော် ထိုက်ရှေ့မှအဖြတ် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် ခြံထဲမှခပ် သုတ်သုတ်ထွက်လာသော အမေကိုတွေ့ပြီး သတိုးဘိုလ် အံ့ဩခွား သည်။

“ဒီအိမ်က ဦးထွန်းအောင်ဖော်ဆိုတဲ့လူကြီးရဲ့ အိမ်မို့လား”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟော့တော် ဒါဆို နင့်ခေါင်းရိုက်ခွဲတဲ့လူကြီးရဲ့အိမ်ထဲကနေ အန်တီက ဘာကြောင့်ထွက်လာရတာလဲ”

“ငါလည်း ဘယ်သိမလဲ အမေ့ကို မေးကြည့်မှ သိမှာပဲ၊ အမှန်ဆို ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ”

“နင့်ကို ကျေးအေးပေးလို့ ကျေးဇူးတင်စကား သွားပြောတာ လားမှ မသိတာ သတိုးရယ်”

“ဘာမှ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဟား ဒီပြဿနာက ဘယ်သူမှန်တယ် ဘယ်သူမှားတယ်ဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်၊ ငါသူ့ကို အခဲမကြေဘဲ အချုပ်ကထွက်လာတာနဲ့ သတ်ပစ်မယ်လို့ ခိုးညှို့တို့က သတင်းလွှင့်တော့ သူ့နားထဲ ဒီသတင်းပေါက်ကြားပြီး ကြောက်နိုးပန်းပြီး ကျေးအေးလိုက်တာ ငါ မသိတာမှတ်လို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သာ ကြေအေးမပေးရင် နင်လည်း ခုချိန်ထိ အချုပ်ထဲမှာ နောက်ထပ် ရမန်တွေ ထပ်ယူပြီးနေနေရမှာမဟုတ်လား။ လူတစ်ဖက်သားကို ကြိမ်နိုးပြီး ကျေးဇူးတင်လိုက်စမ်းပါ သတိုးရယ်”

“တောက်”

သတိုး အခဲမကြေဟန်ဖြင့် ကားကိုအရှိန်ဖြင့် မောင်းလိုက်သည်။ သတိုး စိတ်တိုနေပုံကိုကြည့်ပြီး နေမည့် သက်မတစ်ချက်ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ ချလိုက်သည်။

“အန်တီကို ပြဿနာတော့ မရှာလိုက်ပါနဲ့ဟာ အန်တီ ခုတလော နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို နင်လည်းသိတယ်ခိုလား”

ထိုစကားကြောင့် တင်းနေသော သတိုးဘိုလ် မျက်နှာအနည်းငယ် ပြေလျော့သွားသည်။

“ဒါနဲ့ အမေ ဘာရောဂါ ဖြစ်တာလဲ နင်သိလား”
ထိုမေးခွန်းကို နေမည့် မဖြေချင်ပါ။

“ငါလည်း မသိဘူး”

သတိုးဘိုလ် ကားမောင်းနေရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်သည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒါတောင် မသိဘူးလားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပါသည့်အကြည့်မျိုး။

နေမည့် မလုံမလဲဖြင့် မသိချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“ငါ အမေ့ကိုမေးတော့လည်း အမေက ထွေထွေထူးထူးရောဂါ မရှိပါဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ ဖုံးကွယ်ထားမှန်း သိသာနေတယ်ဟာ”

“နင့်စိတ်ထဲမှာ အဲသလို ထင်နေတယ်ဆိုရင် နင့်ဒေါသတွေကို ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ထုတ်မသုံးပါနဲ့ဟာ၊ အန်တီ စိတ်သောကရောက်နေပါမယ်”

ကိုယ်နှင့်မိခင်ကြားမှာ ပြေလည်စေချင်သော စေတနာဖြင့်ပြောနေမှန်း သတိုး သိနေသည်မို့ စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်သည်။ အမေ ဦးထွန်းအောင်ဇော်အိမ်ထဲက ထွက်လာသည်ကိုစွဲကို မမေးတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အေးပါဟာ ငါ နင့်စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါမယ်၊ အမေ့ကို ငါ စိတ်သောကရောက်အောင် ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ နင်လည်း ငါ့ကို ဒေါသတွေပဲ ထုတ်သုံးတတ်တဲ့အဆင့်မရှိတဲ့လူလို့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

အသနားခံ တောင်းဆိုနေသော သတိုးကိုကြည့်ပြီး နေမည့်၊
လှပသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်ပြီး

“နင့်ကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မသေးခဲ့ပါဘူး သတိုးရယ်”
“အထင်မသေးရင် အထင်ကြီးတယ်ပေါ့”

ထပ်မေးလာသော စကားကြောင့် နေမည့်၊ ရယ်လိုက်ပြီး

“ဒေါသတွေ လုံးဝ ကင်းစင်သွားပြီဆိုရင်တော့ နင်ဟာ အထင်
ကြီးစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်”

မကျေနပ်လောက်သော အဖြေစကားကြောင့် သတိုးဘိုလ် သ
ဘောတွေ့ကာ တဟားဟားအော်ရယ်ပြီး ရယ်သံနှောသောအသံဖြင့်ပင်

“အေးပါဟာ နောက်ကို နင်အထင်ကြီးစရာကောင်းတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ငါ့ဘဝကို ရှင်သန်ပါတော့မယ်လို့ ကတိ
ပေးပါမယ်”

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်နေသော သတိုးကိုကြည့်ပြီး
နေမည့်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြန်သည်။ နှင့်အမေဆီမှာရှိနေတဲ့ ကိုယ်ဝန်
ကြောင့် နှင့်ဒေါသတွေ ဆက်ပြီး ထိန်းနိုင်ပါစေလို့ပဲ ငါ ဆုတောင်းပါ
တယ် သတိုးရယ်။

စိတ်ထဲမှ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သော နေမည့်၊ ရင်ထဲမှာ
ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သော အပူငွေ့တွေ လာဟပ်၍နေပြန်ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

“ဘယ်လို ချည်းမှာ ကိုယ်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ် ဟုတ်လား”
အဖြစ်ချင်ဆုံးသောဆန္ဒနဲ့ ဦးညိုဦး ထုခနဲမိမတတ် ဝမ်းသာ
သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုညိုဦး၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ စိတ်သောက
ဖြစ်နေရတယ်၊ နောက်ဆုံး ဒီကလေးကို ဖျက်ချဖို့အထိပါ တွေးခဲ့တယ်”
ထိုစကားကြောင့် ဦးညိုဦး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး

“ဟာ အဲသလို စိတ်ကူးမျိုးတွေ ယောင်လို့တောင် မတွေးပါနဲ့
ချည်းရယ်၊ ဒီကလေးဟာ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သား စစ်စစ်မို့ ဘဝမှာ
ကလေးအဖေတစ်ခါတော့ ဖြစ်ခွင့်ပေးစမ်းပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သားသမီးတွေ အသက်အရွယ်ကြီးမှ ကျွန်မက

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ဝန်ဆောင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကြောင့်သားသမီးတွေ အရှက်ရကုန်ပြီ”

“ကိုယ်တို့ တမင်ဖန်တီးတာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ်နဲ့ချယ်နီးအပေါ် အမြင်စောင်းချင်စောင်းမိကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကိုတော့ သူတို့ မုန်းကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် သူတို့လေးတွေနဲ့တွေ့ပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို တောင်းဆိုလိုက်တော့မယ်”

ဒေါ်ချယ်ရီ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရှက်ချည်းပေါ်လာကာ ခေါင်းတခါခါဖြင့်

“အို မတွေ့ပါနဲ့ ရှင်တွေ့ရင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးသွားနိုင်တယ်။ ကျွန်မသားကြီးရဲ့စိတ်ကို ရှင် နားမလည်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို သူ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်။ ပြဿနာက တစ်ခု မပြီးသေးဘူး။ နောက်ထပ်ပြဿနာ အသစ်ထပ်မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုညိုဦးရယ်”

“ဒီကိစ္စက မပြောလည်း သိလာမယ့်ကိစ္စပဲ ချယ်ရီရယ်။ စောစောစီးစီး ပြဿနာကို ရှင်းထားတာ ပိုကောင်းပါတယ်။ ပြီးရင် ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ်။ မင်းသားတွေ သမီးတွေကို ကိုယ့်သားသမီးလို သဘောထားနိုင်ပါတယ်ကွာ”

ဦးညိုဦး တက်ကြွနေသလောက် ဒေါ်ချယ်ရီ စိတ်သောက ရောက်နေရသည်။ ကိုယ့်သားသမီးအကြောင်း ကိုယ်သာအသိဆုံးမို့

ရှေ့ဆက်ရမည့်အနာဂတ်တိုင်းဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ငရဲခန်းတွေလို့ပါပဲ။

“ဟေ့ကောင် သတိုး မင်းအမေရော”

အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေသော သတိုးမှာ အိမ်ပေါ်သို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တက်လာသော ဦးထွန်းအောင်ဇော်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါသဖြင့် တုန်ပြန်ရန် တာဆူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်အိမ်ကိုလာပြီး ကျုပ်အမေကို မေးရအောင် ခင်ဗျားက ဘာမို့လဲ”

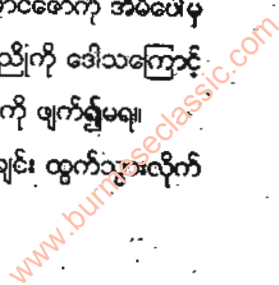
လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော သတိုး သိုလ်ကိုကြည့်ပြီး ခန့်ရယ် ရယ်ကာ

“ငါက မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်လေ မင်းသာ ကျေးဇူးတရားသိမယ် ဆိုရင် ငါ့ကိုတောင် ထိုင်ကန်တော့ရဦးမှာကွ နားလည်လား။ ငါသာ အမှုမပတ်ပေးရင် မင်းခုချိန်မှာ အင်းစိန်ထောင်က ထမင်းဝါဝါတွေကို စားနေရပြီ”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောနေသော ဦးထွန်းအောင်ဇော်ကို အိမ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျရန် ကန်ကျောက်လိုက်ချင်ပေမယ့် နေမညိုကို ဒေါသကြောင့် အမှားမလုပ်တော့ပါဘူးဟု ပေးထားသော ကတိကို ဖျက်၍မရ။

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်အိမ်ပေါ်က ခုချက်ချင်း ထွက်သွားလိုက်နော်”

နော်”

“ကိုကို ဘာဖြစ်တာလဲ”

သတိုးဆွေ အိပ်နေရာမှ အိပ်ပုံစံများဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးမေးသည်။ ဦးထွန်းအောင်ဇော်ကို မြင်တော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်သွားကာ

“ဦးလေးကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သော သတိုးဆွေ၏လေသံကြောင့် ဦးထွန်းအောင်ဇော် မထီမဲ့မြင်ဟန်ဖြင့်

“မင်းတို့ တော်တော်ရိုင်းတာပဲ လူကြီး လူကြီးမှန်းမသိ မင်းတို့ အမေက အဲလိုပဲ သင်ပေးထားလား”

“တောက်”

သတိုးဘိုလ် စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားဟန်ဖြင့် တက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ အံကိုကြိတ်လိုက်သည်။

သတိုးဆွေ ခါးမှ ပုဆိုးကို ခပ်တင်းတင်း ပြင်ဝတ်ကာ

“ဟေ့လူကြီး ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့လက်သီးမိုးတွေ ခင်ဗျားပါးပေါ်မကျခင် အိမ်ပေါ်က မြန်မြန်ရွှေ့လိုက်တော့နော်”

“ဟဲ ဟဲ မင်းတို့ကလည်း ဒေါသကို တယ်ထုတ်သုံးတာကို။ ကဲ ကဲ ငါသွားပါမယ် မင်းတို့အမေလာရင်သာ ပြောလိုက် ထွန်းအောင်ဇော်ဆီမလာတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်ရှိသွားပြီမို့ အရမ်းလွမ်းလို့ လိုက်လာတာပါလို့ ဒီနေ့တော့ လာဖြစ်အောင်လာပါလို့ ပြောပေး”

ဦးထွန်းအောင်ဇော်ထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် သတိုးဘိုလ်ရော သတိုးဆွေရော အံ့သြဒေါသဖြစ်သွားပြီး

“ခင်ဗျား စော်ကားလှချည်လား ကျုပ်အမေကို အိမ်ပေါ်ထိ လာစော်ကားနေပါလား”

သတိုးဘိုလ် ခြေလှမ်းတွေက ဦးထွန်းအောင်ဇော်ရှေ့သို့ ဝုန်းခနဲ ရောက်သွားကာ အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါမဟုတ်တာ မပြောဘူး။ အကြောင်းစုံသိချင်ရင် ငါ့မှာ ဓာတ်ပုံတွေရှိတယ် ငါ ပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခါးကြားမှာ ထိုးထားသော ဖုန်းကိုယူကာ ဓာတ်ပုံတွေဖွင့်ပြသည်။

ဦးထွန်းအောင်ဇော် လဲ့အိပ်နေသော ခုတင်စောင်းတွင် ဒေါ်ချယ်ရီထိုင်ပြီး ဆန်ပြုတ်တိုက်နေပုံ ရေပတ်တိုက်ပေးနေပုံ၊ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေပုံတွေကို အမိအရ ရိုက်ထားသောပုံတွေဖြစ်နေ၍ သတိုးဘိုလ်ရော သတိုးဆွေရော ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေကြစဉ် ဦးထွန်းအောင်ဇော် ဓာတ်ပုံဖိုင်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး တဟားဟားရယ်ရင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်ဘူးသည်။ အိမ်အောက်ရောက်မှ

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ကြနော် ငါ့မျက်နှာနေမယ်ကွ မင်းတို့အမေကို”

သတိုးဆွေ ဒေါသထိန်းနိုင်၍ ပြောပြော ပြောသွားသော ဦးထွန်းအောင်တော်ကို အနီးတွင်ရှိသော သစ်သားချောင်းဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ဦးထွန်းအောင်တော်ကို မထိဘဲ လွှဲသွားသည်။

သတိုးဘိုလ် ရင်ထဲမှာ ဒေါသမီးလျံတွေ တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်၍လာပြန်သည်။

“သတိုးဆွေ မင်း အဲဒါတွေ ဘာမှမသိဘူးလား အမေက ဟိုလူကြီး ညှိနှိုင်းနဲ့တွဲနေရာကနေ ဘာကြောင့် ဒီတဏှာရှူးကြီးဆီ ရောက်သွားပြန်တာလဲ”

“ညီလည်းမသိဘူး ကိုကို အချုပ်ကျနေတဲ့အချိန်တွေမှာ အမေ ပျောက်ပျောက်သွားတာကိုတော့ သတိထားမိတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးနဲ့ သွားပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

သတိုးဆွေ အမှန်တကယ်မသိ၍ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အားနာပါးနာဖြင့် ရှင်းပြရာသည်။

“တောက် ငါတို့အမေက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ငါတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို ဆက်မျောစေချင်တာလား”

“ဒီကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်မယ် ကိုကို၊ ဒီလူကြီးဆီမှာ ဒီပုံတွေရှိနေတာ အမေသိကွာအတွက် အလားအလာ မကောင်းဘူး”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မိခင်အပေါ် နားမလည်နိုင်သောစိတ်ကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေကြ၏။

“ကိုကို ကျွန်တော်တော့ အမေ့ကို ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျာ”

“ဒီကိစ္စကို ငါ အပြတ်ရှင်းမှရတော့မယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏တဖွတ်ထိုး ဒေါသကိုသိသည့်အတွက် သတိုးဆွေ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ကာ

“အမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးနော် ကိုကို”

“ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့သူက ဒီတဏှာရှူးကြီးရဲ့အိမ်ရာပေါ်ကိုတော့ သွားနိုင်လား၊ အမေဟာ ငါတို့ရဲ့အမေဆီပေမယ့် ယောက်ျားတွေကို ငါတို့ထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတဲ့အမေမျိုး”

“ကျွန်တော် ရှက်တယ် ကိုကိုရာ”

“ငါကလည်း ဒီလိုအမေကြောင့် အသက်ဆက်ရှင်ရမယ့် အတူတူ ငါ့ဘဝကို ငါအဆုံးသတ်ပစ်ချင်နေပြီကွာ”

အမေဘဝမှာ ယောက်ျားတွေမရှိရင် မနေတတ်တော့ဘူးလား ဟူသော မေးခွန်းကို အားရပါးရ အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်ချင်သည်။

အမေ ဘယ်လိုဖြေမလဲ။

အခန်း (၁၃)

“သမီး ဘယ်လဲ”

ကုန်ပျူတာ သင်တန်းပြန်လာသော သင်းရန့်မှာ တစ်ယောက်ထဲ အတွေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာတုန်း ဘေးမှတစ်ဘီးချင်းလိုဏ်မောင်းလာသော ကားပေါ်မှ ဦးညိုဦး၏အမေးကြောင့် အတွေးစတို ပျက်သွားကာ ဘေးသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးညိုဦးကိုမြင်၍ ခေါ်ရအခက် မခေါ်ရအခက်ဟန်ဖြင့် ဘေးဘီကိုကြည့်ကာ

“သင်တန်းက ပြန်လာတာ”

အသက်မပါသော လေသံဖြင့် တုံးတိတ်ဖြေလိုက်သည်။

“သမီးကို ဦးက ပြောစရာရှိတယ်”

သင်းရန့် ဖျတ်ခနဲ ဖြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးနဲ့သမီးကြားမှာ ပြောစရာစကား ဘာမှမှ မရှိတာ”

ဗျူးတပေ

“မရှိဘူးထင်ရပေမယ့် ရှိနေတယ် သမီးရဲ့ တခြားကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးမေမေရဲ့ကိစ္စပါ”

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေသော သင်းရန့်နှင့်ဘေးမှ ကားကို တစ်ဘီးချင်းလိုဏ်မောင်းမောင်းရင်းပြောနေသော ဦးညိုဦးကို လမ်းသွားလမ်းလာများ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်သွားကြ၍ သင်းရန့် ရှက်လာသည်။

“ဦးလေး သူများတွေက ဦးလေးနဲ့ရန့်ကို တစ်မျိုးမြင်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ကားပေါ်ကိုတက်လိုက် သမီး ဦးကလည်း သမီးကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ အနှောင့်အယှက်ပေးသလို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ခုကိစ္စက သမီးအမေအတွက် ကျန်းမာရေးကိစ္စပြောချင်ရုံပါ။ သမီးအမေ အခုတစ်လော တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေရတဲ့အကြောင်းအရင်းကို သမီးတို့ မသိသေးပေမယ့် ဦးက သိပြီးသွားပြီ”

ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ် လျှောက်နေသော သင်းရန့်၏ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး ဦးညိုဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကားပေါ်ကို တက်လိုက်ပါ သမီး။ ဒီကိစ္စက လမ်းပေါ်မှာ ပြောလို့မကောင်းလို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ သွားပြောပြရုံလေးပါ။ ကျန်တာ ဦး ရုံးသားပါတယ်ကွာ ဦးကိုယုံပါ”

သင်းရန့် တွေဝေမနေတော့ဘဲ ဦးညိုဦး၏ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ဗျူးတပေ

“အမေ အမေရေ”

အိပ်ရာထက်တွင် နိုင်နေသော ဒေါ်ချယ်ရီ သင်းရနဲ့ခေါ်သံကြောင့် မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။

သင်းရနဲ့ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာသည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော သင်းရနဲ့အိပ်ခန်းထဲဝင်နေသော မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ဒေါ်ချယ်ရီ လှဲအိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“သမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဖိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်သော ဒေါ်ချယ်ရီအမေးကို သင်းရနဲ့ မဖြေနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းစိတ် ရှက်စိတ်တို့က ရင်ထဲတွင် တစ်ဆိုနေ၍ ဘာကစပြီး ပြောရမုန်းမသိသလို ပြော၍လည်းမထွက်။ ဝိုဏ်းပဲနေလိုက်တော့သည်။

ဒေါ်ချယ်ရီ စိတ်ပူစပြုလာသည်မို့ သင်းရနဲ့ ပန်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ အလောတကြီး မေး၏။

“သမီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“သ သမီးရှက်တယ် အမေရယ်”

“ဟဲ့ ဘာကိုရှက်တာလဲ ညည်းကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်လို့လဲ ဒါမှမဟုတ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သင်တန်းကအပြန် လမ်းမှာ ဦးညိုဦးကြီးနဲ့တွေ့တယ်”

ဦးညိုဦးဆို၍ ဒေါ်ချယ်ရီ မျက်နှာကွက်ခနဲ မျက်သွားသည်။

“အမေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆို”

အရှိက်ကို လာရောက်ထိမှန်စေသောစကားမို့ ဒေါ်ချယ်ရီ ဘယ်ကစ၍ ဘယ်လိုပြောရမုန်းမသိလောက်အောင် ဖြေရှင်းချက်တို့ မပေးနိုင်။

“အမေ ဖြေလေ၊ သူပြောတာ ဟုတ်လား အဲ အဲဒါ သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်တဲ့၊ သမီးမှာ မောင်လေးလား ညီမလေးလားမသိဘူး ရှိနေပြီတဲ့ ဒါကြောင့် သမီးရော သမီးအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရော ဦးကို သမီးအမေနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါတဲ့”

“ဟင် သူ သူက အဲလိုပဲ ပြောလိုက်သလား”

“ဒီထက်တောင်ပိုပါတယ် အမေရယ်၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပါလား သမီး ရှက်လွန်းလို့ပါ”

ဒေါ်ချယ်ရီ ခေါင်းငုံ့မျက်ရည်ကျမိရုံကလွဲပြီး ငြင်းဆန်ဖို့အင်အား မရှိ။

“သင်းရနဲ့ အမေဟာ မုဆိုးမဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိရှိတင် မဟုတ်ဘူး။ သင်းရနဲ့အမေဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ထည်လဲပတ်သက်တယ် ဆိုတာကိုလည်း သိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးရမယ့်အဖြစ်မျိုးကြီးနဲ့တွေ့ သမီးတို့ရဲ့အနာဂတ်ကို မချက်ဆီးပါနဲ့ အမေရယ်၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ်။ အဲ လူကြီးပြောတာ အမှန်မဟုတ်ပါဘူး အမေမှာ ဘာကိုယ်ဝန်မှမရှိပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပါ အမေရယ်”

ဦးညိုဦးဆိုသောအသံဖြင့် မလုံးပထွေးပြောဆိုကာ ပါးပေါ်မှ

မျက်ရည်တို့တသွင်သွင်စီးကျပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေသော သမီးငယ်လေးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ချယ်ရီပါ ချုံးပွဲချင်လိုက်ပါတော့သည်။ ကိုယ့်မိတ်ပြစ်ကြောင့် သားသမီးတွေ လူပုံအလယ်မှာ သူများတံတွေးခွက်ပက်လက်ပျောရတော့မည်။

ဒီကိစ္စ သားကြီးသိလျှင် သင်းရနံ့ ခံစားရသလို ခံစားရပေဦးမည်။ သားကြီးနဲ့သမီးငယ် ခံစားရ၍ သားလတ်ကရော မခံစားရဘူးလားဆိုတော့ သာ၍ပင်ဆိုပါသည်။ သားငယ်က အရှက်အကြောက်ကြီးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကို ဂုဏ်သိက္ခာကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်စွာနေလိုသူ။

“အ အမေ တကယ်ပဲ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ အမေ မိုက်မဲခွဲမိတယ်၊ အဲဒီအတွက် အမေဟာ သမီးတို့နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ အမေတစ်ယောက်ပါ”

“အဲဒီလို စကားမျိုးတွေ ပြောနေရုံနဲ့ ပြီးသွားမှာလား အမေရယ်၊ အမေ့မိုက်က တဖြည်းဖြည်းပူလာတော့မှာလေ”

“အမေ ဖျက်ချဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ မလုပ်ရက်ခဲ့ဘူး”

ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်ပြီး

“အို လူကြီးတွေ မဆင်ခြင်တာနဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေးကို သတ်ရက်ကြသလား”

“အမေ ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ အမေသိတာက အမေ့ဘဝကို အဆုံးသတ်ပစ်ချင်ပြီ”

ဒေါ်ချယ်ရီ ပြောရင်းဖြင့် ငိုရှိုက်လိုက်သည်။

အမေဖြစ်သူ ငိုတော့ သင်းရနံ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းရှာသော အမေ့ကို အပြစ်တွေ ထိုင်တင်နေမယ့်အစား ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို အဖြေရှာရတော့မည်။

“အမေ ဦးညိုဦးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါတော့”

ဒေါ်ချယ်ရီ သင်းရနံ့ကို အံ့ဩမင်တက်စွာ ကြည့်သည်။

“ဒီအခြေအနေအထိ ရောက်နေမှတော့ ငြင်းနေလည်း ဘာထူးတော့မှာလဲ အမေ၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ ကိုကိုလတ်ကို သဘောပေါက် နားလည်အောင် ပြောရတော့မှာပဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ အားလုံး ပြဿနာတွေတက်ကုန်ပါ

မယ်၊ အမေ့သားတွေကို လူရမ်းကားတွေ ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ အမေကိုယ်ဝန်လဒသေးလို့ ဟန်မပျက်နေနေတာပါ၊ မိုက်ထွက်လာပြီဆိုတာနဲ့ အမေ နင့်ကြီးတော်ရွာကို ခဏပြန်မယ်၊ အဲဒီမှာ ကလေးသွားမွေးမယ်၊ ပြန်လာရင် သူများကလေး ခေါ်မွေးစားတယ်လို့ ပြောမယ်”

“အဲဒီအစီအစဉ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ ညာလို့ရမယ် အမေ့သားတွေကို ညာလို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး အမေ”

သင်းရနံ့ စကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီ တွေဝေသွားသည်။ ခုချိန်

မှာ လောကကြီးထဲက ခေတ္တခဏတော့ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်ချင်ပါသည်။

“ကိုကို အမေ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဘာ”

သတိုး၏ ဘာဆိုသောအသံကြောင့် သင်းရနဲ့ လန့်သွားသည်။

“စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပါ ကိုကိုရယ်၊ ဒီကိစ္စက ဒေါသနဲ့ဖြေရှင်း

လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ ကိုကိုရဲ့”

ကိုယ့်ဒေါသကိုသိ၍ ညီမဖြစ်သူက ဖျောင်းဖျနေခြင်း ဖြစ်

သည်။

“ငါတို့ဘဝတွေတော့ စုတ်ပြတ်သတ်ကုန်ပါပြီ”

“အရာရာကို ကံစီမံရာလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ရင် စိတ်သက်

သာပါတယ် ကိုကိုရယ်”

“ကိုယ့်အမေရဲ့ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ရမှန်းမသိတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို

ငါတို့က ကံစီမံရာပဲဆိုပြီး ဒီအတိုင်း လက်ခံရမှာလား ရနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်

မှာရှိတဲ့လူတွေက ငါတို့မောင်နှမတွေကို နှင်ပြောသလို ကံစီမံရာပဲလို့

တွေးပြီး သနားမယ့်သူတစ်ယောက်မှမရှိတော့။ ငါတို့ရဲ့အနာဂတ်ကို ရိုက်

ချိုးဖျက်ဆီးမယ့်သူတွေချည်းပဲ”

“အဲဒါကို ကိုကို ဂရုစိုက်နေလား အရင်က ကြွေးကြော်တဲ့

အားလုံးကို ဂရုစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ကိုကိုလက်သုံးစကားကို ခေါင်းပေါ်ဆက်

ရွက်ပြီး အမေ့အခက်အခဲကို ကူညီလိုက်ကြရအောင်၊ အမေ စိတ်သောက တွေ အရမ်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကလေးကို ဖျက်ချလိုက်မယ်ပဲလုပ်နေတယ်”

တကယ်တမ်းကျတော့ သတိုးဘိုလ် ထိုသို့မလုပ်နိုင်ပါ။ ရခဲလှ

သော လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို သတ်ပစ်ရလောက်အောင် စိတ်ဓာတ် တွေ မယုတ်မာ မရိုင်းစိုင်းနိုင်ပါ။

ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှားခံသော အမေ့ကိုသာ

အကြိမ်ကြိမ် အပြစ်တင်နေမိသည်။

သတိုးဘိုလ် ရင်ထဲတွင် အမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်မှုတွေ

ကိန်းအောင်းကာ အရာရာကို အကောင်းမမြင်ချင်တော့။ ခုချိန်မှာ အရေး

တကြီးသိချင်နေတာက အမေ့ဗိုက်ထဲက ကိုယ်ဝန်ဟာ ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့

ကိုယ်ဝန်လဲဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

“တောက်”

ခံပြင်းသောစိတ်ဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ အိမ်မှထွက်ခဲ့

လိုက်တော့သည်။ အမေ့ကြောင့်ဖြစ်ရသော ဒေါသတွေ သောကတွေဟာ

သတိုးရင်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်ထိ ခိုကပ်နေဦးမလဲဆိုတာ မသိနိုင်တော့ပါ။

ဘယ်လိုမှ မပြစ်နိုင်။ ယောက်ျားအဖော်ရှိ၍ ညတွင်းချင်း ဆေးသွားကုစို့ ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ ခုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ ညအချိန်မတော် ထွက်သွားဖို့ မသင့်တော်။

“ဟဲ့လို သတိုး၊ ဟဲ့လို”

“ငါ ငါ နှင့်အိမ်ရှေ့ရောက်နေတာ နေရ”

“ဟော့တော်”

ဖုန်းကိုင်ပြီး ပြတင်းတံခါးကို ကပျာကယာ ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ သတိုးတိုင်၏တက္ကစီလေးက ရှေ့မီးသီးတွေဖွင့်ကာ စက်ပင်မသတ် ဘဲ ရပ်ထား၏။

နေမည့် အိမ်အပြင်သို့ ကမန်းကတန်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“သတိုး နှင့်ကို စမ်းသပ်ရအောင် ဆင်းခဲ့လေ”

သတိုး လှုပ်ပင်မလှုပ်ချင်တော့လောက်အောင် လူက အရပ်ကြီး ပြတ်။

“ဟင် ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလား၊ ဟယ်”

တရှိန်ရှိန်ပူနေသော နဖူးကိုစမ်းပြီး နေမည့် စိတ်ပျဉ်းသွားသည်။ သတိုးကို ကားထဲမှ တွဲထူပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

လေပြေနှင့် ကြီးမေကလည်း မနိုး၍ နေမည့်တစ်ယောက်တည်း အိုင်ချာဆိုင်းနေ၏။ သတိုးကို ဆက်တိုက်ထိုင်ခဲ့ပေါ်တွင် ခဏထိုင်ခိုင်းခဲ့ ပြီး ကားမီးများပိတ်၊ စက်သပ်ပြီး ကားတံခါးပိတ်ရသေးသည်။

အခန်း (၁၄)

ညနှစ်နာရီထိုးမှ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် အိမ်မောကျနေသော နေမည့် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ဖုန်းကို ကောက်ယူကာနံပါတ် ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် သတိုးပါလား ဒီအချိန်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဆက်တာပါ လိမ့်”

ဝေဝဝေဝေတွေးရင်း ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“သတိုး ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ငါ ငါ အဖျားတွေ အရမ်းတက်နေတယ် နေမည့်”

“ဟင် ဟုတ်လား အဲဒါ အန်တီတို့ ကိုဆွေတို့ကို နှိုးလိုက်လေ”

ဒီအချိန်ကြီး တစ်ရပ်ကွက်ကနေ တစ်ရပ်ကွက်ကူးဖို့ဆိုတာ

နေမည့် အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်တော့ သတိုးဘိုလ် နွေရွှေလေး အိပ်ပျော်နေသည်။

နေမည့် ဆေးသေတ္တာယူပြီး အရင်ဦးဆုံး သွေးပေါင်ချိန်လိုက်သည်။

သတိုးဘိုလ် မျက်လုံးတို့ ချိဝေစွာပွင့်လာပြီး

“နေ ငါ ငါ ရှက်တယ်ဟာ”

ပြောပြောဆိုဆို နေမည့်ကို ဖက်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ဟီးချင်းချ ငိုလိုက်သည်။

“သတိုး နင် ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောပြဦးလေ နင်က ဘာလို့ ရှက်ရတာလဲ”

“ငါ့အမေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟာ အဲဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ဘယ်သူနဲ့ ရတဲ့ကိုယ်ဝန်မှန်းမသိဘူး၊ အိုဟာ ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ဖြစ် ငါသိလည်းမသိချင်တော့ဘူး၊ တွေးလည်း မတွေးချင်တော့ဘူး၊ ငါအိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဘူး”

“အဲလို စိတ်လိုက်မှာနိပါ မစဉ်းစားပါနဲ့ သတိုးရယ်၊ ပြဿနာ တစ်ခုပေါ်လာမှတော့ အဲဒီပြဿနာကို အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းလည်း ရှိကိရှိနေမှာပါ။ အန်တီကိုယ်ဝန်ကြောင့် နင် ဒီလိုပုံစံ ကြီးဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ခုချိန်မှာ အန်တီလည်း စိတ်သောကရောက်နေတာပဲ။ နင်တို့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ဒီကိုယ်ဝန်ကို မျက်ချမယ်လို့တောင်

ပြောနေတာ ငါ မနည်းကို တားထားရတာ”

သတိုး သိသွားမှတော့ မထူးတော့ပြီနို့ နေမည့်ပါ သိနေကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည်။ သတိုးဘိုလ် နေမည့်ကို တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး

“ဒါ ဒါဆို နင်လည်း ငါ့အမေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကို သိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

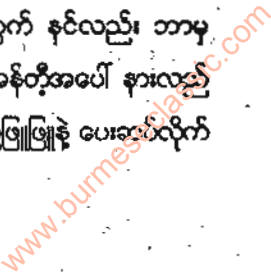
“ငါက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ နင့်အမေမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကို ငါသိတာ ဘာဆန်းလဲ၊ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကို ငါက နင်တို့မသိအောင် စောင့်ရှောက်ပေးနေတာလေ”

သတိုးဘိုလ် တွေဝေသွားပြီး

“နင် ငါ့အမေကို အထင်မသေးဘူးလား နောက်ပြီး သူ့ကို အမေတော်ထားတဲ့ ငါ့ကိုရောပေါ့”

ကလေးဆန်သော အမေးကြောင့် နေမည့် ရင့်ကျက်သော အပြုံးဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြီး

“မိန်းမတွေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကြတာ သဘာဝအတိုင်းမို့ ငါက ဘာလို့အထင်သေးရမှာလဲ သတိုးရယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းတဲ့ အန်တီကိုပဲ မိန်းမချင်းစာနာမိတာပါ။ အဲဒီအတွက် နင်လည်း ဘာမှ စိတ်သောကရောက်ပြီး အရှက်သည်းမနေပါနဲ့၊ အန်တီအပေါ် နားလည်ပေးပြီး ကိုယ်ဝန်နဲ့သက်ဆိုင်သူဆီကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ပေးအပ်လိုက်ပါတော့”

“အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ငါတို့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်မသေးဘူးလား။ အထူးသဖြင့် ငါ့ညီမလေး သူ ဘယ်လောက်ရှက်ရှာလိမ့်မလဲ”

အမေအရိပ်အမည်းကြီးတွေက ညီမလေး၏အနာဂတ်ကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးတာကို သတိုး မလိုလား။

“လူဆိုတာ မွေးကတည်းက စာတ်ဉာဏ်ပါလာပြီးသားပါ သတိုးရယ်။ ကိုယ် ဒုက္ခနဲ့ကြုံတိုင်း ငါ့အတိတ်က အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဒီဘဝမှာ ဒီလို အမေမျိုးနဲ့ ကြုံရတာပဲလို့ နှလုံးသွင်းလိုက်ရင် အန်တီမှာ အပြစ်မရှိတော့ပါဘူး။ ဆိုးတာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလည်း ကိုယ့်ကံပဲ။ ကောင်းတာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလည်း ကိုယ့်ကံပဲမို့ ကြုံလာသမျှ သောကဒုက္ခတွေကို ရဲရဲကြီးရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ။ အားလုံးနေသားကျသွားမှာပါ သတိုးရယ်။ ကံ နှင်လည်း အဖျားသွေး ၁၀၂ ရှိတယ်ဆိုတော့ ငါ ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးမယ်။ ပြီးရင် ကားကိုဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းပြီးပြန် ဟုတ်ပြီလား။”

ဆေးသေတ္တာထဲမှ တစ်ခါသုံးအပ်ကို ထုတ်ပြီး ဆေးထိုးဖို့ပြင်ဆင်ရင်း ပြန်ဖို့ပြောနေသော နေမညိုကို မြတ်နိုးစွာကြည့်လိုက်ပြီး

“ငါ ဒီည ဒီနေရာမှာပဲ နေပါရစေ၊ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ငါ့စိတ်တွေ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး”

“ဟော့တော် နင် ဒီမှာအိပ်ရင် ကြီးမေနဲ့ လေပြေက နင်နဲ့ငါ့ကိုတစ်မျိုးထင်ကုန်မှာပေါ့”

“ထင်ပါစေပေါ့ဟာ ငါ့အမေအပေါ်မှာတောင် အကောင်းမြင်စိတ်မွေးပေးနိုင်သေးရင် ငါ့အပေါ်မှာရော အချစ်စိတ်တွေ မွေးမထုတ်ပေးနိုင်ဘူးလား။ ငါ နင့်ကို ချစ်တယ် ငါ့ဘဝမှာ နှင့်အချစ်ကိုမျှော်လင့်နေရလို့သာ ငါ့စိတ်တွေကို တောင့်ခံထားနိုင်တာပါ”

ပူခြစ်နေသော လက်အစုံဖြင့် နေမညိုလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အချစ်ကို အသနားခံတောင်းဆိုသည်။

“ဒီအချိန်က ငါ့ဆီက အချစ်ကိုတောင်းခံရမယ့်အချိန်လား သတိုးရယ်။ နှင့်အချစ်က ရိုမန့်ဆန်လိုက်တာ”

“နှင်နဲ့ငါနဲ့ ချစ်ကြစို့ ရိုမန့်ဆန်ဖို့ လိုသေးလို့လား သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့နှလုံးသားထဲက နှင့်ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေက ရိုမန့်ဆန်လွန်းလို့ ကဗျာတွေ စာတွေတောင် ဖွဲ့လို့မမီပါဘူး။”

“ကဲပါ အဖျားတွေတက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောမနေနဲ့။ ဟိုဘက်လှည့် တင်ပါးကို ဆေးထိုးမယ်။ နာရင်လည်း အောင့်ခံထား ခုလောလောဆယ် နင်အဖျားကျသွားဖို့လိုတယ်”

တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပေးသော သတိုးဘိုလ်ကို ဆေးထိုးပေးလိုက်သည်။ ဆေးထိုးအပ်ကြောင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသော သတိုး၏ကလေးဆန်မှုကိုကြည့်ပြီး နေမညို မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။

နှင်ကိုချစ်နေခဲ့တာ ခုမှမဟုတ်ပါဘူး ဟိုးအထက်တန်းကျောင့်တုန်းကတည်းကပါ သတိုးရယ်။

အခန်း (၁၅)

“ဟော့တော် ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

မနက်ဝေလီဝေလင်း အိပ်ရာမှနိုးလာသော ကြီးမေမှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော သတိုးဘိုလ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိစားပွဲတွင် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော နေမညိုကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။

“သမီးနေ ဟဲ့ နေနေ ထစမ်း သတိုးဘိုလ်က ဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်နေတာတုန်း”

ကြီးမေ အသံကြောင့် နေမညို အိပ်ပျော်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး

“ဪ ကြီးမေ နိုးပြီလား။ ဘယ်နှနာရီရှိသွားပြီလဲ”

“မနက် ငါးနာရီထိုးပြီလေ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး သတိုးက ဒီကို

ဘယ်အချိန်တုန်းကတည်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ညကတည်းကပါ ကြီးမေ”

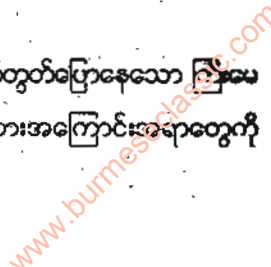
“ဟင် ဘယ်လို ညကတည်းက ဟုတ်လား ဘုရား ဘုရား မိနေနေ ညည်းက သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး ဆရာဝန်မတစ်ယောက် နော်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်း ငယ်ပေါင်းကြီး ဖော်တွေပဲဆိုဆို ခုလို ညအိပ်ညဉ့်နေ အလာခံတာကတော့ မသင့်တော်ဘူးလေ”

လူကြီးပီပီ အရာရာကို ကြိုမြင်နေသော ကြီးမေ သတိပေးစကားတွေကို နားထောင်ပြီး ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ကိုယ်က အကြီးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အဲသလို တရင်းတန်း၊ နေပြရင် လေပြေကလည်း အဲသလို လိုက်နေမှာပေါ့၊ ဇန့်ရထားခေါင်းက ဖြောင့်ဖြောင့်သွားမှ နောက်ရထားတွဲက ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်မှာနော်”

“ဟာ ကြီးမေကလည်း ထင်တာတွေ ဇွတ်ပြောနေတော့တာပဲ သမီးရှင်းပြတာလေးကို အရင်ဆုံး နားထောင်ပေးဦး၊ ပြီးမှ ဆူသင့်တယ် ထင်ရင် ဆက်ဆူ ဟုတ်ပြီလား”

ဒီတော့မှ ကရားရေလွှတ် တာတွတ်တွတ်ပြောနေသော ကြီးမေ ပါးစပ်ပိတ်သွားပြီး နေမညို ပြောမည့်စကားအကြောင်းအရာတွေကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဒီလို ကြီးမေ့ရေ ညက နှစ်နာရီလောက်ကြီး သတိုးဖုန်းဆက် တယ်။ သူ အရမ်းဖျားနေတယ်ဆိုပြီးတော့လေ။ အဲဒါနဲ့ သမီးက အိမ်သား တွေကို နှိုးလိုက် ငါမနက်မှ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတော့ ကိုယ်တော်ချောက် သမီးတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေတာတဲ့လေ။”

ကြီးမေ ဇာတ်ရည်လည်သွားပုံဖြင့်

“အဲဒါနဲ့ပဲ အိမ်ပေါ်ခေါ်ပြီး ဆေးကုပေးလိုက်တယ်ပေါ့”

“သူ့အဖျားတအားတက်နေတာ ဆေးထိုးပြီး ပြန်လွှတ်ရအောင် လည်း သူမှကားမမောင်းနိုင်တာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပြန်လွှတ်တဲ့သမီးရဲ့ အပြစ်က ကင်းပါ့မလား။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဒီမှာပဲ သိပ်လိုက်တာ”

“အေးပေါ့လေ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုတော့ လည်း ဘယ်လိုလုပ်မျက်နှာလွဲနေလို့ရမလဲလေ။ ဒါနဲ့ ခုရော သွားကြည့် ပါဦး။ သက်သာရဲ့လားလို့။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့စားဖို့ တစ်ခုခုတော့ ပြင်ထားပေးမှပါ”

ကြီးမေ အပြစ်ထပ်မပြောတော့ဘဲ မီးဖိုခန်းဘက်ကို လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် ဝင်၍သွားသည်။

နေမည့် ထိုင်ရာမှထပြီး သတိုးအိပ်နေရာသို့ ခြေသံခပ်ဖွဖွနင်း ပြီး လျှောက်လာလိုက်သည်။ ဆေးအရှိန်ကြောင့် သတိုး နှစ်နှစ်ခြက်ခြက် အိပ်ပျော်နေသည်။

နေမည့် နဖူးကို ခပ်ဖွဖွစမ်းလိုက်သည်။ ကိုယ်ပူတော့ကျသွား

ပြီမို့ ဒီမနက် ဆေးထပ်ထိုးစရာမလိုတော့။

အိပ်မောကျနေသော သတိုး၏မျက်နှာကို နေမည့် သတိလက် လွတ် ငေးမောနေမိသည်။

စိမ်းဖန်တူထဲသော မျက်နှုံးတစ်စုံဖြစ်ပေမယ့် ကော့ဝင်းနေသော မျက်တောင်နှင့်လိုက်ဖက်သော မျက်လုံး၊ ပိရိသေသပ်သော ဓူတံနှင့် နှုတ်ခမ်းတူတူတို့ လိုက်ဖက်စုစည်းထားသော မျက်နှာချောချောက နေမည့် နှလုံးသားတွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှုပ်ကိုင်ခဲ့တာပါ။

“နိုးပြီလား သတိုး”

မျက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း နေမည့် မျက်နှာလေးနှင့် အသံချိုချိုလေး ကို ကြားလိုက်ရပြီး အဖျားရောဂါယူပစ်လိုက်သလို စိတ်နှလုံးကြည်မွှေ သွားသည်။

“ညက ငါ့သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မကြီးလက်နဲ့ ဆေးကုခံရလို့ လားမသိဘူး ဒီမနက်လည်းကျရော အဖျားက ယူပစ်လိုက်သလိုကို သက်သာသွားတယ်။ အဟဲ ဆေးဖိုးဝါးခကတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်မှ အတိုး ချပြီး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“သိပါတယ် နင်က လူပျို ငမ္မဲပဲဟာ၊ ငါကလည်း အလားတူ ဆေးဝါးကုသိုလ်ယူပြီးသားပါ။ အကြွေးမမှတ်ပါဘူး က နေကောင်းပြီဆို တော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တော့”

“ငါ မပြန်ချင်သေးဘူးဟာ”

“ဟော့တော် မပြန်ချင်သေးလို့ရမလား၊ ဒီမှာ အကြာကြီးနေလို့ ဘယ်လိုသင့်တော်မလဲ”

“သင့်တော်စေချင်ရင် ငါတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်ဟာ၊ ဒါဆို ငါ့လည်း အိမ်ပြန်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ငါ့ချစ်တဲ့သူနဲ့လည်း လက်ထပ် ပေါင်းသင်းလို့ရပြီ”

သတိုးစကားကြောင့် နေမညို မျက်စောင်းခပ်လက်လက် ထိုး ကာ

“နင်က ငါ့ကို အပေါစားမိန်းမများ ထင်နေလား သတိုးရယ်”

“နင်အပေါစားမိန်းမဆိုရင် နင်ကိုချစ်ဖို့ ဝေးသေးတယ်၊ နင်က ငါ့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးပဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ နင်မရှိရင် ငါ့ကိုယ်ငါ အဆုံးသတ်သွားတာ ကြာပြီ၊ ငါမက်မောတွယ်တာနေတဲ့နင် ရှိနေလို့ ငါ အသက်ဆက်ရှင်နေရတာ”

“နင်ဟာလေ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လောကကြီး ကို ကောင်းကောင်းရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သတ္တိမရှိဘူး၊ ငါမရှိရင် နင်သေမယ်ဆို တဲ့စကားက ယောက်ျားမပီသသလိုကြီး ငါ့နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေ တယ် သိလား”

“ဟုတ်တယ်လေ ငါက နင့်အချစ်ကို မျှော်လင့်ရင်း အသက်ရှင် နေတာ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့ဘဝကို သေခြင်းတရားဆီကို ဖွတ်အတင်းပို့လိုက်

ဇွဲ”

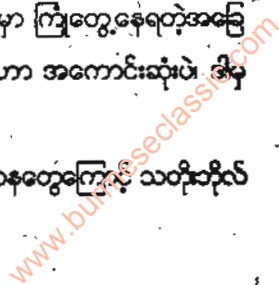
ကလေးဆန်နေသေးသော သတိုးကို ရင့်ကျက်လာအောင် ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ ဆွဲခေါ်ရမလဲ။

“ဒီမှာ သတိုးရဲ့ သေရဲတာ သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ မသေခင်ဖြစ်လာ သမျှတွေကို ရင်ဆိုင်ရတာကမှ သတ္တိအစစ်ပဲ၊ ငါတို့ညီအစ်မဆိုရင် မိဘ နှစ်ပါးစလုံးမရှိကြတော့ပဲနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားတင်းလိုက် အားပေးလိုက်နဲ့ လျှောက်လာတာ ဒီအခြေအနေထဲရောက်နေကြပြီလေး၊ နောက်ပြီးသေတယ်ဆိုတာ အလောတကြီးပြေးတွေ့ရမယ့်အရာမဟုတ် သလို ရှောင်ပုန်းနေဖို့လည်း မလိုပါဘူး၊ အချိန်တန်ရင် သူ့အလိုလို ရောက်လာမယ့်ရာသီဥတုတစ်ခုပဲ”

ကိုယ့်ထက်အများကြီးစိတ်ဓာတ်ခိုင်မာနေပြီဖြစ်သော နေမညို ကို အထင်ကြီးလေးစားစိတ် မြတ်နိုးကြင်နာစိတ်တွေဖြင့် ငေးမော၍နေ လိုက်သည်။ နေမညို၊ တော်တော်ရင့်ကျက်နေပြီပဲ။

“ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ ကိုယ်လိုချင်တာရဖို့နဲ့ ကိုယ်မလိုချင်တာ မရဖို့ အမြဲအားပြိုင်နေရတာဟာ သဘာဝပဲမဟုတ်လား၊ ကိုယ်လုပ်ချင် ဖာလုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရရင် လက်ရှိပစ္စည်းမှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အခြေ အနေထဲကို လိုက်လျောညီထွေနေလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒါမှ ပျော်စရာတွေဖြစ်လာမှာပေါ့”

နေမညို နှုတ်မှထွက်လာသည့် ဒေသနာတွေကြောင့် သတိုးဘိုလ်

တစ်စက္ကန့်လောက် ငေါင်၍သွားသည်။ ကိုယ်သိဖို့မေ့နေတဲ့အကြောင်း အရာတွေကို နေမညိုက ကိုယ့်အတွက် ကြိုသိပေးထားပါလားဟု တွေးပြီး ကိုယ့်အတွေးကိုယ်အပြုအမူ ကိုယ်စဉ်ကိစ္စတွေဟာ နေမညိုထက်စာလျှင် အားလျှော့သိမ်ငယ်နေသေးပါလားဟု တွေးပြီး မသိမသာ ရှက်သွားမိသည်။

“နင်ပြောတာတွေ သိပ်မှန်တာပဲ နေ၊ ငါ့အတွက်တော့ နင်ဟာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတရားတွေဟောတတ်တဲ့ တရားပြဿနာမလေးပါပဲ၊ နင့်ကိုချစ်မိတဲ့ ငါဟာ ဒီဘဝတင်မဟုတ်ဘူး၊ နောင်သံသရာအဆက်ဆက် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူး”

သတိုးစကားကြောင့် နေမညို ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးကိုကြည့်ပြီး သတိုး စိတ်ထဲက ချက်ချင်းမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတွေရဲ့အပြုအမူဟာ သူတို့များ နိုင်ကွက်ကလေးများရသွားရင် မထေ့ပြုံးလေးနဲ့ ပြန်လည်တုံ့ပြန်တတ်ကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအပြုံးလေးကိုပဲ သတိုးဘိုလ် ချစ်မိနေတာပါ။

“သက်သာရဲ့လား သတိုး”

နေမညိုရဲ့မျက်နှာမလှစ်ရသေးသော အလှတရားတွေကို တစ်ဖို့စိတ်ဝင်စားစွာခွင့်ရနေတုန်း ကြီးမေ့ ရောက်လာ၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ပြီး

“ဟုတ် လှပါတယ် ကြီးမေ့”

“လာ ဘာလုတာလဲ”

ကြီးမေ့ မျက်လုံးပြူးကာ နားမလည်စွာ ပြန်မေးသည်။ နေမညိုထံမှ ခစ်ခနဲ ရယ်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကို သတိုး သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဪ သက်သာပါတယ်လို့ပြောတာ ကြီးမေ့ရေ အဟဲ သားရဲ့ ကြီးမေ့ သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ မနက်စောစောစီးစီး လှနေတာမြင်လိုက်တော့ စကားတွေက မှားကုန်တာ”

သူ့ကို လှတယ်ဟု ပြောလိုက်၍ ကြီးမေ့ သဘောခွေသွားပုံရသည်။

“မင်းက အမှန်တွေမြင်တတ်သားပဲ၊ ကဲ ရော့ ကြီးမေ့ကို လှတယ်ပြောမယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ ကြီးမေ့က အိုဗာတင်းနဲ့ပေါင်မှန်ထောပတ် သုတ်လေး လုပ်လာပေးတယ်၊ နုလန်ထစဉ့် စားကောင်းသောက်ကောင်းမှာပါ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဗိုက်ဆာနေမှန်း ခုမှပင် သတိထားမိသွားသည်မို့ ပေါင်မှန်ထောပတ်သုတ်ကို အငမ်းမရ ယူစားပြီး အိုဗာတင်းနှင့်မျောချလိုက်သည်။

“ဟွန်း မျက်နှာလည်း မသစ်ဘူးဟယ်၊ ညစ်ပတ်လိုက်တာ”

ရှုံ့မဲ့စွာ ညည်းတွားဝေဖန်ပြီး အနားမှထွက်သွားသော နေမညိုကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

နေမညို မျက်စောင်းလက်လက်က ရင်ဝကိုခိုင်းခနဲ။

အခန်း (၁၆)

ဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်လဲဟူသော မေးခွန်းကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီ ကိုယ့်ရင်ဝကိုယ် စားဖြင့်ဖိုက်ပြီး သေမစ်လိုက်ချင်တာပါ။

သားသမီးတွေရဲ့အမြင်မှာ သူတို့အမေဟာ ယောက်ျားတကာနဲ့ တန်ဖိုးမဲ့စွာ လိုက်ဆက်ဆံနေတယ်ဟု မြင်နေတာ သိသာလှသည်။

ဘယ်လောက်ဆိုးလှတဲ့ ကံကြမ္မာလဲလို့။

“အမေ ဖြေလေ ဒီကိုယ်ဝန်က ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်လဲလို့”

“အမေက ဘယ်သူတွေနဲ့တွေ့နေတာ မြင်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးနေရတာလဲ သတိုး”

“ကျွန်တော် မြင်တာတော့ အမေနဲ့တွေ့နေတဲ့နှစ်ယောက်က ဦးညိုညိုရယ် ဦးထွန်းအောင်ဖော်ရယ်လေ၊ ဒီတော့ ဒီကလေးအဖေက

လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ကျိန်းသေတယ်လေ”

ဒေါ်ချယ်ရီ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ခံရသလို ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ သားသမီးတွေအမြင်မှာ ကိုယ်က အဲဒီလို အတန်းအစားတဲ့လား။

“အမေနဲ့ကိုညိုညိုက လက်ထပ်ဖို့ထိ ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတာပါ။ အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် ကိုညိုညိုက အမေ့ရဲ့ငယ်ရည်းစားပါ။ ဒီအသက်အရွယ်မှ ပြန်တွေ့ကြပေမယ့် သူက အမေ့ကို သံယောဇဉ်ရှိနေတုန်းပဲ။ စီးပွားရေးကလည်း အခြေခိုင်တော့ အမေ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဦးထွန်းအောင်ဖော်ကရော”

“သူနဲ့အမေက ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး”

“မပတ်သက်တူးဆိုပြီး အမေ သူ့အိမ်ကိုသွားနေတာကရော”

မိဘတစ်ယောက်ကို တရားခံစစ်စစ်မေးနေရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၍ ဒေါ်ချယ်ရီ မျက်ရည်တို့ ဝေ့လာပြီး ချူးပွဲချင်တော့သည်။

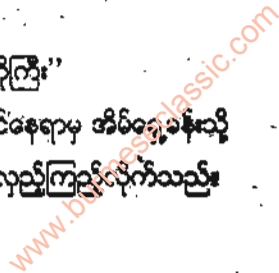
ဘေးတွင် တစ်ချိန်လုံး ငူငူကြီးထိုင်ပြီး နားထောင်နေသော

သတိုးဆွေ အစ်ကိုဖြစ်သူကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး

“ကိုကို အမေ မဖြေချင်တဲ့မေးခွန်းကို ဖွတ်အတင်းမမေးပါနဲ့တော့”

“အဲဒီကိစ္စကို ညီမလေး သိတယ် ကိုကြီး”

သင်းရနဲ့ အခန်းတွင်းမှာရပ်နားထောင်နေရာမှ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။ အမေ ငိုနေရာမှ သင်းရနဲ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမေ အမေက မပြောနဲ့ဆိုပေးမယ် သမီးကတော့ ကိုကြီးရော ကိုလတ်ရော သံသယတွေကင်းအောင် ပြောပြလိုက်တော့မယ်”

ဒေါ်ချယ်ရီ ဘာမှဟန်တားလိုစိတ်မရှိတော့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်တာက မျှီသိပ်ထားရတာထက် ပိုပြီးကောင်းပါ၏။

“အမေ အဲဒီလူကြီးဆီကို သွားနေတာ ကိုကြီးအချုပ်ကလွတ် ဖို့အတွက် အပေးအယူလုပ်ပြီး သွားနေရတာ။ သူ့ဒဏ်ရာကို အမေကိုယ် တိုင် လာပြုစုပေးမှ ကိုကြီးအမှုကို ပိတ်ပေးမယ်ဆိုလို့ အမေရယ်လေ နေမကောင်းလည်း အဲဒီလူကြီးကို နှစ်တစ်ယောက်လို သွားပြုစုပေးနေ ရတာ”

သင်းရနဲ့ ပြောရင်းဖြင့် ငိုသံအက်လာသည်။

“ညီမလေးအတွက်တော့ အမေဟာ ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ သား သမီးတွေအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံပြီး နာမည်ပျက်စာရင်းဝင်ထားတဲ့ အမေမေတ္တာကို ညီမလေး အပြည့်အဝ ယုံကြည်တယ်။ အဖေဆုံးက တည်းက ဘာစီးပွားရေးမှမလုပ်တတ်တဲ့ အမေဟာ ညီမလေးတို့မောင်နှမ တွေ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ယောက်ျားတွေရဲ့ ထောက် ပံ့မှုကိုယူပြီး ပံ့ပိုးပေးခဲ့တာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က အမေ့ကို ဘယ်လိုထင်ထင် ညီမလေး ဂရုစိုက်ဘူး ကိုကြီး။ ညီမလေး ဂရုစိုက်တာ အမေ့စိတ်ချမ်း သာမှုပဲ။ ဦးညိုဦးနုလက်ထပ်လိုက်ရင် အမေ့မှာရှိနေတဲ့ နာမည်ဆိုးတွေ ဟာ ဂုဏ်ပကာသနတွေလွှမ်းမိုးပြီး အလိုလိုမှိန်ဖျော့သွားမှာပါ”

အခုစွန့်ပြီး ရှင်းပြနေသော ညီမလေးစကားတွေကလည်း အမှန်တွေပဲမို့ သတိုး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပြီး ညှိုးငယ်နေသော အမေ့ကိုကြည့်ပြီး အမေ့ရှေ့မှာ ငှူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အမေ့ကို ဒီတစ်လျှောက် အပြစ်တွေချည်းပဲ တင်ခဲ့မိတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အမေ၊ အခုတော့ အမေ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မရှက်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမေ့ခိုက်ထဲကကလေး အတွက် အမေ ဦးညိုဦးကို လက်ထပ်ပါတော့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦး ညိုဦးကို မင်္ဂလာကိစ္စစီစဉ်ဖို့ သွားပြောမယ်”

သတိုးဘိုလစ်စကားကြောင့် အမေ့မျက်နှာမှ သောကာတွေလွင့်စင် သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် အမေ ပျော်နေသလားဆိုတော့ အမေ့မျက်နှာအရိပ်ပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်ရိပ်တွေကို တစ်စုံတစ်ခု ရှာမတွေ့။ ရှေ့လျှောက် အမေ့ကို အပြစ်မတင်တော့ပါဘူးဟု စိတ်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

တစ်ယောက်က သားဟုခေါ်တာ ကိုယ့်အသားပဲ့သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါစေတော့ဟူသော နားလည်စိတ်ကိုသာ မွေးမြူလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမသောက်ချင်ဘူး ဦးလေး”

ဒေါသရိပ်မပါဘဲ ရုံးခန်းထိ လာတွေ့သော သတိုးဘိုလ်ကြောင့် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု ဦးညိုဦး စိတ်ထဲက ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အမေဆီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာ ဦးလေး သိလား”

ထိုမေးခွန်းကိုဖြေရမှာ ဦးညိုဦးအနေနှင့် မျက်နှာပူပေမယ့် မဖြေ၍မရသဖြင့် မျက်နှာပူဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့အတွက် သတိုးဘိုလ်၏လက်သီးချက်တွေ မျက်နှာပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ကျလာလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံလိုက်ရုံပင်။

“ဦးလေး မင်းအမေကို တံကယ် မေတ္တာရှိခဲ့တာပါ သားရယ်။ အဲဒီအတွက် လက်ထပ်ဖို့ခွင့်တောင်းပေမယ့် ချယ်နီက သူ့သားသမီးတွေ ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ဆိုပြီး ငြင်းတဲ့အတွက် ဒီကိုယ်ဝန်ကို တာဝန်မယူရတာပါ”

သူ အပြစ်မကင်းသလို တောင်းပန်နေသော ဦးညိုဦးကို သတိုးဒီထက်ပိုပြီး မတင်းမာသင့်တော့။

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့အရွယ်မရောက်ခင်မှာ

အခန်း (၁၇)

“သတိုး သား လာ လာ ဦးလေးဆီကို လာလည်တာလား”

“လာလည်တာမဟုတ်ဘူး အရေးကြီးတဲ့စကားတွေ ပြောစရာ ရှိလို့”

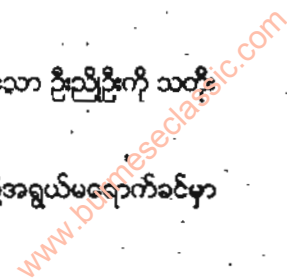
သတိုးကိုမြင်သည်နှင့် ဦးညိုဦး စားပွဲမှ ပျာပျာသလဲထကာ ခရီးဦးကြီး ပြုသည်။

“ဆရာ ဧည့်သည်အတွက် တစ်ခုခုစီစဉ်လိုက်ရမလား”

ရုံးစာရေးလေး အလိုက်တာသိ မေးသည်။

“သားအပူလား အအေးလား ဘာစားချင်လဲ ချက်ချင်းစီစဉ်လိုက်မယ်လေ”

ယခင်က ဦးညိုဦးထံမှ သားဟုခေါ်လျှင် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ အောင်နာခဲ့သည်။ ယခုတော့ အမေသဘောကျနှစ်သက်သည့် ယောက်ျား

ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် အမေဟာ သူ့အပေါ်မေတ္တာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့မပတ်သက်ချင်ပေမယ့် သားသမီးတွေရဲ့ဘဝ ဆက်ရှင် သန်ဖို့ ပတ်သက်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့ထောက်ပံ့မှုတွေကို ရယူခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေဟာ ပြည့်တန်ဆာတော့ မဟုတ်ဘူး။”

ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း အမေ့ရဲ့အတိတ်အကြောင်းတွေကို အမေ ပြောပြော မပြောပြော သတိုး ပြောပြလိုက်သည်။ ကိုယ့်အမေရဲ့အားနည်း ချက်တွေကို လက်ခံနားလည်ပေးရင် လက်ထပ် နားလည်မပေးရင် နောက်လှည့်ပြန် ဒါပဲရှိသည်မို့ တစ်ခါတည်း ဖွင့်ချပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါတွေအားလုံး ဦးလေးသိပြီသားပါ။ သနားစရာကောင်းတဲ့ ချယ်ရီဘဝကို ကရုဏာသက်မိပေမယ့် ဦးလေးနဲ့မတွေ့ခင်ကချယ်ရီရဲ့ အတိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ပြင်ဆင်ပေးလို့မှ မရတာ၊ ဒီတော့ ဘဝခရီးကြမ်း တမ်းခဲ့တဲ့ ချယ်ရီကို ဦးလေးနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး သာယာဖြောင့်ဖြူး စေချင်ခဲ့တယ်။ ချယ်ရီရဲ့သားသမီးတွေကိုလည်း ဦးရဲ့သားသမီးတွေလို ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတွေပေးချင်လာမိတယ်။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေ မယ့် ဂူဆိုတာ မသေမချင်း ရူးသွပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။”

စကားကို အလေးအနက်ပြောနေသော ဦးညိုဦးကိုကြည့်ပြီး အမေ့တေးမှာရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ တစ်တန်းထဲထား ပြီး မုန်းတီးခဲ့မိသည့် ကိုယ့်အတ္တကို ကိုယ်ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

“ဒါဆို အမေဟာ ဘယ်လို အမည်းစက်တွေပဲရှိခဲ့ရဲ့မို့ ဦးလေး

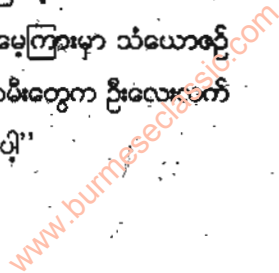
နားလည်ပေးနိုင်တယ်ပေါ့။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်အချုပ်ကျတဲ့အချိန်မှာ ဦးထွန်းအောင်စော်အိမ်မှာ သူ့ဒဏ်ရာကို သွားပြုစုပေးရသေးတာကိုရာ ဦးလေး ဘယ်လိုခံစားရလဲ။ အဲဒီလူကြီးက မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တတ် လို့ ကျွန်တော့်ဘက်က ရှင်းသင့်တာကို ရှင်းထားတာ။”

သတိုးဘိုလ် စကားကြောင့် ဦးညိုဦး ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးသည်။

“အဲဒီကိစ္စကို လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ချယ်ရီ စဉ်းစားနေချိန်မှာ သားသမီးအတွက် လုပ်သင့်တယ်ဆိုပြီး တွန်းအားပေးခဲ့တာ ဦးလေးပါပဲ။ ချယ်ရီက သားကိုအချုပ်က လွတ်မယ်ဆိုရင် သူ့အသက်ပေးရလည်း ပေးနိုင်ပေမယ့် ဒီကိစ္စကို သားသိရင် သူ့ကိုထပ်ပြီး အထင်သေးမှာစိုးလို့ တွန့်ဆုတ်နေမိတာပါ။ အဲဒါကို ဦးလေးက ဒါဟာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ပဲဆိုပြီး တွန်းအားပေးလိုက်မိတယ်။”

ဝိ၍ အံ့ဩသွားသည့်သူက သတိုးဘိုလ်ဖြစ်သည်။ အချစ်စစ် တို့မည်သည်မှာ ဘယ်လိုပင် အပြစ်အနာအဆာတွေ ထုတက်အောင် ရှိနေပါစေ ချစ်နေရရင် ကျေနပ်နေတတ်သောအချစ်ကို တန်ဖိုးထားကြ သူများထဲတွင် ဦးညိုဦးဟာ မပါမဖြစ် ပါနေရပြီပေါ့။

“ဒါဆိုရင် ပြီးရောလေ ဦးလေးနဲ့အမေ့ကြားမှာ သံယောဇဉ် အမျှင်က တန်းနေကြပြီပဲ။ ကျွန်တော်တို့သားသမီးတွေက ဦးလေးဖက် ထဲကို အမေ့တစ်ဘဝလုံး အပ်ပေးရတော့မှာပေါ့။”

လုံးဝ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့သော အခွင့်အရေးမို့ ဦးညိုဦး ထခုန်မိ မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ သားကြီးရာ၊ ဦးလေး ဒီတစ်သက် ချယ်ရီနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်မရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ၊ ဦးလေးတို့လူကြီး တွေအပေါ် နားလည်ပေးတဲ့ သားတို့ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး ဦးလေးသာ အမေ့အပေါ် တစ်သက် လုံး ချစ်သွားဖို့လိုတာပါ”

“စိတ်ချပါ ဦးလေးအသက်နဲ့ရင်းပြီး မင်းတို့အမေကိုရော မင်းတို့ မောင်နှမတွေကိုပါ စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်။ မင်းလည်း ဒီနေ့ကစပြီး မန်နေဂျာမလုပ်ဘဲ အဲဒီပွဲရုံပိုင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို တိုးပွားအောင် ကြိုးစားတော့”

တက်ကြပျော်ရွှင်စွာပြောနေသော ဦးညိုဦး၏စကားကြောင့် သတိုး နားမလည်စွာဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဟုတ်လား ဦးလေး”
သတိုးအမေးကြောင့် ဦးညိုဦး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးကာ ကြည့်ပြီး

“အဲဒီပွဲရုံက ဦးလေးရဲ့ပွဲရုံပါပဲကွာ၊ ခုတော့ မင်းရဲ့ပွဲရုံအဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လွှဲပေးရမှာပေါ့”

အခွင့်အရေးကလည်း ရလာတော့ ရက်ရက်ရောရောပင်။

“ကျွန်တော် သူများပစ္စည်းကို အလကား မလိုချင်ဘူး ဦးလေး မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ပဲ ဆက်လုပ်မှာပါ”

ရယူလိုစိတ်မရှိသောမာနကို ဦးညိုဦး လေးစားမိပေမယ့် သူတား ပထွေးဆိုတဲ့အမြင်မျိုး မခံရအောင် ချယ်ရီသားသမီးတွေရဲ့လိုအပ်ချက် တွေကို စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။

“မင်း အထင်မှားနေပြီကွ တကယ်တော့ ဒီပွဲရုံက မင်းအမေရဲ့ ပွဲရုံပဲ”

“ဗျာ”
“ဟုတ်တယ် မင်းဆယ်တန်းနှစ်က မှော်ဘီက မင်းတို့အဖေ အမွေရခဲ့တဲ့ခြံကို မင်းအမေ ရောင်းခဲ့သေးတာ မှတ်မိလား”

လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်နှစ်ရှစ်နှစ်ခန့်ကမို့ မမှတ်မိစရာအကြောင်း မရှိ။

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ကျူရှင်ကောင်း ကောင်းမထားနိုင်မှာစိုးလို့ အမေ အဲဒီမြေကွက်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ရောင်းခဲ့ တာ”

“အဲဒီငွေတွေထဲက အချို့တစ်ဝက်ကို မင်းတို့ပညာရေးစရိတ် အတွက်သုံးခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ငွေတွေနဲ့ ဦးလေးက ဟောဒီမင်းဝင်လုပ်နေတဲ့ ပွဲရုံကို မင်းအမေနာမည်နဲ့ ဝယ်ပေးခဲ့တာပဲကွ”

“ဒါနဲ့ အမေပြောတော့ အဲဒီငွေတွေက ဦးလေးဆီက ရှေးသုံး

ထားတဲ့အကြွေးတွေကို ဆပ်လိုက်ပြီလို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ ဒါဟာ တကယ် မဟုတ်ဘူးလား။

“ချယ်ရီကတော့ အကြွေးဆပ်တာလို့ ပြောပေမယ့် ဦးလေးက မယူရက်ပါဘူး။ သူ့နာမည်နဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့ပွဲရုံကို လွှဲယူလိုက်တာပါ။ အခု မင်းတို့ဟာ အခြေမဲ့အနေမဲ့တဲ့ကလေးတွေမဟုတ်သလို မင်းတို့ အမေဟာလည်း ယောကျ်ားတွေဆီက ထောက်ပံ့ကြေးယူပြီး အသက် ဆက်ရှင်နေရတဲ့အမေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းသော အမေ့ကို သတိုး မဖွံ့သြဘဲ မနေနိုင် တော့။ အမေ့အပေါ် အထင်ကြီးချင်စိတ်မရှိဘဲ သားသမီးတွေ သူများ တံတွေးခွက်ထဲပျောအောင်လုပ်တဲ့အမေဆိုပြီး မညှာမတာ ဝေဖန်ပြောဆို ခဲ့သည်။

“ခုတော့ အကြီးအကျယ်ကို မှားခဲ့သူက အမေမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပြီပဲ”

“ကျွန်တော် မှားသွားပြီ ဦးလေး။ ကျွန်တော် အမေ့ကိုတောင်း ပန်ရမယ်”

ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ရုံးခန်းထဲက ထွက်ဖို့ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

“သား မင်းတို့အမေက မင်းတို့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ”
ဦးညိုဦးစကားအဆုံး သတိုး အမေရှိရာအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်

သည်။

သားသမီးတွေအတွက် မာန်မာနတွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို စွန့် လွှတ်ခဲ့တဲ့ အမေ၊ ဒီလိုအမေမျိုးကို ခြင်္စင်မှားမိသော ကိုယ်ကသာ လူ့လိုက် စစ်စစ်။

အခန်း (၁၈)

“နင်တို့မိသားစုလေးကိုကြည့်ရတာ ငါ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတာပဲ သတိုးရယ်၊ ငါမပြောဘူးလား၊ လောကမှာ ဘယ်အရာကိုမှ ကိုယ်ဖန်တီးသလိုမဖြစ်ဘူးဆိုတာလေ၊ ခုတော့ နင်တို့မောင်နှမတွေ လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ဘဝလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရပြီ၊ အန်တီကို ဘယ်သူကများ လာပြီး ဝေဖန်ခဲ့ကြလဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဦးညိုဦး ဒေါ်ချယ်ရီမောင်မောင်ဆိုပြီး အားလုံးက တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်လာကြပြီ”

နေမည့် နှုတ်ဖျားမှ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာစကားတွေကြောင့် သတိုးဘိုလ် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေကို ကျေနပ်နေမှန်းမသိအောင်ကို စိတ်တွေကြည်လင်နေသည်။

“ပွဲအခြေအနေရော နှင့်လက်ထဲရောက်မှ တိုးတက်လာတယ်”

ဆို”

“ဟုတ်တယ် တစ်နေ့ကပဲ ကုန်တင်ကားနှစ်စီး ထပ်ဝယ်လိုက်တယ်၊ နယ်အမှာတွေက ဆက်တိုက်ကျနေတော့ အပြင်ကားငှားနေတော့ဘူးလေ၊ ကားဆရာတွေကိုလည်း ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ဘော်ဒါတွေကိုပဲ အပ်ထားလိုက်တယ်၊ အင်း ခုတော့ ငါ့အမေရဲ့လှိုင်းထန်နေတဲ့ဘဝလည်း ငြိမ်သက်အေးချမ်းသွားပါပြီ၊ မပြည့်စုံမှုတွေရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က မေးခွေးကြလို့ သိမ်ငယ်ကြရတဲ့ငါတို့မောင်နှမတွေရဲ့ဘဝတွေလည်း ခုဆိုရင် ပြည့်စုံသွားပါပြီ၊ ငါ့ညီဆိုရင်လည်း ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လေ့ပြေခဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး ညက အမေ့ကို ပြောနေတယ်၊ ဦးညိုဦးကတော့ သားလတ်မင်လာပွဲကို ရှန်ဂရီလာမှာ အကြီးကျယ်ဆုံးအခမ်းနားဆုံးလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကြွေးကြော်နေလေရဲ့”

နေမည့် ပြုံးပြီး နားထောင်နေသည်။

“တကယ်တမ်း မပြည့်စုံသေးတာက ငါပဲလေ”

“ဟင် နင်က ဘာကိုမပြည့်စုံသေးတာလဲ၊ ပွဲရုံပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သွားပြီ၊ ကားအကောင်းစားကြီးလည်း စီးနိုင်ပြီ၊ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမသေးသေးလေးကိုလည်း နင့်အမေက မွေးပေးပြီးသွားပြီ၊ အဲဒါပေါ့ လူဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ရလေ ပိုပြီးလောဘတက်လေပဲဆိုတာ”

နှုတ်ခမ်းအစုံကို မှဲ့ပြီး အပြစ်တင်ဝေဖန်လိုက်သော နေမည့် စကားကြောင့် သတိုးဘိုလ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“တာရယ်တာလဲ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အချစ်မရှိသေးဘူးလေ၊ နင်က ငါ့ကို ခုချိန်ထိ ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်မှ မပြုသေးတာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါက လူအိုရုံကိုသွားရတော့မယ့်ကိန်းဆိုက်နေပြီ သိလား”

“သွားပေါ့ ငါလည်း အသက်ကြီးလာရင် လူအိုရုံသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား၊ လင်ယူသားမွေးအလုပ်ကြီးကို ငါ ရင်မဆိုင်ရဲဘူး”

“အေးလေ ဒါဆို လင်လည်းမယူနဲ့ သားလည်းမမွေးနဲ့ဟာ၊ ယောက်ျားပဲယူ အဲဒီယောက်ျားကလည်း ငါပဲဖြစ်ရမယ်၊ နင်နဲ့ပတ်သက် ရင် ငါက ဖာတ်လိုက်မင်းသားပဲဖြစ်ချင်တာဟာ၊ ငါ့ကိုလက်ထပ်လိုက်ရင် နင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ငါက အကုန်လုပ်ပေးမယ်ဟာ အဟဲ ယုတ်ဆွ အဆုံး ထမင်းလည်းငါးခွံ့မယ်၊ အီးပါသေးပေါက်လည်း ငါ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမယ်”

သတိုးစကားကြောင့် နေမညို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းမှ

“နင်နော် ပေါက်ကရတွေမပြောနဲ့”

“ပေါက်ကရ မပြောစေချင်ရင် ငါ့ကိုပြန်ချစ်လိုက်ပါတော့ဟာ၊ အခုဆို ငါက နင်နဲ့ဂုဏ်ရည်မတူရင်တောင် နင့်ကိုဂုဏ်မငယ်စေချင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ”

“ငါက နင့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုရင် ခုလို အကြံအပို့လုပ်နေတာကို

ငြိမ်နေမလား”

“ဟင် ဒါဆိုရင် နင်က ငါ့ကိုချစ်လို့ အကြံအပို့လုပ်ခိုင်းတယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား ဟုတ်လား”

ကားကို ကျီခနဲ ရပ်ပြီး နေမညို လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး မေး လိုက်သည်။

“ဆက်မောင်းလေ ကားကို ဘာဖြစ်လို့ ရပ်လိုက်တာလဲ”

“နင် ငါ့ကိုချစ်တာ ဟုတ်မဟုတ် သေချာသိပြီးမှ ငါကားကို ဆက်မောင်းမှရမှာ၊ အခု ငါ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတယ် ပြောစမ်းပါ၊ နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား”

နေမညို မျက်စောင်း ခပ်လက်လက်ထိုးကာ

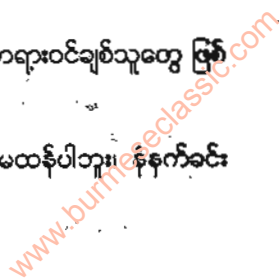
“နင်ဟာလေ အထူအပါးကို နားမလည်ဘူး”

“ဒါ ဒါဆို ငါ့ကိုချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အချစ် ရာ၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး ငါတို့က အကြီးဆိုတော့ ငါတို့မင်္ဂလာပွဲကို အရင်ဦးဆုံးလုပ်ရမယ်”

“အို မလုပ်ပါဘူး၊ လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စကို အလုအယက်လုပ်စရာ လား ဟွန်း”

ထိုနေ့က သတိုးဘိုနှင့် နေမညိုတို့ တရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ် ခဲ့ကြပါသည်။

သတိုးဘဝဟာ အမြဲတမ်း မှန်တိုင်းမထန်ပါဘူး၊ နှိပ်နက်ခင်း

နေပြည်နန်နှင့်အတူ အနာဂတ်ကို လျှောက်မည့်ခရီးလမ်းမှာ လေပြည်
တွေက ခုန်ပြီး ပန်းပွင့်တွေက ဝေးဆိုသီကြူးပြီး ကြိုဆိုနေကြလေရဲ့။

“ကြီးမေ လေပြေ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

ညဉ့်ခန်းထဲတွင် ကိုရီးယားကား ထိုင်ကြည့်နေသော ကြီးမေ
မျက်နှာမဲ့ပြီး

“မလာသေးပါဘူးတော်၊ ညည်းညီမက ခုတစ်လော အိမ်ပြန်
ကို နောက်ကျနေတာ ပြန်လာရင် ဟိုသင်တန်းအကြောင်းပြ ဒီသင်တန်း
အကြောင်းပြနဲ့ ယုံအောင်ရွှီးဦးမှပဲ”

လူကြီးပီပီ ခေတ်လူငယ်တွေအပေါ် နားလည်မပေးတတ်သော
ကြီးမေနှင့် ညီမလေးကြားမှ နားလည်မှုအလွဲတွေကို နေမည့် အာရုံ
မထားနိုင်တော့။

“ကဲပါကြီးမေရယ် သူ့ကို အာရုံထားမနေနဲ့တော့ အခု ကြီးမေ
ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဘယ်စားရဦးမှာလဲ ညည်းတို့လာမှ စားကြမယ်ဆိုပြီး စောင့်
နေတာပေါ့”

ကလေးတစ်ယောက်နယ် ပြုမူပြောဆိုတတ်သော ကြီးမေ၏
အမှုအရာတို့သည် နေမည့်အတွက်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘဲ
ချစ်ဖို့ပင် ကောင်းနေသေးသည်မို့ ကြီးမေ၏သနပ်ခါးနံ့သင်းနေသေးသော

ပါးဖောင်းဖောင်းကို ချစ်စနိုး နမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“အဲဒါကြောင့် ကြီးမေကို ချစ်တာ၊ ခဏနေဦး နေ အဝတ်
အစားသွားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ထမင်းပွဲပြင်ပေးမယ်နော်”

“ဟယ် အဝတ်အစားပဲလဲမှာလား ရေမချိုးတော့ဘူးလား။
ဆေးရုံမှာ လူနာပေါင်းစုံ ရောဂါပိုးပေါင်းစုံနဲ့ထိတွေ့လာတာ ရေချိုးမှ
ဖြစ်မှာပေါ့”

“နေ ရေချိုးရင် ကြာနေမှာစိုးလို့ စားပြီးမှ ချိုးမလားလို့ပါ”

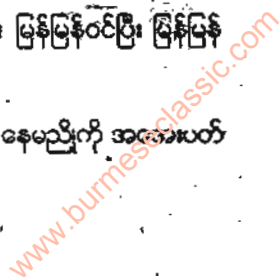
“ကြာတာက အရေးမကြီးဘူး ကြီးမေလည်း လက်ဖက်တွေ
စားထားလို့ ဗိုက်မဆာသေးဘူး ရေသာအရင်ချိုးလိုက်”

ရှေးလူကြီးများ ကြိုတင်ကာကွယ်တတ်ပုံကြောင့် နေ့ကျေနပ်
စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ တကယ်ဆို နေမည့်ကလည်း ရေအရင်ချိုးချင်တာ
ပါ။ ကြီးမေ ဗိုက်ဆာနေမည်စိုးသောကြောင့် ထမင်းအရင်စားဖို့ ပြော
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ ဒါဆို ရေလေး မြန်မြန်ချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ မကြာပါဘူး
ဆယ့်ငါးမိနစ်ပါပဲ”

“ကဲပါ ပြောနေတာကမှ ကြာဦးမယ်၊ မြန်မြန်ဝင်ပြီး မြန်မြန်
ချိုး အအေးပတ်မယ်”

အခန်းထဲ ကပျာကယာဝင်သွားသော နေမည့်ကို အအေးပတ်
မှာကိုလည်း ကြီးမေ စိတ်ပူမိသေးသည်။

ထိုစဉ် ကားစက်သံကြားလိုက်သဖြင့် ကြီးမေ ကိုရီးယားကား ဆီကို အာရုံပြန်စုစည်းနေရာမှ အသံကြားရာသို့ နားစွင့်လိုက်ပြီး

“ဟော ကားသံကြားတယ် အချိန်မှန်ရထားကြီး လာပြီထင်ပါ့”

ကြီးမေ တစ်ယောက်ထဲပြုံးကာ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ တံခါးထဖွင့်ပေးထားလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် တံခါးဝသို့ သတိုးဘို စားစရာသောက်စရာ တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ရောက်ချလာသည်။

“ကြီးမေ နေ ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီလေ ရေချိုးနေတယ်”

“ထမင်းရော စားပြီးကြပြီလား”

“မစားရသေးဘူး သူ့ပြုံးမှစားမှာ၊ မင်းရော မစားရသေးရင် ဝင်စားသွား၊ ဒီနေ့ မင်းခရီးကပြန်လာမယ်ဆိုလို့ ပိုပိုလိုလို ဆိတ်သား အုန်းနို့ချက်ကလေး ချက်ထားတယ်”

“သိနေတယ်လေ ဒါကြောင့် ခရီးကပြန်လာတာနဲ့ အိမ်ကို တန်းမပြန်ဘဲ ကြီးမေလက်ရာကို အရင်ဝင်စားတာပေါ့၊ ဒါပဲနော် ကြီးမေ ကျွန်တော်နဲ့ နေ လက်ထပ်ပြီးရင် ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေချည်းပဲ၊ တစ်နေ့တစ်မျိုးမရီးရအောင် ချက်ကျွေးရမှာ”

သတိုး၏တောင်းဆိုမှုကြောင့် ကြီးမေ မဲ့ပြုံးလေးပြုံးကာ

“မင်းတို့ပဲ အရင်ယူကြပါဦး ယူပြီးလို့မှ ချက်မကျွေးရင် ကြီးမေ

လောက် အလိုက်မသိတဲ့ ကြီးဒေါ် လောကမှာ ရှိပါဦးမလား။ ငါကတော့ မင်းတို့ကို မြန်မြန်ယူစေချင်ပြီ၊ ငါမသေခင်မှာ ငါ့တူမ မွေးတဲ့ကလေးတွေ ကို ထိန်းသွားချင်သေးတယ်ဟယ်”

ထိုစကားသည် သတိုးအတွက် အားရကျေနပ်မှုအရှိဆုံးစကား မှီ သဘောအကျကြီးကျွကာ

“ကြီးမေတူမကို ကြီးမေပဲ ပြောလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လည်း ပြောရလွန်းလို့ အသက်တွေအိုပြီး ဘိုးဘွားရိပ်သာကို အမြန် ရောက်ရတော့မယ့်ကိန်း၊ ယောကျ်ားတစ်ပါးယူဖို့ တွန့်ခွတ်နေလိုက်ပုံများ တကယ့်ကို တရားရပူဂိုလ်ကြီးလိုပဲ၊ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ရင် ခုချက်ချင်း ယူဆိုရင်တောင် အိပ်ပျော်နေတဲ့ တရားသူကြီး အတင်းနှိုးပြီး လက်မှတ် ထိုးမှာဗျ”

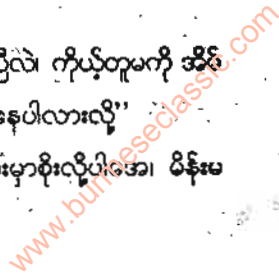
သတိုးဘိုလိစကားကြောင့် ပိုရန်ကောဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ တဟားဟားဖြင့် ရယ်၏ ရယ်နေရင်းမှ

“ဒါဆိုရင်လည်း ကားတင်ပြေးလိုက်တော့ပေါ့”

ထိုစဉ် နေမညို ရေချိုးပြီးစ ရှင်းသန့်သော ကပိုကရိဟန်လေး ဖြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး

“ကြီးမေ ဘာတွေမြှောက်ပေးနေပြန်ပြီလဲ၊ ကိုယ့်တူမကို အိမ် ထောင်ဆိုတဲ့ ထောင်ထဲ အတင်းကို ထိုးထည့်နေပါလားလို့”

“ကျုပ်က ကျုပ်တူမလေး ဟိုင်းသွားမှာစိုးလို့ပါအေ၊ မိန်းမ

ဆိုတာ ရောင်းကုန်တစ်ခုပဲအော့၊ လတ်ဆတ်တုန်းပဲ ယောက်ျားတွေက ကြိုက်ဈေးပေးပြီးဝယ်တာ သိပ်မလတ်ဆတ်တော့ရင် အောက်ဈေးနှိုက် ပြီး ဝယ်တတ်တဲ့အကျင့်မျိုး ယောက်ျားတွေဆိုမှာပဲရှိကြတာမလား’

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး တူမကို ဈေးတင်နေလိုက်ပုံများ နေမည့် ကာပဲ ရောင်းမစွဲသေးတဲ့ ဒီတိအောက် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနယ်။

“အဲဒီယောက်ျားတွေထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူး ကြီးမေရယ် အဟဲ နေက ရောင်းမကုန်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ မှီတက်နေရင်တောင် ကျွန် တော်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ သုံးစွဲမှာပါဗျ”

ပြောရင်း သတိုး တဟားဟားရယ်ပြန်သည်။ နေမည့် ရှက် ခိုပိတ်စွပ်ကာ သတိုးကျောပြင်ကို မနာအောင် ခပ်ဖွဖွထုသည်။

“သတိုးနော် နင်ကပါ ကြီးမေနဲ့အပြင် ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား တော်ပြီ ဒီတစ်သက် လုံးဝ အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ်”

နှုတ်ခမ်းစုကာ စိတ်ဆိုးဟန်ပြတော့ သတိုး တဟားဟားအော် ရယ်နေရာမှ ဘာရိတ်အုပ်ပြီး

“အဲလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ချစ်သူရာ၊ မောင်က ချစ်လိုစတာ ပါ၊ လာ မောင်လေ ချစ်ကြိုက်တဲ့ ဝိစာဝယ်လာတယ်”

နေမည့် လက်ကို ထမင်းစားပွဲရှိရာသို့ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး လေယူ လေသိမ်း ချက်ချင်းပြောင်းသွားသော သတိုးကိုကြည့်ပြီး ကြီးမေ ခွီးခနဲ ရယ်ပြန်သည်။ နေမည့်ပါ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

အခန်း (၁၉)

“ချယ်ရေ သားကြီးနဲ့သားလတ် ပြန်လာပြီကွ ထမင်းစားကြ ခုအောင်”

ညှော်ခန်းထဲတွင် ဂျာနယ်ထိုင်ဖတ်နေသော ဦးညိုဦး ဧည့်ခန်းထဲ ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဝင်လာတာ တွေ့သည်နှင့် အိမ်ထဲကိုလှမ်းအော် ခေါ်

ဒေါ်ချယ်ရီ ကလေးငယ်ကိုပေ့ချီပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာကာ

“ရှင့်သမီး ဂျီကုနေလို့ ဟော သမီးလေးရေ ဟိုမှာ ကိုကိုကြီး နဲ့ ကိုကိုလတ်တို့ ပြန်လာပြီ”

ပွဲရုံမှာ စိတ်ပင်ပန်းလာသမျှ အိမ်ရံဆည်းလည်းလေးဖြစ်သော ညီမဲ့ထူးလေးကြောင့် အမောပြေရသည်။

သတိုးနှင့် သတိုးဆွေ မိခင်ချီထားသော ချစ်စရာညီမလေးထံ သို့ အလှအယက် ရောက်လာကြသည်။

“မီးမီးတုံလေးရေ လာပါဦးကွာ”

သတိုးဘိုက မြူတုန်းရှိသေးသည် သတိုးဆွေက အရင်လုချီ လိုက်သည်မို့ ချီရန်လက်လှမ်းရှယ်နေသော သတိုး၏လက်မှာ တို့လို့ တန်းသန်းဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ငါအရင်ချီမှာလေကွာ၊ မင်းကိုယ်က ချွေးတွေနဲ့ ကလေးကို ချွေးနဲ့ကူးကုန်မယ် ပေး ပေး”

သတိုးဆွေလက်ထဲမှ ညီမလေးကို သတိုးဘို ပြန်ချီလာချီသည်။ သတိုးဆွေက မပေး။

“အံ့မယ် .ကိုကုန်ကိုယ်ကရော ကြက်သွန်နဲ့တွေ့ ပဲနဲ့တွေ့နဲ့ နဲ့ ဟောင်နေတယ်လေ၊ ကိုကိုသာ အရင်ရေသွားချိုးလိုက်ဦး ဟုတ်တယ် နော် ချစ်သဲတုံလေး ဟား ဟား ကိုကို ငယ်ညီမလေးက ချစ်ဖို့ကောင်း လိုက်တာ ပါးကို ဟော့သလို ဟော့သလို အားရပါးရ နမ်းချင်တာ”

သတိုးဆွေ တရှုံ့ရှုံ့နှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ပါးဖောင်းဖောင်း လေးကို နမ်းသည်။ ညီမလေးကလည်း ငိုခြင်းမဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တစ်ခပ်နှင့် သဘောတကျ ရယ်တော့သည်။

ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ချင်အိပ်ချင် ညအိပ်ခါနီး အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေက သူ့အခန်းထဲဝင်လာသော ခြေသံကြားပြီဆိုတာနှင့် အိပ်

နေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ အပြင်ကိုထွက်မယ်ဆိုပြီး လက်ညှိုး တရွယ်ရွယ်နှင့် တီဗွီရှေ့ကို သွားခိုင်းတော့သည်။

ကိုရီးယား သီချင်းခွေဖွင့်ပေးလိုက်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တေးသွားအတိုင်း လှုပ်ရမ်းပြီးကတော့သည်။ ပါးစပ်က သီချင်းကလည်း ညည်းလိုက်သေးသည်။

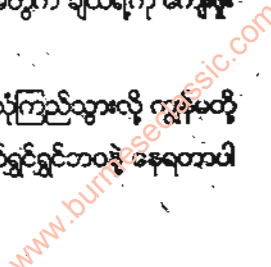
“ဟေ့ကောင် တော်ပြီလေကွာ ငါ့ကိုပေးခိုဦး ငါမနက်ကတည်း က မချီရသေးဘူးကွ”

သတိုးကို အတင်းလုချီနေ၍ သတိုးဆွေ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ညီမလေးကိုချီပြီး ပတ်ပြေးသည်။ ညီမလေး သဘောတွေကျကာ တစ် ခပ်ရယ်နေပုံမှာ အူတက်မတတ်ပေ။

ကြည့်နူးစရာကောင်းသော မြင်ကွင်းလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးညီဦး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ပြုံးပြီး ဒေါ်ချယ်ရီ ပခုံးကိုခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင် ပြီး

“သားကြီးရော သားလတ်ရော သူတို့ညီမလေးကို ချစ်နေကြ တာ မြင်တော့ ကိုယ်ကြည့်နူးတယ် ချယ်ရီရယ်၊ ကိုယ့်ကို ဒီလိုပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ မိသားစုလေးဘဝကို ဖန်တီးပေးတဲ့အတွက် ချယ်ရီကို ကျေးဇူး တင်တယ်ကွာ”

“သားတို့က ရှင်ရဲ့မေတ္တာစာရားကို ယုံကြည်သွားလို့ ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုလေး ခုလို စည်းစည်းလုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဘဝနဲ့ နေရတာပါ

ကိုညှိဦးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်းတင် ကျွန်မတို့မိသားစုလေးက ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“ဒါနဲ့ သားကြီးနဲ့ သူ့ဆရာဝန်မလေး အခြေအနေကရော ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ပွဲ စီစဉ်မယ်ပြောလဲ”

“သီတင်းကျွတ်တာနဲ့ လက်ထပ်မယ်ပြောတယ်၊ အငယ်ကောင် ကလည်း သူ့ကောင်မလေး ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး တစ်နှစ်ထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဖြစ်မယ် ထင် တယ်”

ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့် သားတွေမင်္ဂလာကိစ္စကို တိုင်ပင်ဖြစ် နေသည်။

“ဒါဆို ရှေ့လထဲလောက် စေ့စပ်ပွဲလုပ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမ လား”

သားရှင်အနေနဲ့ တာဝန်ကျေချင်စိတ် များနေသော ဦးညိုဦးကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ကလေးတွေရဲ့ ဆန္ဒကို မေးပါဦးလေ၊ သူတို့ဆန္ဒရှိမှ လုပ်တာ ပိုကောင်းပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့ပွဲကတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်နော်”

“ဘာပွဲလဲ”

ဦးညိုဦး စကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း နားမ

လည်း

“မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ပွဲလေ”

“အို ဒီအရွယ်ကြီးတွေကျမှ ဇာချဲ့မနေချင်ပါဘူးရှင် လုပ်မနေ ပါနဲ့”

“ကိုယ်တို့က အရွယ်တွေသာကြီးတာ အချစ်တွေ ရင်ခုန်သံတွေ က ခုမှ တစ်နှစ်သားလေးပဲ ရှိသေးတာလေကွာ၊ အသက်အရွယ်တွေ ဘယ်လောက်အိုမင်းပါစေ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ အိုမင်းလေ့ မရှိဘူး မိန်းမရ”

ဦးညိုဦး သားတွေအလစ်မှာ ဒေါ်ချယ်ရီ နဖူးကို ဖျတ်ကနဲ နှမ်းလိုက်သည်။

“ရှင်နော် ကလေးတွေ မြင်သွားပါမယ်ဆို”

ဒေါ်ချယ်ရီ ရှက်ရှက်ဖြင့် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

ဦးညိုဦး သဘောကျစွာရယ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။

သတိုးတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် သမီးလေးက ခြံထဲရောက်နေပြီး သူ တို့ညီမပျော်အောင် အတူဆော့ပေးနေကြ၏။

ထိုညနေခင်းတိုင်းသည် ဦးညိုဦး၏ စိတ်နှလုံးကို အမြဲအေးချမ်း စေသော ညနေခင်းလေးများ ဖြစ်သည်။ ထိုညနေခင်းများကို ရာသက်ပန် ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ချင်မိပြီး ဆုံးရှုံးရမှာကို သေလောက်အောင်ကြောက်မိ သော စိတ်တွေကလည်း တအင်အတွင်း ရင်ထဲသို့စိမ့်၍ ဝင်လာသည်။

ခုလို မိသားစုလေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးသော ကမ္ဘာလေး တည်ဆောက်ချင်သော ဆန္ဒတွေ ပြစ်တည်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းမှမနည်းတော့ ပဲလေ။

ခုတော့ ကောင်းကောင်းနားလည်သွားပါပြီ။

ဘဝမှာ အထီးကျန်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ဥပေက္ခာ၊ အကြင်နာမေတ္တာ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဘယ်တော့မှ မမြဲဘူးဆိုတာပါပဲ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ ခုတော့လုံးဝ ကင်းစင်ရှင်းပသွားပြီ။

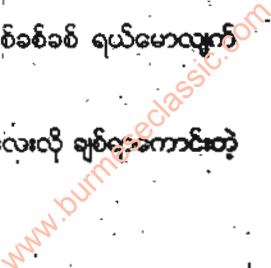
အခန်း (၁၉)

ဒီနေ့ ညီမလေး ခြူးပန်းပွင့်၏ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မို့ မနက်ပိုင်း တွင် မိဘမဲ့ကျောင်းသို့သွားပြီး ငွေဆယ်သိန်း လှူဒါန်းခဲ့ပြီ။ ဒေါ်ချယ်ရီ ဆန္ဒအရ ဆင်းရဲသော ဘုန်းကြီးကျောင်းများကို ငွေငါးသိန်းသီလိုက်၍ လှူဒါန်းကြသည်။

မိသားစုတွေအပြင် နေမညိုတို့ ညီအစ်မနှင့် ကြီးမေတို့ပါ လိုက်ခဲ့ကြ၍ အားလုံးပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ညနေပိုင်းတွင် အိမ်မှာပဲ မိသားစု ဒင်နာပွဲလေးကို ဟိုတယ်စာမှာပြီး စားသောက်ကြ စကားတွေပြောကြနှင့် ခြုံလေးထဲတွင် ဆူညံနေသည်။

ညီမလေး ခြူးပန်းပွင့်မှာလည်း တစ်ခစ်ခစ် ရယ်မောလျက် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဆော့ကုစားနေသည်။

“နေ့ ငါတို့လက်ထပ်ပြီးရင် ငါ့ညီမလေးလို ချစ်ခင်ကောင်းတဲ့

ကလေးမျိုးလေး မွေးပေးနော်”

“ဟာ သတိုး နင်ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ အန်တီတို့ ဦးတို့ ရှေ့မှာ ရှက်စရာကြီး”

“သားပြောတာ မှန်တယ် သမီးရဲ့ အမေ့သားကလည်း ရှင်ခပ် ဖြောင့်ဖြောင့် သမီးကလည်း မင်းသမီးရုံးအောင်လှတော့ မွေးလာမယ့် အမေ့မြေးလေးရဲ့ ရှင်ရည်ရူပကာက ပြောဖွယ်ရာမရှိအောင်ကို ချစ်ဖို့ ကောင်းမှာ သေချာတယ် ဟုတ်တယ်နော် အဖေကြီး”

ဒေါ်ချယ်ရီ ပြောရင်းဖြင့် ဦးညိုဦးကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ ရှေ့လျှောက် ကိုယ်တို့မိသားစုလေး သားသမီး မြေး မြစ်တွေနဲ့ ဒီထက်အဆပေါင်းများစွာ ပျော်စရာတွေ ရှိလာဦးမှာ”

“ကျွန်တော်တို့က ကိုကိုတို့နောက်မှ လက်ထပ်ရမှာဆိုတော့ ကိုကိုတို့မွေးတဲ့ ကလေးကမှ မြေးဦးဖြစ်မှာဗျ မထိုက်ပါဘူး။ အဲဒီမြေးဦး တွေက သား ကလေးအပေါ်အနိုင်ကျင့်ဦးမှာ အဟဲ ဒီတော့လက်မထပ် ခင်ကတည်းက ကလေးကြိုမွေးထားပါလား လေပြေရာ နော်လို့”

ပြောသင့် မပြောသင့် နားမလည်ပဲ စိတ်ထဲရှိရာကို ဖွတ်ပြော လိုက်သော သတိုးဆွေစကားကြောင့် ဆောင်းလေပြေ မျက်စိပျက် မျက်နှာ ပျက်ဖြင့် သတိုးဆွေ၏ပေါင်ကို မသိမသာလိမ်ဆွဲလိုက်သည်။

ကြီးမေ လေပြေနှင့် သတိုးဆွေကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကြီးမေ၏ အကြည့်ကို လေပြေ ရင်မဆိုင်ရဲ။

ဒေါ်ချယ်ရီ အားနာသွားဟန်ဖြင့်

“သားငယ် မပြောသင့်တဲ့စကားကို မပြောရဘူးလေ စကား နောက်တရားပါကွယ် လေပြေ သိက္ခာကို ဝဲပါဦး”

ဒီတော့မှ သတိုးဆွေ သူ့စကားမှားသွားမှန်းသိကာ

“ဟာ ဆောရီး လေပြေရာ ကိုယ်က ကိုကိုကိုနောက်ချင်တာနဲ့ စိတ်ထဲက ဘာမှမပါဘဲ ပြောမိတာပါ။ ကြီးမေနဲ့ မမနေ ကန်တော့နော်”

“ရပါတယ် ပြောသလိုမဖြစ်အောင်ဘဲ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေကြပေါ့”

ကြီးမေစကား အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သက်ရောက်နေမှန်း နေမည့် ရိပ်မိသလို လေပြေလည်း သိပါသည်။

“ဦးဦး အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

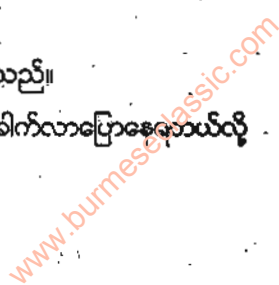
သင်းရနဲ့ ညီမလေးကို ချီပြီးလှမ်းပြော၍ ဦးညိုဦး ခြံတံခါးထဲကို ကံကြည့်လိုက်သည်။ အမှောင်ရိပ် အနည်းငယ်ကျသော ခြံတံခါးထဲတွင် လူရိပ်တွေပေမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိကွ။

“ဘယ်သူလို့ပြောလဲ သမီး”

“ဦးဦးရဲ့ တူလို့ပြောပါတယ်”

ဒေါ်ချယ်ရီ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ သမီးရယ် အဲဒါများ တစ်ခေါက်လာပြောနေရသလို့ တံခါးဖွင့်ပြီး တစ်ခါတည်း ခေါ်ခဲ့ပေါ့”

“မခေါ်နဲ့သမီး”

ဦးညိုဦး လှမ်းပြောချိန်ပင် မမှီလိုက်တော့

သင်းရနဲ့ ခြံစကိုလှစ်ကာနဲ့ ပြန်ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဘာလို့ မခေါ်ခိုင်းရတာလဲ ကိုညိုဦးရယ် ကိုယ့်ရဲ့တူပဲ”

“ချယ်ရီ မသိပါဘူးကွာ အဲဒီကောင်ရောက်လာတာ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာ”

“လေးလေး”

သင်းရနဲ့အတူ ပါလာသော တူဖြစ်သူ နန္ဒကျော်ကို ဦးညိုဦး မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

သံတိုးဘိုလ်နှင့် သတိုးဆွေ နန္ဒကျော်ကို ဖော်ရွေစွာပြုံးပြလိုက်သည်။ နန္ဒကျော်ကလည်း နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးဖြင့် ပြန်လည် တုန်ပြန်ကာ ဦးလေးဖြစ်သူနားကို တိုးကပ်သွားသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ နန္ဒ”

“အိမ်က ကျွန်တော့်ကို နှင်ချလိုက်ပြီ”

ဦးညိုဦး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မင်းကဘာလုပ်လို့ အိမ်ကနေ နှင်ချခံရတာလဲ”

“နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်မသွားလို့”

“ဘာ အဟတ် မင်းကနိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင် ဟုတ်လား နားရှိလို့သာကြားရတာကွာ သွဲ့လေးရိုးရိုးတစ်ခုလောက်ရပြီး ဘာအလုပ်

မှ မလုပ်တဲ့ကောင်ကို မင်းမိဘတွေက ဘယ်နိုင်ငံကိုများ ပညာတော် သင် လွှတ်လို့လဲ”

“နယူးဇီလန်ကို စီးပွားရေးအခြေပြု ပညာရပ်သင်ဖို့”

“သံချေးတက်နေတဲ့ ခါးကိုရွှေချတဲ့ မင်းမိဘတွေ တယ်ခိုက် တာပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါကဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ မုန့်ဖိုးပေးရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်လေးလေးနဲ့ အတူတူနေမလို့”

“ဘာကွ”

ဦးညိုဦး၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာသော အချိန်းလေးတွေကို လာ ရောက် ဖျက်ဆီးခံရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဟာ လေးလေးကလည်း ဖြည်းဖြည်းအော်ပါ ဧည့်သည်တွေ ကို အားနာစရာကြီး”

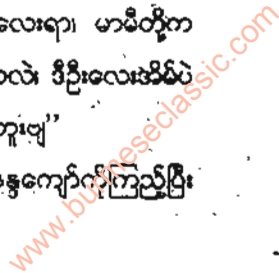
နေမညီနှင့် လေပြေဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး အရှက်ပြေပြောနေ သော နန္ဒကျော်ကို ဦးညိုဦး နည်းနည်းလေးမှ ကြည်ဖြူပုံမရ။

“အဲဒီလူတွေအားလုံး ငါ့မိသားစုတွေချည်းပဲ၊ မင်းကသာ မိသားစု ပျော်ရွှင်နေတဲ့အချိန်မှာ လာပြီးနှောင့်ယှက်နေတာကွ”

“နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး လေးလေးရာ၊ မာမိတို့က အိမ်ပေါ်ကနှင်ချမှတော့ သားက ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ ဒီဦးလေးအိမ်ပဲ

ထားစရာရှိတာကို ကျွန်တော့်မှာ သွားစရာမြေမရှိဘူးဗျ”

“အသနားခံ တောင်ပန်နေရှာသော နန္ဒကျော်ကိုကြည့်ပြီး

ဒေါ်ချယ်ရီ သနားသွားသည်။

“ကဲပါ ကိုညိုဦးရယ် ကိုယ့်တူကိုယ့်သားပဲ သွားစရာမရှိတော့ အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါတော့”

ဦးညိုဦး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ခါသည်။

“ချယ်ရီ ဒီကောင်က အမွေစိန် မဖြစ်ပါဘူး”

“လေးလေးကလည်း အနိတိကတောင် ကြည်ဖြူမှတော့ ကိုယ့်တူအရင်းခေါက်ခေါက်ကို အဲလောက် စိမ်းကားရလား”

“မင်းက ငါ့ကိုအမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးလာတဲ့ကောင်လေကွာ ဒီမှာ ထားရင် ဒီကမိသားစုတွေကို မင်းမွေဦးမှာ ငါ့သားတွေက လူလိမ္မာတွေ မင်းရောက်လာရင် မင်းအကျင့်တွေ ကူးကုန်မယ်ကွာ”

ဦးညိုဦး စကားထဲတွင် ငါ့သားတွေဟု ပြောနေသဖြင့် သတိုးဘိုလ်နှင့် သတိုးဆွေပါ ကြားထဲက မျက်နှာပူရသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ်တွေက မယားပါသားတွေ၊ သူက တူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး။

“ကျွန်တော် အခုလိမ္မာသွားပါပြီ ဒီအစ်ကိုတွေကိုလည်း အနှောင့်အယှက် မပေးပါဘူး လေးလေးရာ”

ကလေးဆန်ပြီး ရောမောသန်ပြန်သော ရုပ်ရည်လေးနှင့် အပြစ်ကင်းစင်ပုံပေါက်သော နန္ဒကျော်ကို ဒေါ်ချယ်ရီ အိမ်မှာထားဖို့ ဦးညိုဦးကို တိုက်တွန်းပေးမဖြစ်သည်။

“ကဲပါ ဦးလေးရယ် မိုးလည်းချုပ်နေပြီပဲ ဒီမှာပဲခေါ်ထားလိုက်”

ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ သူကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး” သတိုးဘိုလ် ဝင်ပြောသည်။ ဦးညိုဦး စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ကောင်းပြီလေ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးတော့မရဘူး မင်းမိဘ စိတ်ဆိုးပြေရင် မင်းအိမ်ကို မင်းပြန်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်မှာပါ လေးလေးရာ၊ ကျွန်တော်လည်း သူများ အိမ်မှာ အကြာကြီးမနေတတ်ပါဘူး”

ချေးကျရာပျော်တတ်သော ကောင်က သူများအိမ်မှာ အကြာကြီးမနေတတ်ပါဘူးဆိုပြီး ဟန်လုပ်ပြောနေသေးတယ်ဟု ဦးညိုဦး မကျေမနပ် တွေးလိုက်သည်။

နန္ဒကျော် အကြည့်တွေက ဒေါ်ချယ်ရီ ချီထားသော ခြူးပန်းပွင့်လေးဆိုသို့ အကြည့်ရောက်သွားပြီး

“အနိတိ ညီမလေးက ကျွန်တော့်ကို သူ့အစ်ကိုမှန်း သိလို့ ထင်တယ် သေချာစိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ”

ခြူးပန်းပွင့်ကလေးကလည်း နန္ဒကျော်ကို ပြုံး၍ကြည့်နေသဖြင့် နန္ဒကျော် တစ်ဇာအတွင်းမှာပင် ခြူးပန်းပွင့်လေးကို ချစ်ခင်သွားရသည်။

ဦးညိုဦးမှလွဲ၍ ကျန်တဲ့သူများ နန္ဒကျော်ကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုကြပေမယ့် ဦးညိုဦးကတော့ တူရဲ့ကိုးသိထားသူမို့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မနှစ်ခြို

အခန်း (၂၀)

“ကိုတို့ နန္ဒကျော်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ဘာကို ဘယ်လိုမြင်ရမှာလဲ ကိုဆွေရ ကောင်လေးက သွက်ပေမယ့် တခြားအကျင့်စရိုက်ဆိုးတော့ မရှိလောက်ပါဘူး။ မင်းက ဘာကို မြင်လို့လဲ”

“သူ့မျက်လုံးတွေက ဂနာမငြိမ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဦးလေးက အဲကောင်ကို ဒီမှာလုံးဝ ထားချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဝိုင်းပြီး ထိုက်တွန်းလို့ ငြင်းရခက်တာနဲ့ ထားလိုက်တာ”

“ဦးလေးက ငါတို့တွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မနေချင်ရုံပါကွာ၊ ကောင်လေးက လူငယ်ဆိုတော့ ဘယ်အနေတတ် အထိုင်တတ်မလဲ၊ ငါတို့က အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံပေးလိုက်ရုံပေါ့ကွာ”

ဟိုအရင်ကလို ထစ်ကနဲရှိ ဒေါသထွက်၊ လက်ပါ၊ ရိုသေ

ဦးညိုထွန်းပယ်

ဒေါသတွေ ထုတ်သုံးတတ်သော အကျင့်ဆိုးတွေကို အမေနှင့်ဦးညိုဦးထက်ထပ်ပြီး မိသားစုတွေအဖြစ် ဘဝသစ် ပြန်စကတည်းက အတိတ်ဟောင်းမှာထားခဲ့ပြီးသား။

ယုံနိုင်လောက်အောင်ကို အမေအပေါ်မှာ မေတ္တာ စေတနာတွေပေးပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ နေသည့်အပြင် မယားပါသားသမီးတွေ အပေါ်မှာပါ ဖခင်ကောင်းပီသပြီး လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ ပြီးပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးရှာသော ဦးညိုဦးကို ကိုယ်တွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်။

“ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ သတိထားရမယ်နော် ကိုကို၊ ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးဆိုပြီး ထင်ရာခိုင်း လုပ်စာတ်တဲ့အကျင့်ကြောင့် ညီတို့မိသားစုထဲမှာပါ ဂယက်ရိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုအခြေအနေ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးဆိုတာ တွန့်တော်တို့ဘဝထဲကို အကြိမ်ကြိမ် မလာနိုင်ဘူး”

“သတိဆိုတာ ပိုတယ်တော့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ ငါတို့သတိထားရမှာက ငါတို့ညီမလေးနဲ့ ရော့ရှော့ခနာခနာ မနေဖို့ သတိထားရမှာပဲ”

“ကိုကြီးနဲ့ကိုလတ် ဘာတွေ သတိထားနေကြတာလဲ”
နန္ဒကျော် အခန်းထဲဝင်လာ၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားစပြတ်သွားကြသည်။

- “ပွဲရုံအလုပ်သမားတွေ အလုပ်ခိုက်လို့ ပြောနေတာပါ”
- ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ၍ ပါးစပ်ထဲက တွေ့ကရာ

ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကိုကြီးလို စီးပွားရေးလုပ်ချင်တယ်ဗျာ ကိုကြီး အမေပွဲရုံကို ကိုကြီးကဆက်ပြီး ဦးစီးတော့ လုပ်ငန်းက ပိုပြီးအောင်မြင်မှာပေါ့”

နန္ဒကျော်တို့က ပွဲရုံကို သူ့ဦးလေးပွဲရုံဟု မထင်ပဲ မိခင်ပွဲရုံဟု ထင်အောင် ဦးညိုဦး၏ ကြိုတင်အကွက်ချ ပြောပြထားပုံရသည်။

ဦးညိုဦး၏ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် အမေအား ဂုဏ်မငယ်ရအောင် ကြိုတင်အကွက်ချ စီစဉ်ပေးခဲ့ပုံရသည့်အတွက် သတိုး ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးတော့။

“ညီလည်း ကိုယ်တို့လို အရွယ်ရောက်ရင် မိဘတွေက စီးပွားရေးကို လက်လွှဲပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို မယုံတဲ့အတွက် ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းက တော်တော်ဆိုလား”

ထိုမေးခွန်းကို နန္ဒကျော် မဖြေပဲရယ်သည်။

ထိုစဉ် သင်းရနံ့ အခန်းဝတွင် လာရပ်သည်။

“ကိုကိုကြီးနဲ့ ကိုကိုလတ် ထမင်းစားကြမယ်တဲ့ အမေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

နန္ဒကျော် သင်းရနံ့ကို မချိုမချင်မျက်နှာဖြင့် ပြုံးကြည့်ပြီး

“ကျွန်တော်ရော မပါဘူးလား ရနံ့”

“ရှင်က ဧည့်သည်ပဲ မပါဘဲနေမလား”

သင်းရနံ့ မျက်နှာက အရယ်အပြုံးမရှိ၊ ခပ်တုည့်တုည့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုတို့ လာခဲ့မယ် ညီမလေး။ ဒါနဲ့ခြူးလေးရော”

“ဆော့နေတယ် ကိုကြီး”

“ရနံ့နဲ့တူလို့လား မသိဘူး ခြူးလေးက ချောတယ်ဗျာ သွက်လည်း သွက်တယ်နော်”

နန္ဒကျော် စကားမရှိစကားရှာပြီး ရနံ့ကို ဝင်၍ရောသည်။ ရနံ့ဘာစကားမျှပြန်၍ မတုံ့ပြန်ပဲ အခန်းရှေ့မှပြန်၍ ထွက်သွားသည်။

နန္ဒကျော် အရှက်ပြေရယ်ပြီး

“ကိုကိုကြီးညီမ သင်းရနံ့က မာနကြီးမယ့်ပုံပဲ ကျွန်တော်ဒီမှာ နေတာကို သိပ်သဘောကျပုံ မပေါ်ဘူးနော်”

သတိုးဘိုလ်နှင့် သတိုးဆွေ အားနာမိပေမယ့် ညီမလေး ထူ၍ ကြီးတာကိုတော့ စိတ်ထဲက ကျေနပ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

ထို့နောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အဓိပ္ပါယ်ပါသော အပြုံးဖြင့် အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်ကြသည်။

ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သော သင်းရနဲ့စကားကြောင့် နန္ဒကျော် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ

“ကိုယ်ကလည်း စည်းကျော်ဖို့ စိတ်မကူးရဲပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က ရနဲ့နဲ့တစ်အိမ်ထဲအတူနေချင်လို့ ဦးလေးကိုတွင်ပန်လိုက်ပေမယ့် ရနဲ့အစ်ကို နှစ်ယောက်ကိုတော့ လန့်တယ်ဗျ။ ကိုယ့်မှာ ဗလမရှိသလို သူတို့မှာက ဝေပိုင်ပြီးသား”

နန္ဒကျော်စကားကြောင့် သင်းရနဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“ဟေ့ တိုးတိုးရယ်လေ အပြင်ကကြားသွားရင် ကျွဲငင်တွေ့စွတ် ပြီး ပူကန်မယ်၊ ကိုယ့်အသက် ဖက်နဲ့ထုပ်ချိန်တောင်ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ရှင် ဒီအိမ်မှာ အကြာကြီးနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အချစ်ရဲ့ ကိုယ်က အချစ်ရဲ့မျက်နှာလေးကို အချိန်ပြည့်ကို မြင်ချင်နေတာ၊ အချစ်နဲ့ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း အတူစား ရတဲ့အရသာ၊ အခုလို ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ ချစ်သူနဲ့ စကားတွေပြောကြတဲ့ အရသာဟာ ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်ဘူး”

“ဒီကလည်း ဒီလိုပါပဲနော်၊ ရနဲ့နဲ့နန္ဒ ချစ်သူတွေဖြစ်ကာတည်းက တဒိန်းဒိန်းပြည်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ခုချိန်ထိ မရပ်သေးဘူး၊ ခက်တာက ဦးဦးက နန္ဒကို လုံးဝ မျက်နှာသာမပေးဘူးနော်၊ ခုလို ရနဲ့နဲ့နန္ဒသာ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာသိရင် ဦးဦးက သဘောပဲတူမလား၊ ကန့်ပဲ ဇာနည်ကွက်မလား မသိနိုင်ဘူးနော်”

အခန်း (၂၁)

“ဟင် နန္ဒ ဘာလို့အခန်းထဲ ဝင်လာတာလဲ၊ အတင်ရဲလှချည် လား”

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်လာသော နန္ဒကျော်ကို တွေ့တော့ သင်းရနဲ့ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ကိုယ်ဝင်လာတာ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး ရနဲ့ရယ်”

နန္ဒကျော် ရနဲ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ရနဲ့အိပ်ခန်းကို ဖက်လိုက် သည်။ သင်းရနဲ့ လက်တွေ့ကို ပုတ်ချပြီး

“ဟေ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အခန်းထဲဝင်လာပြီး စည်း ကျော်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ သင်းရနဲ့တို့က ချစ်သူကို ချစ်တယ်၊ ဒါမျိုးတော့ အလိုမလိုက်ဘူးမှတ်၊ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်”

အားလုံးက ရန်ကို ချစ်သူမရှိတဲ့ အလိမ္မာတုံးလေးဆိုပြီး ဘယ်
သွားသွား ဘယ်လာလာယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် လွှတ်သည်။ သံသယ
မျက်လုံးတွေဖြင့် အကြည့်မခံရ။

နန္ဒနှင့်စတွေ့ပြီး လအနည်းငယ်အကြာတွင် ချစ်သူတွေဖြစ်ကြ
သည်အထိ နန္ဒဟာ ဦးညိုဦးဖိတ်ကုန်း သင်းရနံ့ မသိခဲ့။ မေမေနှင့်ဦးညိုဦး
လက်ထပ်ပွဲကုန်မှ နန္ဒမိဘတွေနှင့်ဦးညိုဦး ဆွေမျိုးတော်ကြမုန်းသိသည်။

သို့သော် နန္ဒနှင့်ဦးညိုဦးက တူကြီးတွေဆိုပေမယ့် မတူညီကြ
ဟု နန္ဒ ပြောပြ၍သိခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း နန္ဒ ဝှင်ဖန်ပြီး ဦးလေးဖြစ်သူ
နှင့်နေရအောင် လာတော့ သင်းရနံ့ ထိတ်လန့်မိတာတော့ အမှန်ပင်။
သို့သော် အမေတွေ အစ်ကိုတွေရွှေမှာ နန္ဒနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ဖူး
ကြသလို ခပ်တင်းတင်းသရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယုတ်ဆွအဆုံး သင်းရနံ့က အထူးကြီးနှင့်နေလွန်း၍ အမေနှင့်
အစ်ကိုတွေပင် နန္ဒကျော်ကို အားနာနေရသည့်အဖြစ်။ သင်းရနံ့တို့က
အဲလောက်ထိ သရုပ်ဆောင်ပိုင်နိုင်သည်။

သို့သော် အတင့်ရဲ၍တော့ မဖြစ်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့
သိသွားလျှင် တန်ဖိုးတွေ သိက္ခာတွေ ရစရာမရှိအောင် ကျဆင်းပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့တံတွေးခွက်မှာ မိသားစုတွေ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မျောရ
နိုင်သည်။ အစ်ကိုတွေကလည်း ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်။

“ဟေ့ ဘာတွေ တွေးပြီး ငိုနေတာလဲ”

အတွေးစတိုက်က ရပ်ကာ နန္ဒကျော်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရနံ့နဲ့နန္ဒ ဒီလိုအချိန်မှာ နှစ်ယောက်ထဲမတွေ့သင့်ဘူးထင်
တယ်နော်၊ ရနံ့တို့က ရိုးသားပေမယ့် ဒီအချိန်ကြီးက မရိုးသားဘူး။ ည
သန်းခေါင်ဆိုတာ ချစ်သူတွေ အထူးသဖြင့် သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့
ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ မတွေ့သင့်ကြတဲ့အချိန်ပဲ”

အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းသော ရနံ့ကို နန္ဒကျော် မြတ်နိုးစွာပုံမှန်ကြည့်
လိုက်ပြီး

“ဒီအချိန်ကြီးက မရိုးသားပေမယ့် ကိုယ်တို့ချစ်သူနှစ်ဦးက
ရိုးသားကြတာပဲ ဘာလို့ စိတ်ပူနေရတာလဲ ရနံ့ရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်နေ့တွေ ရနံ့အခန်းထဲကို ဝင်မလာပါနဲ့
နော် ရနံ့ ကြောက်လို့ပါ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ကိုယ့်ကိုလား အဲဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ချပါကွား
ကိုယ် ရနံ့ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူပါဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ
သိလား”

ရနံ့ ရှုန်းစားသောအကြည့်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်း ဘယ်သိမှာလဲ”

နန္ဒကျော် ရနံ့၏နဖူးကို အနမ်းဖွဖွ ခြေရင်း

“ကိုယ့်ချစ်သူကို သိပ်ပြီးတန်ဖိုးထားလို့ပေါ့ ကိုယ် မြတ်နိုးတဲ့

မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ဆန္ဒတစ်ခုထဲကိုကြည့်ပြီး ပန်းတစ်ပွင့်လှ ဘယ်တော့

မှ မဖွဲ့ခြေဘူးဆိုတာ ကိုယ့်အသက်နဲ့ရင်းပြီး သစ္စာဆိုရပါတယ်ကွာ”

“ရနဲ့ ကြောက်တာ ရနဲ့ကို တန်ဖိုးမရှိတဲ့ခိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်သွားမှာကိုပါ”

နန္ဒကျော် သင်းရနဲ့ကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်လိုက်သည်။

နာရီသံ တစ်ချက်ချက်သည် တိတ်ဆိတ်သော ညသန်းခေါင်ယံ ထဲတွင် ရှိနေသော ချစ်သူနှစ်ဦး အချစ်နယ်မကျွဲစေဖို့ စောင့်ကြည့်သတ် ပေးနေသည့်နယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနမ်းတွေတော့ လွတ်လပ်စွာ ခြေခွင့်ရှိသည်ပဲ။

“ဘယ်လို ကိုဆွေ မမတို့မင်္ဂလာပွဲမှာ လေပြေနဲ့ ကိုဆွေက သတို့သမီး၊ သတို့သားအရံလုပ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် လူကြီးတွေက အဲသလို စီစဉ်ထားတာပဲ”

“ဟင့်အင်း လေပြေကတော့ ကျိန်းကျေးမှာစိုးလို့ မလုပ်ချင် ဘူး”

အယူသီးသော လေပြေစိတ်ကူးက တစ်မျိုး။

“ကိုယ့်အစ်မမင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သမီးအရံလုပ်ရမှာ နည်းတဲ့ အခွင့်အရေးလား”

“ဟင့်အင်း လေပြေက အဲဒီအခွင့်အရေးထက် တကယ့်သတို့ သမီးပဲ လုပ်ချင်တာ ကိုဆွေ ဘာသိလို့လဲ၊ သတို့သမီးအရံလုပ်ရင်

တော်တော်နဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ရဘူးတဲ့”

အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံသော လေပြေစကားကြောင့် သတို့ ဆွေ တဟားဟားနှင့်အော်ရယ်ပြီး

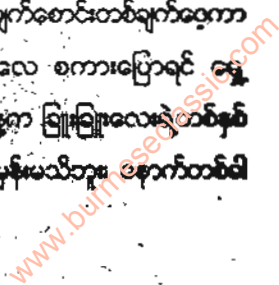
“ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အဲဒီလောက် အယူသီး ရလား၊ လေပြေရာ၊ မမနေရော ကိုကိုရော အဲဒီလို စီစဉ်ထားပြီးမှ လေပြေက ငြင်းရအောင် သူ့စိမ်းတွေလား၊ အခန့်မသင့်ရင် ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာပွဲအရင်မလုပ်ရလို့ စိတ်ကောက်ပြီး သတို့သမီးအရံလုပ်ဖို့ ငြင်း တယ်လို့ ထင်သွားပါဦးမယ်”

“အို ဘာဆိုလို့လဲ ကိုဆွေရာ၊ လေပြေတို့ လက်ထပ်ရအောင် ကျောင်းပြီးသေးလို့လား၊ ကိုဆွေနဲ့ လေပြေကို တချို့က ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ထင်တောင်ထင်ကြမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အဟင်း ကြီးမေ ဆိုရင် နင်တို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ သမီးရည်းစားစုံတွဲနဲ့ကို မတူဘူး လို့တောင် ပြောတာ”

“ဒါဆို ဘာနဲ့တူတယ်လို့ ပြောလဲ လင်မယားနဲ့တူတယ်လို့ ပြောလိုက်တာလား”

သတို့ဆွေစကားကြောင့် လေပြေ မျက်စောင်းတစ်ချက်တွေက

“လာပြန်ပြီ ကိုဆွေရယ် ရှင်ဟာလေ စကားပြောရင် ချွေ မကြည့်နောက်မကြည့် သိပ်ပြောတာပဲ၊ ဟိုနေ့က ခြူးခြူးလေးရဲ့ တစ်နှစ် ပြည့်ပွဲမှာလည်း အားလုံးရှေ့မှာ ဘာတွေပြောမှန်းမသိဘူး၊ ဝန်ကန်တစ်ခါ

စကားပြောဆင်ခြင်ပါ။ မမတို့တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်”

သတိုးဆွေ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
ဒီလိုဆိုပြန်တော့ သတိုးဆွေသည် လေပြေအတွက် သနားစရာ
ကောင်းသွားပြန်သည်။

“လေပြေတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘယ်မှာနေကြမလဲ ကိုဆွေ”
ငယ်သွားသော မျက်နှာပြုံးရိပ်ပြန်သမ်းလာသည်။

“ဦးက အိမ်မှာပဲ နေစေချင်တယ်။ သားတွေ ချွေးမတွေနဲ့
ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းအောင် အိမ်မှာပဲနေကြမယ်။ ကားတစ်စီးနဲ့ စိန်
တစ်ဆင့်စာလက်ဖွဲ့မယ့်အပြင် သူ့လုပ်ငန်းတွေထဲက တစ်ခုကို တရားဝင်
လွှဲပေးမယ်တဲ့”

ရက်ရောလွန်းသော ဦးညိုဦး၏စေတနာကို လေပြေပင် မအံ့သြ
ဘဲမနေနိုင်။

“ကိုဆွေတို့ဘဝထဲကို လောကကြီးက ခုတ်ယူအဖေအဖြစ် ဦးကို
ပို့ပေးလိုက်သလိုပဲနော်၊ အရမ်းကို စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဲလိုမှန်းသိရင် ကိုယ့်တို့အဖေဆုံးကတည်းက
အမေနဲ့ညိုဦးကို ပေးစားလိုက်ပါတယ်ကွာ”

“ဟင်း ခုမှ ကောင်းမှန်းသိသွားပြီပေါ့”

“အဟဲ့ နည်းနည်းလောဘတက်သွားရုံပါ”

“ဒါပဲနော် ရှင်လောဘတက်သလို လေပြေကလည်း လောဘ

တက်တတ်တယ်”

“ဘာလောဘလဲ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း၊ ကား၊ စိန်တစ်ဆင့်စာ
အပြင် နောက်ထပ် ဘာလို့ချင်သေးလို့လဲ”

“ရှင်အချစ်တွေကိုပေါ့ ချစ်သူဘဝမှာပေးတဲ့အချစ်တွေထက်
အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာပေးတဲ့အချစ်က ပိုပြီးလေးနက် ပိုပြီးချစ်စေချင်
တယ်”

လေပြေစကားကြောင့် သတိုးဆွေ လေပြေလက်ကို ခပ်စွစွ
ဆုပ်ကိုင်ပြီး အနမ်းနှေးတွေဖြင့် တုန်ပြန်ပြီး

“စိတ်ချပါ လေပြေရယ် ကိုယ့်အချစ်တွေက ဆံပင်ဖြူသွားကုန်
တဲ့အထိ သစ္စာတရားတွေနဲ့ အမြဲတမ်း လေးနက်တည်ကြည်နေမှာပါ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့ လေပြေကသာ ကိုယ့်ကို စိတ်ကုန်တယ်လို့ ဘယ်
တော့မှ မပြောနဲ့”

“အို ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ ကိုယ့်ချစ်သူကို”

“ပြောလို့ရမလား ကလေးတွေ တစ်ဒါဝင်လောက်မွှေးခိုင်းတဲ့
ယောက်ျားကို စိတ်ကုန်တယ်ဆိုပြီး ကိုယ်နဲ့သားသား မီးမီးလေးတွေကို
ထားပြီး ထွက်မသွားနဲ့”

သတိုးဆွေစကားကြောင့် လေပြေ ဟက်ဟက်ယုတ်ယုတ် ရယ်
လိုက်သည်။ ရယ်ရင်မှ

“ရှင်သာ အစွမ်းရှိလို့ကတော့ ကလေးတစ်ဒါဒင်မကဘူး။ ထန်းသီးတစ်ခိုင်စာလောက်မွှေးပေးပါဆိုရင်လည်း မညည်းမည။ မွှေးပေးမှာပါနော်”

သတိုးဆွေ သူ့နဖူးသူ ဖတ်ခနဲ ပြန်ရိုက်ကာ
“အောင်မလေးဗျာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ အားခဲထားပုံက ကြက်သီးထစရာပါလား”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။

အခန်း (၂၂)

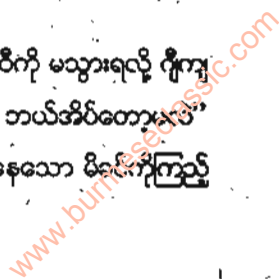
ခြံထဲတွင် နန္ဒကျော် ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုနေသည်။ ထိုသီချင်းသံကိုနားထောင်ပြီး ခြူးခြူးလေးက တော်တော်နှင့်မအိပ်။ အိမ်အပြင်ထွက်မယ်ချည်းပဲ လက်ညှိုးတစ်ထိုးထိုးနှင့် ဂျီကျုနေသည်မို့ ဒေါ်ချယ်ရီ ချောမြို့နေရသည်။

သင်းရနဲ့ အခန်းထဲဝင်လာသည်။ ဂျီကျုနေသော ညီမလေးနားသို့ ရောက်လာပြီး

“အမေ ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဒီအချိန်က သူ့အိပ်ချိန်လေ”

“အပြင်က သီချင်းဆိုနေတဲ့ နန္ဒကျော်ဆီကို မသွားရလို့ ဂျီကျုနေတာ၊ သီချင်းကိုအကျယ်ကြီးအော်ဆိုနေတော့ ဘယ်အိပ်တော့မလဲ”

စိတ်ပျက်နေသော အမူအရာဖြင့် ပြောနေသော မိခင်ကိုကြည့်

ပြီး ရန် ညီမလေးကို ရော့မြို့လိုက်သည်။

“ခြူးခြူးလေးက ကြီးလာရင် အဆိုတော်လုပ်မယ်ထင်တယ် ဟုတ်လား။ လာ မမဆီလာ အဲဒီလူ အဲလိုက်ကန်းဆိုးမသိတာကို သွား ပြောရမယ်”

ခြူးခြူးကို ပုခက်ထဲမှ ကောက်ချီလိုက်သည်။

“ရန် သူ့ဟာသူဆိုနေတာ ဘာသွားပြောမလို့လဲ၊ ပြဿနာ မရှာချင်စမ်းပါနဲ့”

လူငယ်ချင်း ပြဿနာတက်မည်စိုး၍ ဒေါ်ချယ်ရီ ဟန်သည့် စကားပင် မဆုံးလိုက် ရန် ကလေးချီးပြီး ခြံထဲဆင်းသွားသည်။

“ဟေ့ နေခင်းကြောင်တောင် ဘေးလူတွေ နားမခံသာအောင် ဘာလို့ အသံပြကြီးနဲ့ အော်ဟစ်နေတာလဲ”

ဂစ်တာ တဒေါင်ဒေါင်တီးပြီး ဖီလင်အပြည့်ဖြင့် ဆိုနေသော နန္ဒကျော် သီချင်းသံ ရုတ်တရက် တန့်သွားပြီး ခြူးခြူးကိုချီထားသော ရန်ကိုမော့ကြည့်သည်။

“ဪ ရန် ကလေးထိန်းနေတာလား”

“ကလေးထိန်းနေတာမဟုတ်ဘူး ကလေးသိပ်နေတာ ရှင်အသံ ကြောင့် ခြူးခြူးလေးက မအိပ်ဘူး”

ရန်ကိုယ်ပေါ်မှ ခြူးခြူးလေးမှာ နန္ဒကျော် လက်ထဲက ဂစ်တာ ကို လှမ်းဆွဲနေသည်။

“ကလေးက ကိုယ့်သီချင်းကို နားထောင်ချင်လို့ထင်တယ်၊ ထိုင် လေ ကိုယ်ဆိုပြမယ်”

ရန်လာတွေ့လို့တွေ့မှန်းမသိသော နန္ဒကျော်ကို ရန် မျက်ရိပ် ပြသည်။ အရိပ်ပြ၍ အကောင်မထင်သူက နန္ဒကျော်ပင်ဖြစ်သည်။

“အို နားထောင်စရာလား ရှင်ဟာလေ သူများအိမ်ပေါ်လည်း လာနေသေးတယ်၊ အထူအပါးလည်း နားမလည်ဘူး”

ဒေါ်ချယ်ရီ အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ၍ အနားကို အပြေး အလွှားရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ သမီး ရန် အို မောင်နန္ဒကျော်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ အားနာစရာကွယ်”

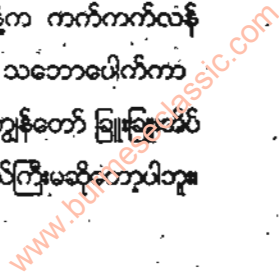
နန္ဒ ဒေါ်ချယ်ရီကို စစ်ကူစတောင်းလိုဟန်ဖြင့် အားကိုးထကြီး ကြည့်ပြီး

“အန်တီချယ် ရန် ကျွန်တော့်ကို စိတ်တိုနေသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် စိတ်တိုတယ် ရှင်ကြောင့် ခြူးခြူးလေးက မအိပ် တော့ဘူး၊ ဒီကလေး အသံတွေဆူညံနေရင် မအိပ်တတ်ဘူး”

ဒေါ်ချယ်ရီပင် ဘာမှမပြောလိုက်ရ ရန်က ကက်ကက်လန် အောင် ရန်တွေ့တော့သည်။ ဒီတော့မှ နန္ဒကျော် သဘောပေါက်ကာ

“ဪ ဟုတ်လား ခေတရီးပါ ရန်ရာ၊ ကျွန်တော် ခြူးခြူးအိပ် မှာကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး၊ ခုကစပြီး အသံကွယ်ကြီးမဆိုတော့ပါဘူး”

ကဲ ခြူးလေးအိပ်တော့နော်၊ ကိုကို့ငယ် လုံးစင်ြစ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား။ တောင်းလည်းတောင်းပန်ပါတယ်”

သူ့ကိုယ်သူ ကိုကို့ငယ်ဟု ပြောနေသော နန္ဒကျော်ကိုကြည့်ပြီး သင်းရနဲ့ ရယ်ချင်ပေမယ့် ဟန်ဆောင်လက်စဖြင့် မျက်နှာကို ချီတင်းထားလိုက်သည်။

“အန်တီ ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် လေးလေးလာရင် ပြောပေးပါ”

“အေးပါ သားရယ် ပြောပေးပါမယ်”

ဒေါ်ချယ်ရီ နန္ဒကျော်ကိုကြည့်ပြီး သမီး၏ရင့်သီးမောက်မာမှုကြောင့် အားပင်နာမိတော့သည်။

နန္ဒကျော် ခြံအပြင်ရောက်သွားတော့မှ သင်းရနဲ့ကို ဆူတော့သည်။

“ရနဲ့ရယ် သူက တခြားလူမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုညိုဦးရဲ့တူအရင်းခေါက်ခေါက်နော်၊ ခွေးကိုရိုက်ချင်ရင် ခွေးရှင်မျက်နှာတော့ ကြည့်ရတယ်အေ့၊ ညည်းက လူငယ်ချင်း ရင့်သီးမောက်မာတယ်ပဲထား၊ ငါ့ကို မအေတစ်ယောက်လုပ်ပြီး မဆုံးမရကောင်းလားဆိုပြီး ခေါင်းစိုက်ခံရအောင် လုပ်နေတာလား”

“သူက လူ့ဘော်ကြော့မို့ ရနဲ့ သူ့ကိုလုံးဝ ကြည့်မရဘူးအပေ”
ရနဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီ မဲ့လိုက်ပြီး

“ဘာလဲ သမီး ညည်းက သူ့ကို လူ့ဘော်ကြော့ မဖြစ်စေချင်တာလား”

“အမ်”

သင်းရနဲ့ ရှက်အမီးအမီးလေးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ အရှက်ပြေဆင်ခြေစကားဖြင့်

“ဟာ အမေကလည်း သမီးနဲ့သူက ဘာဆိုလို့လဲ ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးသားသားကြည့်မရတာ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကို ဒီမှာမနေစေချင်ဘူး မြန်မြန်ထွက်သွားစေချင်ပြီ”

သင်းရနဲ့ ခြူးခြူးလေးကို မိခင်လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ဒေါ်ချယ်ရီ ရှက်သွားသော သင်းရနဲ့၏နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

နန္ဒကျော်၏မျက်လုံးအကြည့်တွေထဲမှာ သမီးကို ဖြတ်နှိပ်ကြင်နာနေသောအရိပ်အငွေ့တွေ ပါနေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်ချယ်ရီ ရိပ်မိနေတာကြာပါပြီ။ ကိုယ်လည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲလေ။

နန္ဒကျော်သာ ရိုးသားကြီးစားသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် သမီးနှင့်သဘောမတူစရာ အကြောင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် နန္ဒကျော် အကြောင်းကို ကိုညိုဦးထံတွင် တစေ့တစောင်း မေးကြည့်ဦးမည်ဟု အတွေးစင်မိသည်။

နောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားပြီး ခွဲခန့်ရယ်ကာ ဆက်လျှောက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ရင်း

“ဪ ငါ့နယ် သူများအတွဲတွေ ပျော်နေတာကို ကားတစ်စီး ထဲ ငလျင်လှုပ်နေတယ်မှတ်တာ တော်တော်တုံးတဲ့ ငါပဲ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း ကားဘေးမှအဖြတ် ကားမှန် လျှောခနဲ ပွင့်လာပြီး

“ကယ်ပါဦး အစ်ကို ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကြောက်အားလန့်အား အော်သံ ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ဘာလဲဟ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကားထဲတွင် ကာကွယ်ခြေပျက်ပြား အောင် ပြုကျင့်ဖို့ကြိုးစားနေသော အဆီတုဝင်းဝင်းမျက်နှာပိုင်ရှင်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။

အပေါ်အကျီ ဖရိုဖရဲအောက်မှ အတွင်းခံအကျီပင် ပေါ်နေသော အခြေအနေတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၍ နန္ဒကျော် သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒါဟာမုဒိမ်းမူမြောက်သည်ဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟော့လူကြီး ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ သူ့အလိုမတူရင် ခင်ဗျားကို အမှုပွင့်လို့ရတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ အဲဒါ ပုဒ်မ ၃၅၄ နဲ့ ငြိစွန်းတယ် ခင်ဗျားသိလား”

အခန်း (၂၃)

နန္ဒကျော် ခြူးခြူးအိပ်ရန်အတွက် သီချင်းမဆိုတော့ဘဲ ဘောလုံးကွင်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ ထိုနေရာက လူပြတ် ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်အောက်တွင်ထိုင်ပြီး ဂစ်တာတီး သီချင်းဆို၍တော့ ကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ထဲမှ ဂစ်တာကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး ဟိုငေးဒီငေး ဖြင့် တစ်ယောက်ထဲ လျှောက်လာလိုက်သည်။

ဘောလုံးစက်ရုံအဟောင်းနား အရောက်တွင် အနက်ရောင် စတစ်ကာမှန်တွေ တပ်ထားသော ကားတစ်စီး ရပ်ထားပြီး ထိုကားသည် တအိအိနှင့် လှုပ်ရမ်းနေသဖြင့် နန္ဒကျော် တအင်တော့ အံ့သြစိတ်ဖြစ်ပေါ်ကာ ကြောင်ပြီးရပ်ကြည့်နေမိသေးသည်။

ဦးထွန်းအောင်ဇော် သားကောင်လွတ်သွား၍ ဒေါသထွက်သွား
သော ကျားတစ်ကောင်နယ်။ နန္ဒကျော်ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်ပြီး
“ဟေ့ကောင် ဒါ ငါတို့အချစ်ရေးကိစ္စ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ့်
လမ်းကိုယ်သွားလိုက်”

အဘိုးနှင့်မြေးအရွယ်လောက်ရှိသည့် ကွာခြားမှုကိုမှအားမနာ
အချစ်ရေးကိစ္စဆို၍ နန္ဒကျော် ခွီးခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး

“အလိုမတူတဲ့ မုဒိမ်းကျင့်ဖို့ကြိုးစားနေတာ အချစ်ရေးကိစ္စလား
ဘဲကြီး ဒီအဆင်နဲ့ဒီအဆင် အချစ်ဆိုတဲ့နာမ်စားကြီး ထည့်သုံးနေသေး
တယ် အော်ဂလီဆန်လိုက်တာ ဝေါ့”

“ဘာကွ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မက
သူ့ကို ကိုယ့်တကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားတာပါ။ ခုလည်း ကွန်ယူ
တာသင်တန်းလိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုလို့ ကားကြိုလိုက်လာရုံပါ။ ပြီးတော့ ဒီလို
လှုပ်တတ်တဲ့နေရာကို ခေါ်လာပြီး စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ အိုင်ဖုန်း ဝယ်ပေးမယ်
ဆိုပြီး”

ကောင်မလေး စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ချုံးပွဲချ ငိုတော့
သည်။

“အေးချမ်း မငိုပါနဲ့ ကိုကြီးက မင်းကိုချစ်ရေးဆိုနေတာပါ
တိတ် ဒီကောင်ကို သွားအားမကိုးနဲ့ ဘယ်က ကလေးကဝမှန်းမသိဘဲနဲ့”

“ဘာမျှ ကျွမ်းက မိကောင်းဖခင် သားသမီးပျ။ ဟာ ခင်ဗျား
ကြီးကားထဲကနေ ကျယ်မနေနဲ့ ထွက်ခဲ့စမ်း အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့
အဘိုးကြီး။ ကျွမ်းကိုများ ကလေးကလေးဘာလေး မသိရင်မှတ်ထား
ကျွမ်းက ဦးညိုဦး ဒေါ်ချယ်ရီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တူပဲ”

ဦးထွန်းအောင်ဇော် ပို၍ပင် ဒေါသကြီးသွားပြီး
“ဪ မင်းက ပိုင်းလုံးမရဲ့တူကိုး”

ရန်၏အမေကို ခုလို ရင့်သီးသောစကားမျိုး ပြောလိုက်သဖြင့်
နန္ဒကျော် ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားပြီး အနီးတွင်ရှိသော အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုကို
ကောက်ယူကာ ကားထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်ပြီး ရင့်သီးရိုင်းယုစွာ ဆဲဆိုနေ
သော ဦးထွန်းအောင်ဇော်၏ခေါင်းကို ထုလိုက်သည်။

“အား”

လက်လွန်သွားမှန်းသိပေမယ့် ရုတ်တရက် ထွက်ကျလာသော
ဒေါသကိုတော့ ထိန်း၍မရ။

“အစ်ကို ပြေး ပြေးတော့ ဒီကိစ္စ ညီမ ကြည့်ရှင်းပါ့မယ်”

ကောင်မလေးမှာ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဆိုသောအသိစိတ်
ကြောင့် ထင်သည် နန္ဒကျော်ကို ဇွတ်ပြေးခိုင်းသည်။

သူပြေးခိုင်းတိုင်း ထွက်ပြေးစရာမလို။

“ဒီမှာ လူကြီး ခင်ဗျားခေါင်းက ဒဏ်ရာအတွက် မကျေနပ်ရင်
အမှုတွင်နိုင်တယ် ခင်ဗျားလို လူစားမျိုးကို အပြစ်ပေးလိုက်ရင် ထောင်ကျ

၁၇၀

၇

မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန် ထောင်ကျရတာ တန်တယ်၊ ကဲ လာ ညီမ ကားပေါ်ကဆင်း ညည်းအိမ်ကို ငါလိုက်ပို့မယ်”

ကောင်မလေး ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်နှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ သော ကောင်မလေးကိုယ်ပေါ်ကို နန္ဒကျော်၏အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

ကောင်မလေး ကျေးဇူးတင်သောအကြည့်ဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

အခန်း (၂၄)

“ကဲ ကိုယ်မပြောဘူးလား ချယ်၊ ဒီကောင်က အမွေစိန်ပါလို့ ရန်ဖြစ်စရာရှားလို့ ကိုယ့်အဖေအရွယ်ကြီးကို အုတ်ခဲကျိုးခဲ့ဆော်ခဲ့ရတယ် မင်း မိကောင်းဖခင်သားသမီး မဟုတ်ဘူးလား”

ဧည့်ခန်းထဲတွင် မိသားစုအားလုံး စုံချိန်မှာ ဦးညိုဦး နန္ဒကျော် ကို ဆူပူတော့သည်။

“ကျွန်တော် မိကောင်းဖခင်သားသမီးမို့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို မတော်မတရားကျင့်ဖို့ ကြံနေတာကို လက်မှတ်ကြည့် မနေဘဲ ကယ်ခဲ့တာပေါ့ လေးလေးရ”

သတိုးဘိုလဲ နန္ဒဘက်က ဝင်ကျပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရာ၊ နန္ဒနောရာမှာ ကျွန်တော်သာဆိုရင် လည်း အမြင်မတော်တာရှိ ဝင်ကူမိမှာပါပဲ”

ဒေါ်ချယ်ရီကို ပိုင်းလုံးဟုပြောသောစကားကိုတော့ နန္ဒကျော် မိသားစုရှေ့မှာ ဖွင့်ချမှပြတော့။ အားလုံးမျက်နှာပူစရာစကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီရော သင်းရနဲ့ပါ အနေခက်မှာသေချာသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးပြီမို့ ကလေးကို ဆူမနေပါနဲ့တော့ ကိုညိုဦးရယ်၊ ဟိုကလည်း သူ့လုပ်ရပ်ပေါ်မှာစိုးလို့ ရဲတိုင်တာတွေ ဘာ တွေ လုပ်မယ်မထင်ပါဘူး။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“တိုင်ပါစေ အန်တီ တိုင်ရင် ကျွန်တော် ကူညီလိုက်တဲ့မိန်း ကလေးက သက်သေထွက်ဆိုပေးမှာပါ”

“သူ့ဗီလိန်အမှုပေါ်မှာစိုးလို့ တိုင်မှာမဟုတ်သောက်ပါဘူး ဒီလူ ကြီး သူ့အကြိမ်ကြိမ်ခံနေရလည်း ယုတ်မာတဲ့စိတ်က ပျောက်မှာမဟုတ် ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူကြီးနဲ့ ဝေးဝေးရှောင်ပါ သားတို့ရယ်၊ သူက သေမထူးနေမထူးဆိုပြီး လူခိုက်ဖတ်တွေ ခင်းနေတဲ့လူကြီး”

ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော ဦးထွန်းအောင်ဖော်နှင့် နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးပပတ်သက်ရင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကလေးတွေ ကိုပဲ ဒေါ်ချယ်ရီ တားမြစ်နေရသည်။

“အဲဒါ ရနဲ့ကြောင့်ဖြစ်တာပါ အမေရယ်၊ ရနဲ့သာ နန္ဒကို

ဘုမတောလိုက်ရင် နန္ဒဒိဓိဓိက ထွက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး သူ့ဒိဓိဓိက ထွက်သွားလို့ အဲလူကြီးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ရတာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ရနဲ့ စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သူ့အပြစ်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ သတိုးဘိုလ် ညီမလေး၏မျက်နှာပေါ်မှ ဖြတ်သွားသောအခိုက် ကို ဖတ်မိလိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ်ခါ နန္ဒအပေါ်မှာ အဲဒီလိုပြောအမှု မျိုးတွေ ထပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့ ရနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကြီး”

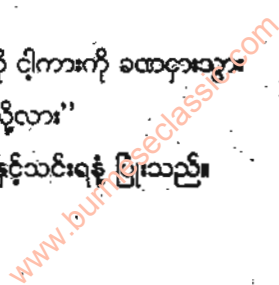
မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရနဲ့ ခေါင်ညှိတ်သည်။ နန္ဒကျော် အပြစ် မတင်သောမျက်နှာဖြင့်

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ရနဲ့ကိုမဆူပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော် ကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ဂစ်တာတဒေါင်ဒေါင်လုပ်နေတာကိုး၊ ဪ ဒါနဲ့ လေးလေး ကျွန်တော် လေးလေးဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းမလို့”

ဦးညိုဦး ဘာများဒုက္ခပေးဦးမလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့် ကာ

“ဘာအကူအညီလဲ ဟိုးအရင်ကလို ငါ့ကားကို ခဏမှားသွား ပြီး တစ်စစ် ကြေမ္မသွားအောင် ထပ်လုပ်မလို့လား”

ဦးညိုဦးစကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီနှင့်သင်းရနဲ့ ပြုံးသည်။

“ဟာ ဘယ်ကလာ ကျွန်တော်လည်း ကိုကိုကြီးတို့ ကိုကိုလတ် တို့လို အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်နေရာလောက် ပေး”

နန္ဒကျော်စကားကြောင့် ဦးညိုဦး အံ့သြသွားပြီး

“ငါများ နားကြားလွဲသလား နန္ဒ မင်းက အလုပ်လုပ်မလို့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ကျွန်တော်လည်း ဘွဲ့ရတစ်ယောက်မဟုတ်သေးပေမယ့် အလုပ်လုပ်မယ်ဆို လုပ်လို့ရနေပါပြီ”

“မင်းမိဘတွေအိမ်ပြန်ပြီး အလုပ်တောင်းပေါ့”

“ဟာ သူတို့နဲ့ ပြန်မနေချင်ဘူး၊ သူတို့အလုပ်တွေလည်း မလုပ် ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဒီမှာပဲပျော်တာ၊ သူတို့ဆီပြန်သွားရင် ကျွန်တော့် ကို နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ခိုင်းကြမှာပဲ”

“မင်းက ဘယ်လောက်တော်နေလို့ ကျောင်းစာမလုပ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ”

“ကျောင်းစာလည်းလုပ်မယ် စီးပွားလည်းရှာမယ်ဗျာ၊ လူငယ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် အချိန်တွေဖြုန်းနေသလိုဖြစ်နေတယ်၊ စာပေးစာယူတက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်လာရင် ကိုယ် ပိုင်လုပ်ငန်းထောင်မယ်”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြောင်းလဲသွားမှန်းမသိသော တူဖြစ်

သူကိုကြည့်ပြီး ဦးညိုဦး မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။

“အေးလေ ဒါဆိုရင်တော့ အပြောနဲ့အလုပ် ညီ မညီစောင့် ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ဦးညိုဦးဆီမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီမို့ နန္ဒကျော် သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်ပြီဟု တွေးပြီး သင်းရနဲ့ကိုမသိမသာ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ သင်းရနဲ့ကလည်း မသိမသာ ပြုံးပါသည်။

အခန်း (၂၅)

“ဝါး ငါ့ချစ်သူမှဟုတ်ရဲ့လားကွာ လှလိုက်တာ”

သတို့သမီးဝတ်စုံတွေ တစ်စုံပြီးတစ်စုံ ဝတ်ကြည့်နေသော နေမညိုကိုကြည့်ပြီး သတိုးဘိုလ် တအံ့တဩ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် နေမညို အနေခက်စွာ ပြုံးပြီး

“သတိုးနော် သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝတ်ကြည့်မှ လှတယ်ဆိုရ အောင် အရင်တုန်းကတော့ မလှဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မိန်းမပီပီ စကားအထအနကောက်တတ်သော နေမညိုစကား ကြောင့် သတိုးဘိုလ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာ

“မဟုတ်ပေါ့ဘူးကွာ ငါ့ချစ်သူလေးက ဘာလေးဝတ်ဝတ် ကြည့် ကောင်းနေတာပါပဲ၊ ခုကျတော့ အမြင်တစ်မျိုးလေး ဆန်းသွားလို့ပါ”

“တော်ပါပြီ ခုကျမှ စကားကိုလှည့်ပတ်ပြောမနေနဲ့”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ချစ်ရာ ငါ အရမ်းပျော်နေလို့ပါ”

ဆိုဝန်ထမ်း ကောင်မလေးအလစ်တွင် နေမညိုပါးကို သတိုး ဖျတ်ခနဲ ခိုးနမ်းလိုက်သည်။ နေမညို ရှက်မျက်စောင်းလေး ခပ်လက် လက်ထိုးကာ

“ဘာဖြစ်လို့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေရတာလဲ၊ သတိုးရယ်၊ ဣန္ဒြေလေး ဘာလေးဆည်ပါဦး၊ နင် မရှက်ပေမယ့် ငါရှက်တယ် သိလား”

နေမညို အရှက်သည်းနေသောမျက်နှာလေးကပင် သတိုးအ တွက်တော့ ညကောင်းကင်မှပြည့်ပြည့်ဝဝ သာနေသော လမင်းကြီးနယ် အေးချမ်းလိုက်ပါတိ။

မင်္ဂလာဝတ်စုံ စိတ်တိုင်းကျူဦးမို့ ငွေရှင်းပြီး ခန်းဝင်ပစ္စည်းဆိုင် သို့ ထပ်ကူးပြန်သည်။ လမ်းတွင် ကားမောင်းနေရင်းမှ ငြိမ်ပြီးလိုက်လာ သော နေမညိုကို ထပ်ပြီး စချင်စိတ်ပေါက်သွားကာ

“နေ”

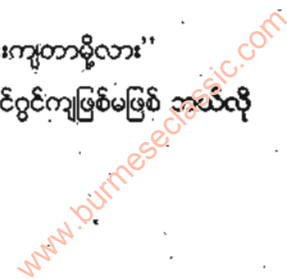
“ဘာတုန်း”

“စောစောက မင်္ဂလာဝတ်စုံကို စိတ်တိုင်းကျူရဲ့လား”

“ကျပါတယ် နင်ပဲလှတယ်ဆို”

“အေးလေ ဝတ်ကြည့်မှ စိတ်တိုင်းကျူတာမို့လား”

“ဟဲ့ မဝတ်ကြည့်ဘဲ ကိုယ်နဲ့ အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်မဖြစ် ဘယ်လို နှုတ်မလဲ၊ ဘာတွေလာမေးမှန်း မသိဘူး”

“ဒါဆို မွေ့ရာဆိုင်ရောက်ရင်လည်း ငါတို့နှစ်ယောက် အိပ်လို့ အဆင်ပြေမပြေသိရအောင် အရင်ဆုံး အတူတူအိပ်ကြည့်ကြမလား”

စပ်ဖြဖြဖြင့်မေးလာသော သတိုးစကားကြောင့် နေမညို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး

“သတိုး နင်ဘာတွေ အရှုံးထနေတာလဲ အိပ်ရာခမ်းနားပစ္စည်း ဝယ်တာ အိပ်ကြည့်ဖို့ လိုလို့လား”

“နင်ပဲ အံဝင်ဝင်ကျဖြစ် မဖြစ် ဝတ်ကြည့်တာဆိုတော့ မွေ့ရာလည်း အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်မဖြစ် အိပ်ကြည့်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား။ ဘယ်မွေ့ရာက ဖိလင်အပြည့်နဲ့ အိမ်ကပ်ညက်ညာမှပေးသလဲဆိုပြီးတော့လေ”

အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်ပြီး နောက်ပြောင်နေသော သတိုးကို ကြည့်ပြီး နေမညိုမရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့။ တစ်ခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်တော့သည်။

စိတ်မဆိုးဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောနေသော နေမညိုကို ကားမောင်းရင်းမှ မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး နေမညိုလက်ကို ဆွဲယူပြီး ခပ်စွမ့် နမ်းလိုက်သည်။

သိပ်မကြာတော့မယ့် ရက်ပိုင်းမှာ သတိုးဘိုလ်ဟာ နေမညို တစ်ဘဝလုံးကို အပြီးတိုင်သိမ်းပိုက်တော့မှာမို့ ပျက်နေတာပါ။

“နေရယ် နင့်ကိုငါ အရမ်းချစ်တယ်ဟာ”

“ကြည့် ငါကရော နင့်ကိုမချစ်ဘဲနေမလား။ အချစ်ခြင်းပြိုင်

ရင်တောင် ငါက နိုင်မလားပဲ”

“ဟင့်အင်း နင် ငါ့အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ မနိုင်စေရဘူးနော်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နင်ချစ်တာထက် အဆပေါင်းများစွာ ငါက နင့်ကိုပိုချစ်လို့ပဲ”

ဘယ်သူပဲနိုင်နိုင် ချစ်နေကြဖို့ပဲလိုတာမို့ နေ့ဘဝမှာ သတိုး၏ နေ့မယားဖြစ်ခွင့်ရလို့ ကျေနပ်ပါတယ် သတိုးရယ်။ ငါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် အချစ်တွေပေးကြတာပေါ့။ အဲဒီအချစ်တွေကြောင့် ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့ရဘူးနော်”

“ငြီးငွေ့စရာလား နေရယ် ငါ့ဘဝမှာ ငါ့အသက်ထက် တန်ဖိုးထားရမယ့်အရာကနင်ပါပဲ။ ငါ သေတဲ့အထိ နင့်ကိုချစ်သွားမယ်။ အဲဒီအချစ်တွေဟာ နောင်ဘဝဆက်ရှိနေမယ်ဆိုရင်တောင် နင့်ကိုဆက်ချစ်နေမှာ။ နင့်ဘဝ ငါ့ကြောင့် လုံခြုံခွေးတွေ့စေရပါမယ်။ နောက်ပြီကြီးမေ့နဲ့ ညီမလေး လေပြေကိုလည်း ငါ့အဖော်အရင်း ညီမအရင်းတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ အဲဒါ ငါ နင့်ကိုချစ်တဲ့ သက်သေပဲ”

“ယုံပါတယ် သတိုးရယ်”

“မင်းက ဘယ်လောက်ရှေ့လို့ ငါတို့အာစရိကို ဆော်လိုက်တာလဲ”

“ရှင်တို့ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့အာစရိပါ လာလုပ်ပြမနေနဲ့၊ ရှင်တို့အာစရိဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြိုလို့ သူက ဝင်ကူညီတာလေ၊ အဲဒီအမှန်တရားကို ရှင်တို့ မမြင်ဘူးလား၊ ကန်းနေလို့လား”

“အဲဒါ သူတို့ကိစ္စလေ၊ နင့်အကောင်က ဝင်ပြီး ဟီးနီးလုပ်သွားတာ”

အပြန်အလှန် အခြေအတင်ဖြစ်အောင် သင်းရနံ့ တမင်အချိန် ဆွဲသောအနေဖြင့် ဝင်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ ဘာမှမသိဘဲ ကြားစားလူခိုက်လာမလုပ်နဲ့၊ ငါ့ချစ်သူရဲ့ အမေကို ပိုင်းလုံးမလို့ပြောတဲ့ မင်းတို့ဆရာကြီးဆိုတဲ့ လူယုတ်မာကို ပညာပေးလိုက်တာကွာ”

ထိုစကားကြောင့် သင်းရနံ့ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွားကာ နန္ဒကို မလုံမလဲသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“သူတို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နန္ဒ”

“ရနံ့ရယ် ဟုတ်တော့ရော ဂရုစိုက်စရာလား၊ သူများအပြစ်ကိုပဲ မြင်ပြီး သူတို့ရဲ့လူမဆန်တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို မမြင်တဲ့လူငွေခွားကြီးကို အဲဒီကံတည်းက မသေမချင်း အုတ်ခဲနဲ့ထုသတ်ပစ်ခဲ့ရမှာ”

အခန်း (၂၆)

နန္ဒကျော်နှင့် ရနံ့ ကန်ဘောင်ပေါ်တွင် လေညှင်းခံပြီး လှေကားထစ်တွေမှ ဆင်းလာပြီး ကားရုံရာသို့အလာ ဆိုင်ကယ်သုံးစီးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဆိုက်ကယ်ပေါ်မှ လူသုံးယောက် ဆင်းလာသည်။ ရုပ်တွေက လူခိုက်ရုပ်တွေ။

“ဦးထွန်းအောင်ဇော်ကို ဘာလိုင်းကြီးဖွဲ့သွားတာ မင်းလား”

“ငါက ဘာလိုင်းကြီးဖွဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲလူကြီးက ငါ့ချစ်သူရဲ့အမေကို ဘာလိုင်းကြီးဖွဲ့လို့ ဆော်လိုက်တာလေ”

ရုပ်ကြမ်းကြီးတွေနှင့် ပြဿနာရှာတော့မည့်အနေအထားရှိ သင်းရနံ့မှာ နန္ဒကိုယ်နှင့်ကွယ်ပြီး အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဆီသို့ အရေးပေါ်မက်ဆွေပို့လိုက်သည်။ လူရမ်းကား သုံးယောက်လုံးဝ ရိပ်မိပုံမပေါ်။

ကန်ဘောင်ပေါ်မှ လူတချို့နှင့် လမ်းသွားလမ်းလာများ ကွက်
ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြပေမယ့် ဝင်ရောက်ဖြန်ဖြေမည့်သူ
တစ်ဦးတလေမျှမရှိ။

“ရှင်တို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြနော်”

“မသွားဘူးဆိုရင်ရော ငါတို့က နှင့်အကောင်ကို ပညာပေးဖို့
လိုက်လာတာ။ လှည့်ပြန်ဖို့ ဟန်ရေးလာပြတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင်တို့ မရှက်ကြဘူးလား။ သုံးယောက်တစ်ယောက်အင်အား
ချင်းမမျှတာကို အနိုင်ကျင့်တာ ယောက်ျားတွေရဲ့လုပ်ရပ်မဟုတ်ဘူး”

ရနံ့တစ်ယောက် ပြဿနာကို စကားတွေဖြင့် ဆွဲဆန့်သည်။

“ကိုယ် အဲလောက် သွေးမကြောင်ဘူး ရနံ့။ အဲကောင်တွေ
သုံးကောင်မကလို့ အယောက်သုံးဆယ်ပဲဖြစ်နေပါစေ သောက်ဂရုကို
မစိုက်တာ ရှင်းလား။ ဟော့ကောင်တွေ မင်းတို့လောက်ကို နန္ဒကျော်ဆိုတဲ့
ကောင်က သနားတယ်။ လာ ကြိုက်တဲ့အကောင် အရင်ဝင်း တစ်ပြိုင်
တည်းချလည်း ရတယ်”

နန္ဒကျော် ဂျူဒိုသမားပီပီ အကွက်တွေစရွေသည်။ ထိုအချိန်
တွင် သတိုးဘိုလ်နှင့် သတိုးဆွေတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကားဖြင့်ရောက်
လာပြီး ရန်ပွဲဖြစ်နေရာသို့ ဒရောသောပါးပြေးလာကြသည်။

သင်းရနံ့ အစ်ကိုတွေဖြစ်တော့ အားတက်သွားသည်။

“ကိုကိုကြီး ကိုကိုလတ် ရနံ့တို့ဒီမှာ”

အစ်ကိုနှစ်ယောက် စစ်ကူရောက်လာပြီမို့ အင်အားချင်းမျှသွား
ပြီး

“နန္ဒ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သတိုးဘိုလ်အမေးကို နန္ဒ တိုက်ကွက်တွေဖြင့် ဟန်ရေးပြနေရာ
မှ

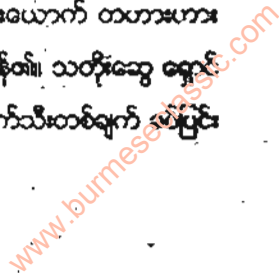
“ဟိုနေ့က ဘဲနားကြီးကို ဆော်လိုက်လို့ မကျော့ပွဲလာခဲ့တာတဲ့
လေး အဟား ပွဲကတော့ လှသွားပြီ ငါ့အစ်ကိုတွေလာပြီဆိုတော့ မင်းတို့
မယှဉ်ရဲရင် မင်းတို့လူတွေ ကြိုက်သလောက် ထပ်လွှတ်လိုက်ဦးလို့ မင်းတို့
ဆရာကြီး ဝီလီနိုကို လှမ်းပြောလိုက်”

နန္ဒကျော်၏စိန်ခေါ်စကားကြောင့် လူမိုက်သုံးယောက်ကလည်း
မထိမဲ့မြင်ပြူးကာ

“မလိုပါဘူး အပွဲပွဲနဲ့လာတဲ့ ငါတို့ဟာ မင်းတို့လောက်ကို လက်
ညှိုးလေးနဲ့ တောက်လိုက်ရုံပါပဲ”

“လေကျယ်မနေနဲ့ ဟော့ကောင်။ မင်းတို့နောက်ပြန်လှည့်မလား
ဒါမှမဟုတ် ငါတို့လက်ချက်နဲ့ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲမလား”

သတိုးဆွေ စကားကြောင့် လူမိုက်သုံးယောက် တဟားဟား
အော်ရယ်ပြီး သူတို့တက်ကစပြီး ခြေဖြင့်လှမ်းကန်၏။ သတိုးဆွေ ရှောင်
လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်၏မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးတစ်ချက် ပစ်ပြင်း
ပြင်း ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

သတိုးဘိုလ်နှင့်နန္ဒကျော်ကလည်း လက်ရည်တူစွာဖြင့် တစ်
ယောက်ချင်းဆီ တာဝန်ယူ၍ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

လူ့ခိုက်သုံးယောက် အတုံးအနုံး အလဲအကွဲဖြစ်နေကြပြီး မဟန်
နိုင်တဲ့အဆုံး ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

“အဟီး တော်သေးတာပေါ့ ကိုကြီးနဲ့ ကိုဖေတိရ၊ အစ်ကိုတို့
သာ မလာရင် ကျွန်တော်တော့ ဒီသုံးကောင်နဲ့တိုင်ပတ်ပြီ”

နန္ဒကျော် ခုမှပင် အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုကာ သူ့အားနည်းချက်
ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံပြီး အရှက်ပြေရယ်လိုက်သည်။

“အံ့မယ် ဒါနဲ့ မင်းတို့လောက်ကို နန္ဒကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က
သနားတယ်ဆို အယောက်သုံးဆယ်ဖြစ်နေပါစေ မဟူ့ဘူးဆို”

“ဪ ဒါကတော့ ကိုယ့်ကိုမကြောက် ကြောက်အောင်ဖြေရ
တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်
ရဲ့လက်သံကို သဘောပေါက်သွားပါပြီ နောက်လာရဲ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

နန္ဒကျော် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်နေသည်။ သတိုးဘိုလ်နှင့်
သတိုးဆွေ နန္ဒကျော်နှင့်ညီမဖြစ်သူကို ဒီလိုနေရာမှာ အတူရှိနေကြသည်
ကို သတိထားမိသွားကြပြီး

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီနေရာမှာ ဘာကြောင့်
အတူရှိနေတာလဲ”

“အေးလေ ဒီနေရာက သမီးရည်းစားစုံတွဲတွေလာကြတာ”

နန္ဒကျော်ရော သင်းရနဲ့ရော ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ရယ်
ကျဲကျဲမျက်နှာပေးတွေဖြင့် ဖြေရခက်နေကြသည်။

“ဟဲ့ မေးနေတယ်လေ နင်တို့ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊
အိမ်မှာတော့ ကြောင်နဲ့ကြွက်လို တကျက်ကျက်နဲ့ မျက်စိနောက်လောက်
အောင်ကို ကက်ကက်လန်နေတာ”

ညီမဖြစ်သူ၏စိတ်သဘောကို အစ်ကိုနှစ်ယောက် နားလည်ရ
ခက်နေ၏။

“ရနဲ့ နင် မဟုတ်မှလွဲရော နန္ဒနဲ့တွဲနေတာလား”

သတိုးဘိုလ် တည့်ပင်မေးလိုက်သည်။ ရနဲ့ ဖြေရမှာ ကြောက်
နေသည်။ အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်၍ အစ်ကိုတွေရဲ့ဒေါသလက်သီးက
မျက်နှာပေါ် ခွပ်ခနဲ ကျလာလျှင် ချစ်သူရော ကိုယ်ရော သက်သာမည်
မဟုတ်။ သတိုးဆွေ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်

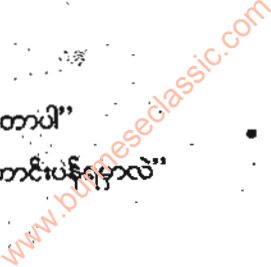
“ဟဲ့ မေးနေတယ်လေ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

နန္ဒကျော် မြက်ခင်းပြင်တွင် ဆတ်ခနဲ ဝှူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
သည်။ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သတိုးဘိုလ်ရော သတိုးဆွေရော
ကြောင်သွားသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲကွ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်တာပါ”

“မင်းက ငါတို့ကို ဘာလုပ်ထားလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ”

သတိုးဆွေ အမေးကြောင့် နန္ဒကျော် အပြစ်ရှိသောသူတစ်ယောက်၏အကြည့်မျိုးဖြင့် မော့ကြည့် အသနားခံကာ

“ကျွန်တော်ရဲ့ရန်နဲ့က ချစ်နေကြတာပါ”

“ဟေ”

“အိမ်မှာတော့ တကျွက်ကျက်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာလေ ဘယ်တုန်းက ကြိုက်သွားကြတာလဲ”

သင်းရနဲ့ လန့်နေသည်။ နန္ဒကျော်နှင့်သင်းရနဲ့ ဟိုးအရင်က တည်းက ချစ်နေကြပြီးမှ အိမ်ကိုအကွက်ရွှေ့လာနေသည်ဆိုတာကို သိလျှင် အပြစ်က ပိုကြီးသွားနိုင်သည်။

“ကြိုက် ကြိုက်တာ တစ်ပတ်တောင် မရှိသေးပါဘူး ကိုလတ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလတ်ရယ်။ ကျွန်တော် ရနဲ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ပြီး ရနဲ့ကို တင့်တင့်တယ်တယ် ထားမှာပါ”

သတိုးဘိုလ် ရုပ်တည်ကြီးဖြင့် နန္ဒကျော်ကို ကြည့်ကာ

“မင်း ဒီနေ့ကစပြီး မင်းအိမ်မှာ မင်းပြန်နေတော့”

“ဗျာ”

နန္ဒကျော် လန့်သွားသည်။ ဒါဟာ သဘောမတူ၍ နှင်ထုတ်သည့်သဘော။ သင်းရနဲ့ မျက်နှာငယ်ဖြင့် ဘာမှမပြောရဲ။

“ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့ ကိုကြီးရော ကိုလတ် ကူပြော

ပေးပါဦး”

“ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ သူက အစ်ကိုကြီးဆုံးပဲ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငါ ကန့်ကွက်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏အင်အားမဲ့နေသော မျက်နှာကိုယ်စီက ဖိရွက်သာသာမျှသာ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါက မင်းတို့ချစ်ခြင်းကို ခွဲနေလို့တာ။ မင်းတို့မင်းအိမ်မှာပဲ ပြန်နေခိုင်းတာလေ”

“ဒါ ဒါလည်း ဘာထူးလို့လဲ ချစ်ခြင်းကိုခွဲလို့ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချတာပေါ့လို့”

ကလေးဆန်သော နန္ဒကျော်၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သတိုးဘိုလ် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာ

“မင်းနဲ့ငါ့ညီမ ချစ်သူဖြစ်သွားကြမှတော့ တစ်အိမ်ထဲအတွဲနေလို့ ဘယ်သင့်တော်တော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့် မင်းအိမ်မင်းပြန်တော့လို့ ပြောတာပေါ့ကွ”

ဒီတော့မှ သင်းရနဲ့ ပြုံးနိုင်သည်။ ညီမဖြစ်သူပြုံးတော့မှ သတိုးဘိုလ်နှင့် သတိုးဆွေ ရယ်ကာ

“ငါ့ညီမလေး တော်လှတော်လှနဲ့ ငါတို့ကိုအယုံတွင်းပြီး ကွယ်ရာမှာ ခြေပုန်းရတ်နေတာ ငါတို့မသိတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့လေပြေ လက်ထပ်ပြီးမှ နှင်တို့အလှည့်

နော်၊ အလှည့်ကျော်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့”

သတိုးဘိုလ်စကားကြောင့် ရနံ့ မပွင့်တပွင့် ရယ်လျက်

“အင်းပါ ကိုလတ်ရဲ့”

“အု”

ရှက်တရက် သတိုးဆွေထံမှ နာကျင်သော အသံခပ်အုပ်အုပ်

နှင့်အတူ ခွေခနဲလဲကျသွားသော အခြေအနေကြောင့် အားလုံး အံ့အား တသင့်ဖြစ်ကာ

“ကိုဆွေ ဟော့ကောင် ကိုဆွေ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အမလေး ဓား ဓားကြီး ကျောမှာစိုက်နေတယ်”

ရနံ့လန့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် သတိုးဘိုလ်နှင့်နန္ဒကျော်

သတိုးဆွေ၏ကျောတွင် စိုက်နေသော ဓားကိုမြင်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက် အဝေးမှ လှမ်းပြီးလုပ်ကြံလိုက်သည်ဟု သဘောပေါက်ပြီး သွေးရှူးသွေး တန်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီကို ဓားနဲ့ပေါက်သွားတာ ဘယ်ကောင်လဲ ထွက်ခွဲစမ်း”

သတိုးဘိုလ်အသံက ကြေကွဲမှု၊ ခံရခက်မှုနှင့် ဒေါသတို့ရောပြွမ်း

ကာ ကျယ်လောင်အက်ရှုနေသည်။

“ကိုလတ် ကိုလတ် သတိထားပါဦး၊ နန္ဒ ဆေးရုံကားခေါ်ပါ၊

ကိုလတ် မျက်ဖြူလန့်နေပြီ လုပ်ပါဦး”

တအံ့အတွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေအကြောင့်

နန္ဒကျော် ကြောင်နေသည်။ ရနံ့ သတိပေးစကားဝင်လာမှ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဆေးရုံကားခေါ်သည်။ အရေးအကြောင်းဆို လျှင် ခေါ်၍မရတော့။

“ဟာကွာ တောက် ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပတဲ့၊ ကိုလတ် သတိထား အားတင်းထားပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကိုအမြန်သွားကြ မယ်ဗျာ ကိုလတ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

နန္ဒကျော် ပလုံးပထွေးလေသံဖြင့် အားပေးသည်။ သတိုးဘိုလ် ဆိုင်ကယ်ဖြင့်မောင်းထွက်သွားသော မသင်္ကာစရာလူနေကပ် လိုက်ပေမည် မရှိတော့။ ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ညီက အရေးကြီးနေသည်မို့ ဝါးတန်းလန်နှင့် သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေသော သတိုးဆွေကို ပြေးပွေ့ပြီး

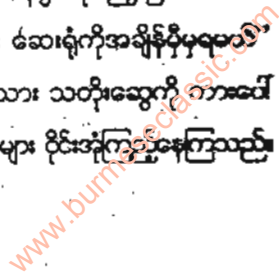
“ညီလေး ဒီကောင်တွေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုကို သိတယ် ကိုကိုပြန်လုပ်မယ်”

“မ မလုပ်နဲ့တော့ ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန် ကျွန်တော် ကို ဆေးရုံအမြန်ပို့ ပို့ပါ”

ပါးစပ်မှသွေးတို့ လျှံထွက်လာပြီး သတိုးဆွေ မျက်နှာမှာ သွေး ဆုပ်ဖြူလျော်လာသည်။ သင်းရနံ့ သည်းထန်စွာ ဝိုကြွေးပြီး

“နန္ဒ ကိုလတ်ကို ကားပေါ်တင် ဆေးရုံကိုအချိန်ပိုမူရမယ်”

နန္ဒနှင့်သတိုးဘိုလ် နှစ်ယောက်သား သတိုးဆွေကို ကားပေါ် သို့တင်ကြသည်။ ဘေးမှလမ်းသွားလမ်းလာများ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။

ဖုန်းဖြင့်ဓာတ်ပုံရိုက်သူကရိုက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အကြံပေးသူက ပေးနှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေကြသည်။

“ကိုကြီး ကားကိုကျွန်တော် မောင်းမယ်၊ ကိုလတ်အော်ရာကိုပဲ ထိန်းပြီးပွေ့လာလိုက်”

သတိုးဘိုလ်နှင့်ရန် ကိုလတ်ကိုထိန်းပွေ့ကာ နောက်ခန်းမှ လိုက် ပါလာကြသည်။

သတိုးဆွေကားပေါ်ရောက်သည်အထိ သတိရတစ်ချက် မရ တစ်ချက်။ ရင်နာစရာကောင်းသော အဖြစ်ဆိုးကြီးကို မထင်မှတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၍ သတိုးဘိုလ် မအောင့်အီးနိုင်ဘဲ ကားပေါ်မှာ ငိုချလိုက် သည်။

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ညီလေးရယ်။

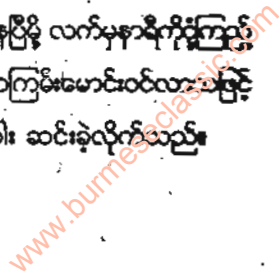

အခန်း (၂၇)

သတိုးဆွေ ဓားထိုးခံရ၍ ဆေးရုံသို့လာနေကြောင်း အဖေ တကြီး ဖုန်းကြိုဆက်ထား၍ နေမည့် ဆေးရုံတွင် ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ပြီး အဆင်သင့်စောင့်နေ၏။ လေပြေကိုလည်း ဖုန်းဆက်ထား၍ လေပြေလည်း မကြာခင်ရောက်လာလိမ့်မည်။

တွန်းလှည်းသမားနှင့် နှစ်အကူတွေကိုပါ အားလုံးရယ်အိဖြစ် နေစေရန် ကြိုတင်ဘာဝန်ပေးထား၍ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေသလို စိတ်တွေကလည်း ပူနေသေးသည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အခြေအနေတစ်ခုကို ရင်မဆိုင်ရပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းနေရသည်။

ဖုန်းဆက်ထားတာ နာရီဝက်ကြာနေပြီမို့ လက်မှနာရီကိုကြည့် စဉ် သတိုးဘိုလ်၏ကား ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဒလကြမ်းမောင်းဝင်လာ သဖြင့် ပေါ်တီကိုအောက်သို့ နေမည့် ဒရောသောပါး ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

“မောင်ဝင်း၊ ရေ လူနာတင်မယ်”

တွန်းလှည်းသမားနှင့် နှာစုံများ သတိုးဘိုလ်ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် လူနာတင်လှည်းပါ အဆင်သင့်ရောက်နေပြီ။ သတိလစ်နေသော သတိုးဆွေကို လှည်းပေါ်သို့ ဘေးစောင်းအနေအထားဖြင့် တင်လိုက်သည်။

အခြေအနေက သိပ်ကောင်းပုံမရ၍ အရေးပေါ်ခန်းထဲ မသွင်းခင် အရင်ဆုံးစမ်းသပ်လိုက်သည်။ ဓားချက်က အဆုတ်ကိုထိုးဖောက်မိသွားပုံရသည်မို့ သတိုးဆွေသည် အသက်မရှိတော့။

နေမညီ၊ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်၍စမ်းသပ်သည်။ သေချာသည်။ သတိုးဆွေ အသက်မရှူတော့ပါ။

လေပြေ တက္ကစီနှင့်ရောက်လာပြီး နေမညီတို့ဆေးရုံထဲတွင် ရုန်းစုရုန်းစုဖြစ်နေရာသို့ အပြေးရောက်လာသည်။

“မမ ကိုသတိုး ကို ကိုဆွေ ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောပါ ဘယ်သူ လုပ်လိုက်တာလဲ”

သွေးစုတ်ဖြူလျှော်ပြီး အသက်မဲ့နေသော သတိုးဆွေကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရုံပြီး လေပြေ အသိစိတ်တွေ လွတ်သွားကာ သွေးရှူး သွေးတန်းဖြင့်မေးသည်။

“ကိုဆွေ အသက်မရှိတော့ဘူး သတိုး”
နေမညီ စကားသံတွေသည် ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် တိုးလျှ

လှည်းတော့ပိုင်းပယ်

တိုင်ဝင်နေသည်။ လေပြေ သတိလစ်မတတ်ဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ ယိုင်သွားပြီး မျက်ရည်တို့ စီးကျလာသည်။ ရန်နှင့်နန္ဒကျော် သတိုးဆွေကို ဖက်ပြီး ငိုနေကြသည်။

သတိုးဘိုလ် မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်ကာ ခေါင်းစာဆတ်ဆတ်ခါရင်း

“မမြစ်နိုင်ဘူး ငါ့ညီသေတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ စောစောက တောင် ကားပေါ်မှာ ငါ့ကိုစကားတွေပြောနေသေးတယ်။ သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ ဆေးရုံရောက်ရင် ကောင်းသွားမှာတဲ့။ အမေ့ကိုလည်း ဖုန်းဆက်မနေနဲ့ အလကားသက်သက်မဲ့ စိတ်ပူနေရမယ်တဲ့”

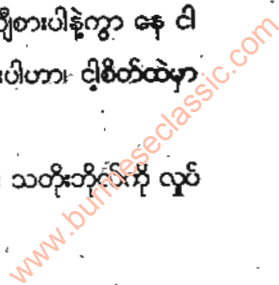
သတိုးဘိုလ် ငိုငိုပြီးပြောကာ နေမညီကို ပြန်၍ စမ်းသပ်ခိုင်းသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ သတိုးရယ် ငါ ငါ သေချာစမ်းသပ်ပြီးပါပြီ။ သတိုးဆွေ အသက်မရှိတော့တာ ကျိန်းသေပါတယ်ဟယ်”

နေမညီ ပြောရင်းဖြင့် ငိုချလိုက်သည်။

“ညီ ညီလေး ညီလေး မသေဘူး။ သူ သတိလစ်နေတာပါ ညီလေး သတိပြန်ရပါတော့။ ကိုကိုကို အဲလို မကျီစားပါနဲ့ကွာ နေ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ငါ့ညီလေးကို ပြန်စမ်းသပ်ပေးပါဟာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ငါ့ညီ မသေဘူး။ ငါသိနေတယ်ဟ”

ငိုလည်းငို တောင်းလည်းတောင်းပန်ရင်း သတိုးဘိုလ်ကို လှုပ်

ရမ်းပြီး တစာစာအော်ခေါ်၏။

နေမည့်၊ ကြေကွဲစရာ မြင်ကွင်းကို မကြည့်ရက်။

သိပ်မကြာခင် မှုခင်းရဲများရောက်လာပြီး သတိုးဆွေကျောမှာ နိုက်နေသော စားကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ယူလိုက်ကြသည်။ စစ်ဆေး စရာရှိသည်များကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည့်တိုင်အောင် သတိုးစိတ်တွေ က ညီ သေတာကို လုံးဝလက်ခံယုံကြည်၍မရသေး။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် ကိုယ့်ညီလေးကို လူ့လောကထဲ က ဆွဲခေါ်သွားသော ကြမ္မာဆိုးကြီးကို ဖန်တီးသည့် လောကဓံကိုလည်း မကျေမနပ်။

အဝေးမှ ဓားဖြင့်ပေါက်သွားသော တရားခံမှာ ဦးထွန်းအောင် ဇော်၏စာပညာတွေဆိုတာ သေချာသည်မို့ ဒီလူကြီးကိုလည်း အလွတ်ပေး နိုင်။ ညီလေး သေသလို သူလည်း သေစေရမည်ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး နှုတ် ခမ်းတွေကို သွေးထွက်လှမတတ် ဖိကိုက်လိုက်သည်။

“ကိုကို အမေတို့ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီ”

သင်းရနဲ့ အငိုမျက်နှာဖြင့် သတိုးဘိုလ်ကို သတင်းလာပို့ပြီး

“ကိုလတ် သေရတာ ညီမလေး ပယောဂ မကင်းသလို ခံစား ရတယ်”

သင်းရနဲ့ ပြောပြီး ချုံးပွဲချင်ပြန်သည်။ နန္ဒကျော် သင်းရနဲ့ ပခုံးကိုကိုင်ကာ ဖြေသိမ့်ပေးပြီး

“ကျွန်တော့်အပြစ်လည်း မကင်းပါဘူး ကိုကြီးရား ကျွန်တော့် ကို ကြိုက်သလောက်ထိုးပါ သတ်ချင် သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

သတိုးဘိုလ် နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြစ်မတင်သော အကြည့် ဖြင့် ကြေကွဲစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ငိုညီကို သေအောင်သတ်တဲ့ကောင် က ဟိုလူယုတ်မာကြီးနဲ့ သူ့အခိုင်းခံရတဲ့ကောင်ပဲ။ သူတို့ကို ငါ မြေလှန် ရှာပြီး သတ်ပစ်မယ်”

နေမည့်၊ အနားသို့ရောက်လာပြီး

“ကိုဆွေကို စိတ်မဖြောင့်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့။ သက်ဆိုင်ရာ ကလည်း တရားခံတွေကို အမိဖမ်းပေးမယ်ပြောထားတာပဲ။ သူတို့ မိုက် ပြစ်ကို ဥပဒေနဲ့ပဲ အပြစ်ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ နင် သူတို့ကို ပြန်သတ်လိုက်လို့ နင်ထောင်ပြန်ကျမှာကို ကိုဆွေကရော သဘောကျမတဲ့လား။ တရား ဥပဒေအတိုင်းပဲ လုပ်ပါ”

နေမည့်၊ နားချသည့်တိုင် သတိုးဘိုလ် ရင်ထဲက ဒေါသစီး တောက်တွေက အနိန်မသေနိုင်သေး။

အလောင်းကိုကြည့်ပြီး အရှက်တစ်ယောက်နယ် တတ်တတ်တတ်ပြောနေသော ဒေါ်ချယ်ရီ စိတ်တွေသည် ငရဲကျနေသလို ပူလောင်လွန်းနေသည်။ ဦးညိုဦး ဘေးမှ ထိန်းနေသည့်တိုင် လူက မတ်မတ်ပင်မရပ်ချင်တော့လောက် အောင် သားအတွက် ပူပင်သောကတွေနှင့် ဖြေမသည်နိုင်။

“အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာပါပဲ ချယ်ရယ် သားလတ်က ဒီအချိန် ဒီအရွယ်မှာ သေရမယ့် ကံစာတာပါလားလို့ ကိုယ်တို့မိသားစု အားလုံးကို ထားပြီး ထွက်သွားရတာပါ။ စောစောကပဲ ရဲမှူးခင်မောင်လွင် ဖုန်းဆက်တယ်မို့လား။ ဦးထွန်းအောင်ခင်အဖွဲ့ကိုရော သူခိုင်းလိုက်တဲ့ လက်ဖြောင့်စားသမားကိုရော ခြေရာခံဖမ်းမိသွားပြီတဲ့။ သားလတ်က တမလွန်ကနေ လူယုတ်မာတွေကို ဖမ်းမိအောင် ကူညီပေးသွားတာထင် ပါရဲ့။”

“တော် တော်ပါတော့ ကိုညိုရယ် အဲဒီတရားခံတွေကို ဖမ်းမိ တော့ရော သားလတ်အသက်ပြန်ရှင်လာမို့လို့လား။ ခုချိန်မှာ သူတို့ကို ဖမ်းမိတာထက် ကျွန်မရဲ့သားကိုပဲ ကျွန်မ ပြန်လိုချင်တာပါပဲ”

သားသမီးတွေရဲ့အနာဂတ်အတွက် မိခင်တစ်ယောက်အဖို့ လွမ်းရေးထက်ဝမ်းရေးခက်ခဲဖူးသော မိခင်ရဲ့အတိတ်က အချိန်အမည်း တွေဟာ သားသမီးတွေရဲ့အနာဂတ်ကို ဘယ်အချိန်အထိ လိုက်လံ နှောင့် ယှက်ဖျက်ဆီးနေဦးမည်လဲ။

အသုဘရှု ပရိသတ်တွေ အုံးအုံးထနေသော အလယ်မှာ

အခန်း (၂၅)

“ချယ် စိတ်ကိုတင်းမထားနဲ့၊ ငိုချလိုက် ငိုချလိုက်”

သားဖြစ်သူ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေသော ဒေါ်ချယ်ရီ၏နှလုံးသားတွေထဲမှာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ ထွက်နေသကဲ့ သို့ တဆစ်ဆစ်နာကျင်လွန်းတာများ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။

အမေ့ရဲ့အတိတ်က အမည်းစက်တွေကြောင့် သားသမီးတွေရဲ့ အနာဂတ်မှာ ကြောက်စရာတွေချည်းပဲ ပြည့်နှက်နေဦးမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ချယ် ရီအဖို့ အသက်ရှင်နေရတာဟာ ဘာများအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။

“ကျွန်မသား မသေသင့်ဘဲနဲ့ သေရတာ ကျွန်မ မိုက်ပြစ်တွေ ကြောင့်ပါ”

ပန်းတွေဝေနေအောင် ပြင်ပေးထားသော သတိုးဆွေ၏ရုပ်

အသက်မဲ့နေသော သားလတ်ကိုကြည့်ပြီး မြေမဆည်နိုင်အောင် ငိုနေကြရှာသော သားကြီးနဲ့သမီးလေးပြေတို့ကို နေမည့်နံနက်ဆူကော် ဆွဲ၍မနိုင်လောက်အောင် ငိုကြွေးနေကြသည့်မြင်ကွင်းက ရင်ကိုဆို့ကြပ်နေစေသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သားလတ်နဲ့တမလွန်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ချင်စမ်းလှပါတယ်။

“အမေ ကိုလတ်က သမီးတို့ကို တကယ်ထားသွားပြီ အမေရဲ့”

ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုရှိုက်ရင်း ပြောနေသော ရနံ့တစ်ပလုံးပထွေးစကားသံတွေ လေပြေရဲ့တရှုံ့ရှုံ့ ငိုရှိုက်ရင်း သားလတ်အလောင်းဘေးနားက လုံးဝမခွာသော ပုံရိပ်တွေ။ သမီးငယ်လေး ခြူးခြူးရဲ့ ကျူးကျူးပါအောင် ငိုသံတွေ။ အားလုံး အားလုံးဟာ ဒေါ်ချယ်ရီကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို ထွက်သွားချင်လောက်အောင် တွန်းပို့နေသလိုပါပဲ။

“သားရေ ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်တိုင်း အမေရဲ့သား ခုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ မကြုံပါရစေနဲ့ အမေလို လောကအလည်မှာ တင့်တယ်မှု မရှိတဲ့အမေမျိုးရဲ့သား မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ အမေ ဆုတောင်းပါတယ် သားရယ်”

ဝဋ်ကြွေးများရှိခဲ့ရင် ဒီဘဝနဲ့တင် ကျေပါစေတော့။

အခန်း (၂၉)

“သမီး နေမည့်။ ညည်းညီမကို သတိထားကြည့်ပါဦးအေး သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကြီးမေတော့ သိပ်အားမရလှဘူး။ အသားအရေက အစ ဖြူးဖတ်ဖြူလျော်နဲ့”

သတိုးဆွေ ဆုံးပြီးကတည်းက လေပြေစိတ်ခံစားမှုတွေ နုလန်ထော့ထော့တာ နေမည့် ရိပ်မိပေမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့လေဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပဲ တွေးပေးခဲ့ဒီတာပါ။

သို့သော် ကိုဆွေဆုံးတာပဲ တစ်လပြည့်ပြီးလို့ နှစ်လပင်ကျော်တော့မည်။ သေသောသူကြာရင်မေ့ဆိုသလို ခံစားမှုတွေလည်း ပိုန်ထော့ထော့တော့မှာဖြစ်ပေမယ့် လေပြေပုံစံ မူပျက်နေတာကို နေမည့်သည်

သတိတော့ ထားမိပါသည်။

“ခု သင်တန်းမသွားသေးဘူး သူ့အခန်းထဲမှာလဲနေတယ် မနက်စောစောက ထမင်းကြော်နဲ့ ကော်ဖီသွားပို့ပေးထားတာ အရာမပွင်းဘူး၊ ဘာစားစား အန်တော့တာပဲ”

“နေ ဆေးရုံမသွားခင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပါမယ်”

“အေးပါကွယ် ဂရုစိုက်လိုက်ပါဦး ဪဘဲ ဒါနဲ့ သမီးတို့မင်္ဂလာ ကိစ္စ ရက်ရွှေ့ထားတာရော နီးပြီလား၊ ဖိတ်စာတွေဘာတွေ ကြိုစီစဉ်ဖို့ မနေ့က သတိုးဘိုလ် ကြီးမေကိုတော့ ပြောသွားသား”

“ရှေ့လဆန်းပိုင်းလောက်တော့ ဖြစ်မှာပါ။ နေလည်း သိပ်မလောချင်ဘူးဆိုတာ သူညီတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးထားတဲ့ ခံစားမှုက အသားမကျသေးတော့ မင်္ဂလာပွဲကိုတမင်အေးထားလိုက်တာ၊ သူ့ဘက်က စပြောလာရင်တော့ အကောင်အထည်ဖော်ရုံပေါ့”

ဒီအချိန် ဒီကာလဟာ ပျော်စရာတွေလျှင်တောင် အပြည့်အစ မပျော်ခဲ့လောက်အောင် ရှေ့အနာဂတ်မှာ ဘယ်လိုကံကြမ္မာဆိုးတွေ ပိတ်လှောင်ထားဆီးနေဦးမလဲဟု စိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ကောင်းတစ်ခါဆိုးတစ်လှည့် သံသရာလည်နေမှန်းသိပေမယ့် နဖူးတွေ ဒူးတွေရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ လူတိုင်းတော့ ဘယ်ခံနိုင်ရည်ရှိပါမလဲ။

အကောင်းတွေချည်းပဲကြုံနေရ၍ ငါတော့ ဘယ်သောအခါမှ အဆိုးတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ရတော့ဘူးလို့ မာန်မတက်လေနှင့်။ အဆိုးက

ချောင်နီတိုက်တော့တာပါပဲ။ ဆိုးနေ၍လည်း ဘယ်တော့မှ အားမဝယ်လိုက်နှင့် အကောင်းဆိုတာနှင့် မလွဲမသွေ ကြုံရဦးမှာ သေချာသည်။ ဒီသဘောတရားကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်သဘောပေါက်လာသော နေမညိုမှာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် လောဘတွေ သိပ်မရှိချင်တော့။

အရာရာကို ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်မှတော့ လောကဓံဆိုတာ ရှိပါဦးမလား။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လောကဓံကို ကြုံကြုံခံလာပြီးပြီပဲ။ ဒီထက်ဆိုးဝါးစရာ ဘာကျန်ဦးတော့မှာလဲ။

နေကတော့ အတွေ့အကြုံအရ ရင့်ကျက်သင့်သလောက် ရင့်ကျက်နေပေမယ့် ညီမလေးကတော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လောလောလတ်လတ် ဆုံးရှုံးထားတော့ သူ့ခံစားမှုက တရားသဘောဆန်ချင်မှ ဆန်ပေလိမ့်မည်။

ရှိစေတော့ သူ့ခံစားမှုတွေရဲ့ကြော့ကွဲ အထီးကျန်မှုတွေ လွမ်းဆွတ်သတိရစရာ အမှတ်တရတွေဟာ အချိန်ကာလတွေ ချင့်နုညှစ်လာတာနဲ့အမျှ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ။

“ဖြန်း”

ရုံးဝ ထင်မထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတ သူတို့ဘဝထဲတွင်မဟုတ် နေမညိုဘဝထဲကိုပါ အဖော်အပေါင်းနှင့် လာကြသည်ဟု

ပြောရမလိုပင်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ရုတ်တရက် လက်ခံဖို့ နေ စိတ်တွေ အဆင်သင့်မဖြစ်နိုင်သေးသည့်အတွက် ဒေါသလှိုင်းတွေသာ လေဆန် တစ်ခုလို ဆန်တက်လာပြီး တစ်ခါမှမရှိဘူးသော ညီမလေးကို ဒေါသ အလျောက် ရိုက်မိသည်။

နာကျင်မှုတွေက ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာလဲ။

“ရိုက်ပါ ရိုက်ပါ မမရယ်၊ လေပြေကို ပါးရိုက်ရုံနဲ့မပြီးပါနဲ့ တစ်ခါတည်းပါ သတ်ပေးပါ။ ဒါမှ လေပြေရင်ထဲက သောကတွေ တစ်ခါ ထဲ ဇာတ်သိမ်းသွားမှာမို့ပါ”

မျက်ရည်တွေဖြင့် ဒလဟောစီးကျနေသော လေပြေနှုတ်ဖျားက သောကတွေဟာလည်း နေမညှိသောကတွေပဲ ခုချိန်မှာ ဒေါသတွေချည်း ပဲ ထုတ်သုံးနေတော့ရော ကိုဆွေက အသက်ပြန်ရှင်လာပြီး လေပြေရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို တာဝန်ယူနိုင်မတဲ့လား။

“အေး ငါကလည်း ဥပဒေသာမရှိရင် နင့်လိုအမိုက်မကို လောကမှာ မထားဘူး။ တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်တယ် သိလား”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေရှာသော ကြီးမေကတော့ တေးမှ တရုံရှုံ့ငိုနေရင်းမှ

“ကြီးမေ လေပြေအခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်မိကတည်းက မိန်းမတို့သဘာဝအရ တွေးတော့တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့တူမလေး

ဒီလောက်တော့ မခိုက်မဲလောက်ပါဘူး။ သူ့ဟာသူ ချစ်သူစိတ်ကြောင့် တရှောင်ရှောင်ဖြစ်တာပါလို့ပဲ လိုရာဆွဲတွေးခဲ့မိတာ ခုတော့ အပျိုစင် တစ်ယောက်က ကိုယ်ဝန်လွယ်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အသိုင်းအဝိုင်းအလည် မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ။ အမလေး ကိုဆွေရယ် မင်းက သံယောဇဉ် ကိုယ်ပွားလေးကို ထားခဲ့တယ်ပေါ့”

တ၊တပြီး ငိုနေသော ကြီးမေကိုလည်း နေမညှိ မငိုပါနဲ့ဟု ဟန်တားချင်စိတ်မရှိတော့။ ခုချိန်မှာ နေမညှိလည်း လောကအပြင်ဘက် ကို ထွက်ပြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်ချင်တာပါ။

“နင် သိပ်မိုက်တယ် လေပြေရယ်၊ မိဘတွေမရှိတော့ကတည်း က ကြီးမေရဲ့ဆုံးမသွန်သင်မှုအောက်မှာ ငါတို့ညီအစ်မတွေ မှီခိုသွား သား အေးအေးချမ်းချမ်း နေလာခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ညည်းက အဲဒီ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ပြီ”

“ဒီကလေးဟာ ကိုဆွေကလေးပါ မမရယ်၊ လက်ထပ်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး ညီမလေးတို့ အချစ်နယ်ကျွံခဲ့မိခဲ့ကြတယ်။ မှားမှန်းသိခဲ့ပေမယ့် ခုလို ကိုဆွေ ညီမလေးဘဝထဲက ထွက်သွားပြီးမှ ကိုဆွေကိုယ်ပွားလေး ညီမလေးဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာသိရတော့ သောကဖြစ်ပေမယ့်လည်း ညီမလေး ကျေနပ်တယ်။ သေမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီကလေးကို လူ့လောကထဲပေါ် ထုတ်ပြီးမှ သေရလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ကို သေရတယ်”

ပြောရင်းဖြင့် လေပြေ သည်းသည်းထန်ထန်ကို ငိုကြွေးပြန်

သည်။

“ခုတော့ ကိုဆွေ့ ရင်သွေးလေးကိုအပြန်အလှန် ကိုဆွေ့ သိမသွား ရှာဘူး”

ငါ့သံနော့ကာ ပလုံးပထွေး ပြောနေသော လေပြေရဲကြော့ကွဲရာ စကားလုံးတွေဟာ နေမညိုရင်ထဲကို အပ်တွေနဲ့အကြိမ်ကြိမ်ထိုးဆွနေ သလို တဆစ်ဆစ်နာကျင်ရသည်။

ကိုယ့်လောက်မှ မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ညီမလေးပဲလေ။ အချစ်ကို ကိုးကွယ်တာ အပြစ်လို့တော့ မထင်ရက်ပြန်။ တဖန် ဘာမှမသိတဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေး အဖေမဲ့ပြီး လောကထဲဝင်လာရမယ့်အဖြစ်ကို မျှော် တွေးမိပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးစာစစ်ယောက်က ဒီလောက်ထိ အညှာ လွယ်ရသလားဆိုပြီး ကရုဏာဒေါသဖြစ်ရပြန်။

တဒဂ်အတွင်းမှာပင် ခံစားချက်တွေက အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသည်။

ပြဿနာက မစိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့ ရောက်လာပြီး ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုတစ်ရာကို မဖြစ်မနေရှာရတော့မည်။ ဘယ်လို ရှာမလဲ။ ဘယ်ကရာဇာဖွေမလဲ။ တွေးရင်း ခေါင်းတွေထူပူကုန်နိုးစပ်လာ သည်။

“ခု ကိုဆွေ့မှ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တာ၊ ညည်းစိတ်ထဲက ကလေးအတွက် ဘယ်သူ့ကို အဖေခေါ်ခိုင်းမလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကရော

လင်မရှိတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့ညည်းကို ဘယ်လိုပေးပေးကြမလဲ လေပြေ ရယ်။ ကိုဆွေ့မသေဘဲ ငါသေသွားရမှာဟဲ့ မိလေပြေရဲ့”

နေမညို ပြောလည်းပြော ဝိုလည်းဝိုနှင့် လူက အောက်တည်ရာ မရဘဲ ချောင်ပိတ်မိနေသည်။

လေပြေ နေမညိုရှေ့ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ

“ညီမလေး ကိုဆွေ့ရဲ့ရင်သွေးလေးကို မွေးပါရစေ မမရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ညီမလေးကို ဘယ်လိုပဲ ဝေဖန်ကြပါစေ ညီမလေးမမှ ပါဘူး။ ညီမလေး ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ကိုဆွေ့ရဲ့ကိုယ်ပွားလေးကိုတော့ ညီမလေး မွေးပါရစေ မမရယ်။ ညီမလေး တောင်းပန်ပါတယ်”

ကရုဏာဒေါသစိတ်ဖြင့် မိုက်ချင်ဦးဟဲ့ဆိုပြီး စိတ်ရှိုလက်ရှိ ထရိုက်ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် တာကယ်တမ်းတော့ လေပြေကို ထပ်ပြီး မရိုက်ရက်တော့ပါ။ ခုချိန်မှာ နေမညို လုပ်ဆောင်ရမည့်ဝတ္တရားက လေပြေဂုဏ်သိက္ခာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့တံတွေးခွက်ထဲ မမျှော်ရလေအောင် နည်းလမ်းရှာဖို့ပင်။

ထိုနည်းလမ်းရဖို့အတွက် နေမညို ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရပါ။

အခန်း (၃၀)

“ကိုကို ကိုကို”

ခေါ်သံကြောင့် သတိုးဘိုလ် မမှခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ ဖျက်လုံးတို့ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းသည် ညမီးရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ တိတ်တခတ် ငြိမ်သက်၍နေသည်။ နားစည်ထဲသို့ ပီပီသသ တိုးဝင်လာသော ခေါ်သံသည် ညီလေး ကိုဆွေ၏ခေါ်သံဟု စိတ်ကထင်နေမိသည်။

“ကိုကို ကိုကိုရေ ခဏထွက်ခဲ့ပါဦးဗျာ”

ဒီတစ်ခါအသံက တကယ့်ကို ပီပီသသ ကြားရသောအသံဖြစ်သည်မို့ ခုတင်ထက်မှထကာ ပြတင်းတံခါးဆီသို့ အံ့ဩသောခြေလှမ်းတွေဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

မှန်တံခါးချပ်တွေကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်ကို အလောတကြီး

ကြည့်ကာ ညီလေးကို ရှာသည်။ ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ထွန်းထားသော မီးရောင်သည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဖြန့်ကျက်အလင်းပေးထားသဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရပေမယ့်လည်း လူလုံးမကွဲတကွတော့ မြင်နိုင်သည်။

“ဟင်”

“ကိုကို ညီက ဒီမှာ”

ငုဝါပင်အောက်မှ ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူရိပ်တစ်ခုကြောင့် သတိုးဘိုလ် ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။

“ညီ ညီလေးလား သတိုးဆွေလား ဘယ်သူလဲ ငါ့ကိုခေါ်တာ”

အပင်ရိပ်ကျနေ၍ လူလုံးသိပ်မသဲကွဲ။

“ညီပါ သတိုးဆွေပါ”

သတိုးဆွေလည်းဆိုရာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဒရောသောပါးဆင်းကာ အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ငုဝါပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်ပင်မပါ။

သတိုးဆွေ ခုံတန်းမှာ ထိုင်နေဆဲ။ မထင်မှတ်ဘဲ ညီလေး

ပြန်ရောက်လာ၍ သတိုးဘိုလ် ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ငါ့ညီက သေသွားပြီပဲဟူသော ဒွိဟအတွေးတို့ကိုပင် ယောင်လို့မတွေးမိ။

“ညီ မင်း မင်းအိမ်ကို ပြန်လာတယ်”

“ကိုကို ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဦး ကိုကို”

“ဘာကူညီရမှာလဲ မင်းမှာ ဘာတွေအခက်အခဲဖြစ်နေလို့လဲ”

ပြောစမ်း ငါ အားလုံးကူညီမယ်”

သတိုးဆွေမျက်နှာသည် သောကတွေ့ဖြင့် ညှိမှောင်နေ၏။ ဟို ယခင်ကလို ချောမောခန့်ညားမနေဘဲ ပိန်လှီဖျော့တော့ကာ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသလို ဖြူလျော်နေသည်။ သတိုးဆွေ ငိုသည်။ သူငိုတော့ သတိုးဘိုလိပါ လိုက်ငိုမိကာ နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး

“ပြောလေ ငါ ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲ တွေဖြစ်နေလဲ”

“လေပြေ လေပြေ ဒုက္ခရောက်နေပြီ”
သတိုး၏စကားကြောင့် လေပြေ ဘာများဖြစ်မလဲဟူသော စိုးရိမ် စိတ်ဝင်သွားကာ

“ဘာဖြစ်လဲ လေပြေ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ကူညီပါ ကူညီပါ ကိုကိုရယ်”
“ပြောပါ ပြော ငါ ဘာကူညီရမလဲ”
“သား သားကြီး”

လက်မောင်းကိုလှုပ်နှိုးခေါ်လိုက်သော အမေ့အသံကြောင့် ခုတင် ထက်တွင် အိပ်ပျော်နေသော သတိုးဘိုလိ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ပြီး

“အမေ ညီလေး ညီလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”
“သား မင်း အိပ်မက်တွေ မက်နေတာလား”
ဒီတော့မှ မိမိရောက်နေတာ ခြံထဲက ခုံတန်းမှာမဟုတ်ဘဲ

အိပ်ရာထက်မှာဖြစ်နေ၍ အိပ်မက်မက်နေတာပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြန်ကပ်လိုက်ပြီး အမေ့ကို ပြောပြဖို့ အတွေးရောက်သွားသည်။

“အမေ ကျွန်တော် ညီလေးကို အိပ်မက်မက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်လို့မထင်ရဘူး။ သူ ကျွန်တော်ဆီတို တကယ်လာတာ သူ အကူအညီလာတောင်းတာ”

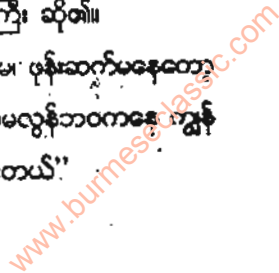
သတိုးစကားကြောင့် ဒေါ်ချယ်ရီ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။
“ဘယ်လို သားကြီး မင်းညီ မင်းဆီကိုလာတယ် ဟုတ်လား။ သူ သူ့ဘာတွေပြောသွားလဲ သူ ဘာဖြစ်ချင်တယ်တဲ့လဲ အမေတို့ကို ဘာလုပ်ခိုင်းလဲ သား”

သားဖြစ်သူအတွက် ခံစားနေရဆဲဖြစ်သော ဒေါ်ချယ်ရီမှာ သတိုးစကားကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြင့်မေးသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သတိုးဆွေပြောသွားသည့်အတိုင်း အမေ့ကို ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။ အမေ တသိမ့်သိမ့်ခိုင်းရိုက်ရင်း

“ဘုရားရှေ့ ဒါဆို လေပြေ ဘာများဖြစ်လို့လဲ၊ အမေတို့ ဖုန်း ဆက်ကြည့်မှဖြစ်မယ်”

အမေ ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ဆို၏။
“ကျွန်တော် နေမည့်ဆီသွားမှာပဲ အမေ ဖုန်းဆက်မနေတာ သူ့ အဓိကက ညီလေး ဘာကိုစိတ်ပူနေလို့ တမလွန်ဘဝကနေ ကျွန်တော်ကို လာပြောသလဲဆိုတာကို အရမ်းသိချင်တယ်”

အိပ်မက်ထဲထိလာပြီး ပဟေဠိဆန်ဆန်ဖြင့် အလောတကြီး
အကူအညီတောင်းရလောက်အောင် အကြောင်းအရာက နှယ်လောက်
ကြီးမားနေလို့လဲ။

စိတ်ချပါ ညီလေးရယ်၊ မင်းဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်။

အခန်း (၃၁)

“ဟော သတိုး နင်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ငါ နင့်ကိုပြောစရာ
စကားတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ငါလည်း နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့ မနက်စောစောစီးစီး ထွက်လာ
တာ”

ညှိုးငယ်နေသော နေမညိုမျက်နှာပေါ်တွင် သောကအချို့ တွယ်
တပ်နေသည်ကို သတိုး သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဒါဆို နင် အရင်ပြောလေ ငါပြောမယ့်အကြောင်းအရာက
နည်းနည်းရှည်မှာ”

“နင်အရင်ပြောပါ နေရယ်၊ ငါ နောက်မှပြောမယ်”
သူ အရင်ပြော ငါအရင်ပြောနှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်

ဦးစားပေးနေကြ၍ နောက်ဆုံး နေမည့် ပြောရန် အားယူလိုက်သည်။

“ငါ အခုပြောမယ်စကားက ငါတို့ဘဝအကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် သတိုး၊ ဒီကိစ္စကို ငါ အရင်ဆုံးတိုင်ပင်ရမယ်သူဟာ နင်ဖြစ်နေလို့ပါ”

လေးနက်သော စကားကြောင့် သတိုး ပို၍သိချင်စိတ် ပြင်းပြ သွားသည်။

“နင့်စကားက ထူးဆန်းတယ်၊ ပြောပါ ငါ့ကိုတိုင်ပင်တယ်ဆိုရင် လည်း ငါက ငါ့ချစ်သူကို အကောင်းဆုံးအကြံဉာဏ်ပေးနိုင်မှာပါ”

နေမည့် ဆွေးမြေ့စသာအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ပြောရခက်နေ ဟန်ဖြင့် သက်မမောတစ်ချက် ခပ်ဖွဖွချုံသည်။

“နင် ဘာတွေ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ နေ”

အိပ်မက်မက်သည့်အကြောင်းအရာနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေ မည်ဆိုလျှင် (ဥပမာ) အိပ်မက်ထဲမှာ သတိုးဆွေဟာ သူ့ဆန္ဒတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အကူအညီတောင်းခဲ့တာ အမှန်ဆိုလျှင် ဒါဟာ လေပြေကိစ္စပဲဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ယောက်ထဲ အဖြေရှာတွေ့မိသည်။

“အကယ်၍ ကိုဆွေဟာ လောကကြီးထဲမှာ နောက်ထပ် ကိုယ် ပွားတစ်ခုနဲ့ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ရှင်သန်မယ်ဆိုရင် နင်လက်ခံမလား သတိုး”

ထူးဆန်းသော စကားကြောင့် သတိုးဘိုလ် နှုတ်တို့ဆွဲအသွား

ပြီး

“ဆဲဒီမေးခွန်းကို ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မေးတာလဲ နေ၊ ငါရှင်အောင် လေးပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်တယ် သတိုး၊ ကိုဆွေဟာ နင်တို့ ငါတို့ရဲ့ဘဝထဲမှာ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပွားလေး ထားပေးခဲ့တယ်”

“ဟင်”

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို အချိတ်အဆက်မိမိနှင့် ပြန်လည် ဆက်စပ်ကြည့်မိတော့ ဇာတ်အိမ်က ပေါ်လာပြီ။

“မ မဟုတ်မှလွဲရော လေ လေပြေမှာ ကိုယ်ဝန်များရှိနေလို့ ထား”

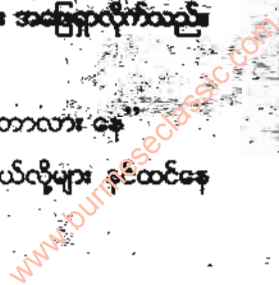
သတိုးတစ်မခဲတဲအဖေကို နေမည့် ဝမ်းလေးလေး ခေါင်ညှိတ် ဖြေလိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် သတိုး၊ လေပြေမှာ ကိုဆွေဆွဲရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကုန် ခဲ့တယ်”

ဝမ်းနည်းရမလား၊ ဝမ်းသာရမလား၊ ခံစားချက်တွေကို ဒီဟာ ဖြစ်စေသော အဖြေတစ်ခုကို သတိုး အပြေးအလွှား အဖြေရှာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြူးလာပြီး

“တ တကယ်လား နင် တကယ်ပြောတာလား နေ”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ ငါကနင့်ကို ကျီစားမယ်လို့များ နင်ထင်နေ

သလား သတိုး'

သတိုးအတွက် ညီလေး၏အသွေးအသား အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုက လောကထဲမှာ ကျန်နေသေးသည် ဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့်ရမည်ဆိုသည့်အသိကြောင့် ကြည်နူးကျေနပ်မိပေမယ့် နေမညိုကတော့ သတိုးပျော်သလို ဘယ်ပျော်၍ဖြစ်မလဲ။

“အေးလေ ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ ငါတို့ ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးရမလဲ။ နေ ခုချိန်မှာ ဒီမေးခွန်းအပြင် တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကလွဲပြီး ပြောစရာစကားမရှိတော့ပါဘူး။ ငါ့ညီလေးအစား ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် အားတုံအားနာတောင်းပန် တိုးလျှိုးနေသော သတိုးကို နေ တက်ကလည်း ပြန်လည်တောင်းဆိုချင်ပါသည်။ သို့သော် နှုတ်မှပြောမထွက်။ နေ အဲဒီလို ပြောလို့ သတ္တိတော်တော်လေး မွှေးရမယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဒါနဲ့ နင် ငါ့ကို ဘာပြောမှာလဲ သတိုး”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲပြီး မေးလာသော အမေးကြောင့် သတိုး သိပ်မထူးဆန်းတော့သလို မချိပြီး ပြုံးလိုက်ပြီး

“တကယ်တော့ ငါ့ညီလေးက လေပြေကို တမလွန်ရောက်နေတာတောင် ချစ်နေတုန်းပါပဲဟာ။ သူ ညက ငါ့ဆီကိုရောက်လာတယ်”

သတိုးတိုလ်စကားကြောင့် နေမညို အကြည့်တွေ ဝိုင်းစက်

သွားပြီး

“ဘယ်လို နင့်ဆီကို ကိုဆွေ ရောက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အိပ်မက်ဆိုပေမယ့် သူ ငါ့ဆီ တကယ်လာသွားတယ်ဆိုတာ သက်သေခိုင်လုံသွားပြီ လေပြေ ခုကွရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောသွားတယ်”

“ဘုရားရေ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာပဲ။ လေပြေသောက ဖြစ်နေတာကို ကိုဆွေ သိနေတယ်ပေါ့”

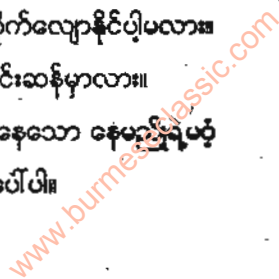
ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ တမလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ အယုံကြည်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ မယုံ၍မရတော့။

ထူးဆန်းအံ့ဩစရာဖြစ်ရပ်ဆန်းကြီးမို့ သတိုးရော နေမညိုရော လေပြေအတွက် ထပ်တူကျသော သောကကိုယ်စီဖြင့် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ခေတ္တမျှ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

တကယ်ဆို နေမညိုမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် အကြိမ်ကြိမ်ချပြီးသား အဖြေတစ်ခု ရှိနေပြီးသားပါ။ သတိုးကိုပြောဖို့ခက်နေ၍ စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို၍နေသည်။

နေမညို ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သတိုး လိုက်လျောနိုင်ပါ့မလား။ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘဲ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ငြင်းဆန်မှာလား။

စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်သလို ဖြစ်နေသော နေမညိုချမပုံ ခွဲတော့ကိုတော့ သတိုး နည်းနည်းမှ ရိပ်မိပုံမပေါ်ပါ။

ခုချိန်မှာ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရွေးချယ်ရမယ့်အခြေအနေတစ်ခုဆိုတာကို နေမည့် သဘောပေါက်သလို သတိုးကိုလည်း သဘောပေါက်စေချင်သည်။

အချစ်ဆိုတာ မပေါင်းစည်းရပေမယ့်လည်း နှလုံးသားထဲမှာ နွဲ့မြဲနိုင်ကျည်နေရင်လည်း ကျေနပ်နိုင်ရမှာပေါ့။

“နင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ နေ”

သတိုးတိုလ်ထံမှ စကားပြန်စလာ၍ လေးလံနေသော သက်မတစ်ခုကို မသိမသာချရင်း သတိုး မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်တွေကို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လှမ်းဖတ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာလည်း လေးနက်တဲ့အတွေးတွေ ဝပြည့်တိုးသိပ်နေပါလား။

“ငါတွေ့နေတဲ့အတွေးတွေကို နင်သိရင် ငါ့အတွေးတွေကို နင် အကောင်အထည်ဖော်ပေးမလား သတိုး”

ပါးနပ်သော သတိုးနေမည့် ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိနေလိမ့်မည်။

“ပြောကြည့်လေ ငါ ခွမ်းနိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် နင့်အတွေးတွေကို လိုက်လျောပေးရမှာပေါ့”

တကယ်တမ်း သတိုးရင်ထဲမှာ သေလောက်အောင်ကြောက်နေမိတာက နေနှင့်မဆိုဆည်းဖြစ်မယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခုက ချစ်သူ

နှစ်ဦးကြားမှာ တံတိုင်းကြီးလို ကာရံထားလိုက်မှာတိုပဲ။

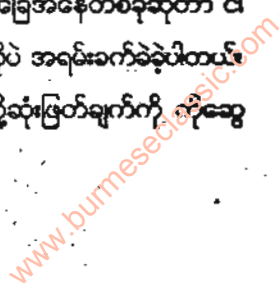
“ကျေးဇူးပြုပြီး လေပြေကို လက်ထပ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ သတိုးရယ်”

အဖျားခတ်မှာ တုန်ယင်လိုက်မိသွားသော နေမည့်စကားအဆုံး ပိုးခြိမ်းသံကြောင့်လန့်သွားသော လူတစ်ယောက်နယ်။ တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသူက သတိုးပင်ဖြစ်သည်။

နေမည့်ထံမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခုလိုတိကျပြတ်သားစွာ ဖွင့်ဟ ထုတ်ဖော်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားမိ။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ရုတ်တရက် ငိုချင်သွားသည်။

ရက်စက်လိုက်တာလို့ ပြောချင်ပေမယ့် နှုတ်ကပြောမထွက်ချက် ပြန်။ ခုကိစ္စမှာ လေပြေအရေးတစ်ခုထဲမဟုတ်။ လေပြေ လွယ်ထားရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဟာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ညီနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်မို့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လိုက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ လက်ရှိအခြေအနေဟာ နှလုံးသားအရေးထက် လူမှုရေးပြဿနာတစ်ခုကို တာဝန်သိစိတ်ရှိတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်နေရာကနေ ဖြေရှင်းပေးရမည့်အခြေအနေ။

“နင့်အတွက် ဆုံးဖြတ်ရခက်တဲ့အခြေအနေတစ်ခုဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ် သတိုးရယ် ငါလည်း နင့်လိုပဲ အရမ်းခက်ခဲခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ ရွေးစရာလမ်းမရှိဘူး။ ငါတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုဆွေလည်း အားနာပေမယ့် ကျေနပ်နေမှာပါ”

သတိုး နားဝင်စေရန် တစ်လုံးချင်း အားယူပြောနေရသော နေမညိုရင်ထဲကိုလည်း ခံစားမှုတွေ ဘယ်လောက်နက်နဲကြေကွဲနေမလဲ ဆိုတာ မှန်းကြည့်ရုံနဲ့ သိပါသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကူညီပါဆိုပြီး တစာစာအော်ဟစ်နေတဲ့ အကြောင်းအရာက လေပြေကိုယ်ဝန်ကိစ္စဆိုတာ ခုမှပဲ ဆက်စပ်တွေ့မိ တော့သည်။

စိတ်ချပါ ညီလေး။ ကိုကို မင်းရဲ့ရင်သွေးလေး လူ့လောကထဲ ကို တင့်တင့်တယ်တယ် ဝင်လာစေဖို့ အစွမ်းကုန်ကူညီပေးပါမယ်။

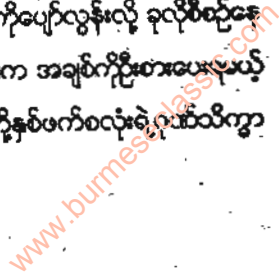

အခန်း (၃၂)

“ဟင့်အင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ညီမလေး လုံးဝမလက်မခံဘူး မမ ကိုကိုသတိုးဆိုတာ မမရဲ့ချစ်သူ လက်ထပ်ဖို့မင်္ဂလာရက်တောင် သတ်မှတ် ပြီးနေပြီ နောက်ပြီး လေပြေအစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားဆက်ဆံ ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက် ဒါကို လေပြေက လက်ထပ်ရမယ်၊ လေပြေလောက် မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့ညီမ ရှိပါဦးမလား”

သတိုးတိုင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို လေပြေ သည်းသည်းထန်ထန် ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်သည်။

“ဒီမှာ မိလေပြေ ငါတို့က ညည်းကိုပျော်လွန်းလို့ ခုလိုစီစဉ်နေ တယ်လို့ ထင်နေလား။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အချစ်ကိုဦးစားပေးပုံမယ့် အရွယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် ငါတို့နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ

ကို ငဲ့ကွက်ပြီး ငါတို့နုလုံးသားကို စတေးပြီး ခုလို စီစဉ်လိုက်ရတဲ့အတွက် အဲဒီအခွင့်အရေးက အရမ်းကိုတန်ဖိုးကြီးမြတ်ပါတယ်”

လေပြေ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငိုနေတော့၏။

“ခုချိန်မှာ ခံစားမှုထက် လောကထဲကို ဘာမသိညာမသိ ရောက်လာမယ့်ကလေးအတွက် နောက်ပြီး ညည်းလေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက်ကို စဉ်းစားရမယ်”

“ဒါ ဒါပေမဲ့ မမတို့နုလုံးသားတွေက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်နေ ကြမှာလေ”

“သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်တော့ရော ဘာအရေးလဲ၊ အဲဒီသွေး အချိန်တန် တိတ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဓိကက ဒီကလေးအဖေနေရာမှာ သတိုး ဝင်ရပ်ပေးဖို့ပဲ”

“မမရယ် တခြားနည်းလမ်းစဉ်းစားပါဦး၊ ညီမလေး တောင်းပန် ပါတယ်၊ ဒါဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနေခက်သွားစေမယ့် အခြေ အနေတစ်ခုကို ဇွတ်အတင်းဖန်တီးလိုက်တာလို့ ညီမလေး ထင်တယ်”

ပြောရခက်သော ညီမကို ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ကြည့်လိုက် ပြီး

“အဲဒီအခြေအနေကို ကိုဆွေကိုယ်တိုင်က ဖန်တီးပေးလိုက် တာပဲ လေပြေ၊ နင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင် ကိုဆွေ တမလွန်ကနေကြည့် ပြီး စိတ်ပြောင့်ပြောင့်နဲ့ သူ့သွားလိုရာကို သွားလိုရမှာပါ ညီမလေးရယ်၊

ကိုဆွေ နင့်ဆီမှာ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတာကို သူ သိနေတယ်ဆိုရင် နင် ယုံမလား”

“ရှင်”

အဲဒါသွားသော လေပြေကို သတိုး အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

လေပြေ တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်ရင်း နောက်ဆုံးတော့ ကိုဆွေဆန္ဒ မို့ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ကိုဆွေက တမလွန်ကနေတောင် လေပြေအတွက် ပူပန်နေ သေးတယ်တဲ့လား။

အခန်း (၃၃)

“သတိုးရေ ဟိုတယ်ကိုသွားဖို့ မင်္ဂလာကားရောက်နေပြီလေ”

နေမည့် သတိုးအခန်းဝမှာ လာရပ်ပြီးခေါ်သည်။ သတိုး ပြတင်းဝမှာရပ်ပြီး အဝေးကိုငေးမောနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင် ခုထိ ဘာမှမပြင်ရသေးဘူးလား သတိုးရယ်၊ ကဲ လာ လာ ငါ ဝိုင်းပြီး ပြင်ပေးမယ်”

မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ဂျယ်ဘူးနှင့်ဘီးကိုလှမ်းယူရင်း ပေါ့ပါးသွက် လက်သော အမူအရာနှင့် တရစပ်ပြောဆိုနေသော နေမည့်ကို သတိုး မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး နေမည့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်မို့ နေမည့် ခန္ဓာကိုယ်လေး သတိုးရင်ခွင်ကျယ်ထဲ နစ်မြုပ်တိုးဝင်သွားသည်။

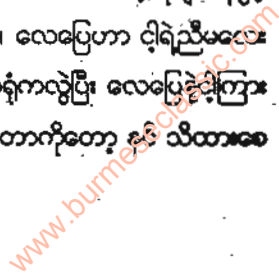
“အို သတိုး ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်ပါ ငါ ငါတို့ အဲလိုပတ်သက် ခွင့် မရှိတော့ဘူးလေ”

ရင်ခွင်ထဲမှာ ရုန်းလည်းရုန်း ပြောလည်းပြောနေသော နေမည့် နဖူးပြင်နှင့် မျက်နှာအနံ့ နှုတ်ခမ်းသားဖူးဖူးလေးပါမကျန် အနမ်းတို့ မိုးစက်တွေလို ကြဲပစ်လိုက်သည်။

“ခဏလေးပါ ခဏလေးပါ နေရယ်၊ ငါ ဒီအခြေအနေလေးထဲ မှာ ဆယ်စက္ကန့်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သာယာနေပါရစေ”

“သတိုးရယ် နင့်ခံစားချက်ကို ငါ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့အတူတူခွင့်လွှတ်လိုက်ကြပြီးပြီလေ၊ ပြတ်သားလက်စနဲ့ ပြတ်သား လိုက်ပါတော့ အချစ်ရယ်”

“နလုံးသားချင်းကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြတ်သားနိုင်မှာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ နင်သိသင့်တယ် နေ၊ ငါ လေပြေကိုလက်ထပ်မှာ ငါ့ညီရဲ့ ရင်သွေးဖခင်နေရာမှာ ဝင်ရပ်ပေးဖို့ပါ။ အဲဒီအပြင် လေပြေအပေါ်မှာ ထားတဲ့ခံစားမှုက ဘာမှပိုပြီး ပြောင်းလဲမသွားဘူးဆိုတာ နင်သိဖို့တော့ လိုတယ်။ ဒီမင်္ဂလာပွဲဟာ ငါ့အတွက်တော့ ဟန်ဆောင်မှုသက်သက်ပဲ။ အဲဒီအတွက် ငါ နင့်ကိုချစ်နေခွင့်တော့ ရချင်သေးတယ်၊ ငါ့ကိုချစ်နေခွင့် ပြုပါ။ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ထာဝရချစ်သူဖြစ်နေဆဲပဲ။ လေပြေဟာ ငါ့ရဲ့ညီမလေး အဖြစ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စောင့်ရှောက်ရုံကလွဲပြီး လေပြေနဲ့ငါကြား မှာ ဘာပတ်သက်မှုမှ ရှိနေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ နင် သိထားစေ ချင်တယ်”

“နင် ဘယ်လိုပဲဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် ငါ ကျေနပ်ပါတယ် သတိုးရယ်၊ ခုတော့ မင်္ဂလာပွဲရှိတဲ့နေ့ရက်ကို သွားကြရအောင်နော်”

မျက်ရည်ပဲနေသော သတိုး နေမညို့ကို မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခြေအနေကို အခန်းအပြင်မှာရောက်နေသော လေပြေ မြင်ပြီး ရင်ထဲမှာ မချီအောင် စိစားမိပြန်သည်။

ညီမလေးကြောင့် ကိုကိုတို့ မမတို့ရဲ့နည်းသားတွေ သေဘိုးတစ် ခွဲရတဲ့အတွက် ညီမလေး ဒီတစ်သက် နောင်တာရလို့ဆိုးမှာမဟုတ်တော့ ပါဘူး။ စိတ်ချပါ ကိုကိုသတိုးရယ် လေပြေလေ ကိုကိုသတိုးကို ကိုယ့် အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို လေးစားတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်သွားရုံကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှမျှော်လင့်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

မမနဲ့ ကိုကိုတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ညီမလေးကြောင့် တစ်ခန်း ရပ်သွားရုံကလွဲပြီး ပြီးပါပြီလို့ ဘယ်သောအခါမှ စာတန်းမထိုးစေရပါဘူး။ မောင်နှမအချစ်နဲ့ ကိုကိုအချစ်အောက်မှာ ခေတ္တခိုလှုံလေးပါ။ ဒါကြောင့် ကျားလူရှင် ကိုကိုနဲ့မမတို့ရဲ့ဇာတ်သိမ်းခန်း လေပြေကြောင့် အလွမ်းတွေ နဲ့ မဖွဲ့သီစေရပါဘူးလို့ လေပြေ ကတိပေးပါတယ်။

ပံချိသတ်အတွက်
အမြဲတမ်း
ဗျူး

